

A.gr.c.

302

2

A. g. c. No 24

A. g. c. 302

<36616246600016

<36616246600016

S

Bayer. St.

4
A E S C H Y L O S
P R O M E T H E U S,
S O P H O K L E S A. Jr. N° 24
A N T I G O N E
u n d
E U R I P I D E S
M E D E A.

Mit einem erklärenden Wörterverzeichnisse über den
Prometheus versehen und zum Gebrauche für Vor-
lesungen herausgegeben

v o n
P r o f e s s o r A s t.

L a n d s h u t,
bei Jos. Thomann, Buchdr. u. Buchhändler.

1810.

A faint, rectangular blue ink stamp is located at the bottom center of the page, below the year 1810. The text within the stamp is illegible.

A. gr. c. 302 l

V o r r e d e.

Diese drei Tragödien habe ich zum Gebrauche für meine Vorlesungen abdrucken lassen, und zwar den Prometheus des Aeschylos nach der Schützischen und Porsonschen Ausgabe, die Antigone des Sophokles größtentheils nach der Brunckischen Recension und die Medea des Euripides nach der Porsonschen Ausgabe (T. I. Lips. 1802. 8.), nur da vom Texte dieser Ausgaben abgehend, wo die gewöhnliche Lesart entschieden falsch ist und die von neueren Kritikern aufgestellten Verbesserungsvorschläge, wenn auch nicht ganz heilen, doch einen besseren Sinn, als die alte Lesart, gewähren. Vorzüglich im Sophokles habe ich einige Coniecturen von Hermann aufgenommen, die der Kri-

tik noch unterworfen werden müssen, wie im Chorgesange V. 369: $\rhoύων$ statt $\piαρείρων$, was Hermann selbst wieder verworfen hat, wie ich später gefunden in Erfurdt's Ausgabe (S. 282), die ich erst erhielt, als der Text der Antigone schon abgedruckt war.

Landshut, im Juli 1810.

A s t.

Bemerkungen.

Aeschylus Prometheus.

V. 297. φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. Ohne Zweifel ist es richtiger, ἐστὶ, es giebt, zu lesen, und βεβαιότερος φίλος unmittelbar zu verbinden.

V. 298. καὶ σύ, auch du, wegen des Nachdrucks, der auf dem Pronomen liegt, mit dem acutus accentuirt. Die Ausgaben lesen καὶ σὺ δὴ u. s. w.

V. 302. ἦ Δεωρήσων. Für richtiger halte ich ἦ Δεωρήσων. Ueber dieses ἦ im zweiten fragenden Satze s. uns. Comment. zu Platon's Phaedr. S. 219 ff.

V. 315. Ἄλλ', ὦ ταλαίπωρ' u. s. w. Ueber die Accentuation von ἄλλ' s. uns. Grundlinien der Grammatik, Hermeneutik und Kritik S. 56. Eben so sind Antig. V. 180. 216 u. a. die enclitica του und τω nach barytonis accentuirt.

V. 420 ff. Ueber diese von Hermann (Observatt. S. 9.) aufgestellte und von Schütz angenommene Lesart vergl. Huschke's Analect. crit. S. 79. und Wielands attisches Museum, B. III. S. 409 ff.

V. 472. Boissonade (z. Philostrate. Heroic. S. 295) vertheidigt αἰκές.

V. 526. Μηδάμ' haben wir accentuirt, weil es für μηδαμά (f. Brunck. z. Aeschyl. Pers. 429), d. i., μηδαμῇ oder μηδαμᾷ steht. Eben so sollte V. 594 εἴπ', d. i., εἰπέ, statt εἶπ' stehen.

V. 537. S. Huschke's Analect. crit. S. 57.

S o p h o k l e s A n t i g o n e.

V. 2. οἷσθ' ὅ τι. Sollte vielleicht οἷσθ' ἅ τι alle Schwierigkeiten beseitigen?

V. 4. ἀτήριον ist von der alten Leseart ἄτης ἄτερ zu abweichend. Die Coniectur von Coray ἄγης ἄτερ scheint dem Sinne nicht ganz zu entsprechen, da ἄγης ἄτερ das Unglückliche selbst, also nur das Allgemeine bezeichnet, nach ἀλγεινόν aber eine speciellere Bezeichnung desselben erwartet würde. Dem Sinne würde ohne Zweifel angemessener seyn, was wir in den Anmerkungen zur Uebersetzung des Sophokles vorgeschlagen haben: ἄκους (so muß es nemlich heißen statt ἄκης) ἄτερ; ἄκος, ἄκη ist bei den Dichtern so viel als ἰαμα, θεραπεῖα (vergl. Oedip. Colon. 1270). Ἄκους ἄτερ wäre das rettungslose, unheilbare, was mit ἀλγεινόν in schöner Verbindung stehen würde. Doch dürfte ἄκους von ἄτης zu sehr entfernt seyn; ähnlicher würde dem ἄτης seyn ἀλκή, das ebenfalls das hilf- oder rettungslose bezeichnete. Doch soll dieses bloße Coniectur seyn.

V. 23. Diesen Vers erkläre ich so: χρησθεῖς (αὐτῷ) σὺν δίκη (wie σὺν νόμῳ u. a., z. B. Xenoph. Cyrop. I, 15.) δικαία: nach Recht und Gesetz mit ihm verfahren. Moί, was Hermann statt σὺν lesen will, würde die Ironie, die in ὡς λέγουσι

liegt, zerstören. Wunderlich (Observ. ad Aeschyl. S. 86.) erklärt es durch *σὺν δίκη, χρῆσθεις αὐτῇ*.

V. 40. Die Brunckische Lesart ist ohne Zweifel die einzig haltbare, die zugleich den treffendsten Sinn gewährt. Ismene will sagen: wenn Kreon ein so strenges Gebot hat ergehen lassen, so steht es von meiner Seite fest und unabänderlich; ich kann dann nichts weder davon, noch dazu thun, es weder mildern, noch schärfen. Das Bild ist von Zügeln entlehnt, die man nachläßt oder anzieht (*habenae praebere, laxare oder remittere und comprimere*, f. Jakobs Epistol. vor den Observatt. in Propertii carm. S. XIX ff.), oder vom Faden, an welchen etwas angebunden ist, und den man bald frei läßt, bald wieder anzieht.

V. 57. Sollte *ἐπ' ἀλλήλῳ* den Sinn deutlicher darstellen?

V. 71. Das *ὅποια* der Ald. Ausgabe ist ohne Zweifel das einzig richtige.

V. 321. S. Schäfer's melet. crit. S. 114.

Druckfehler.

- S. 23. V. 402. streiche nach Ζεύς das Comma weg.
- 25. V. 449. l. Ἀλίγκιοι.
- 27. V. 492. l. Ἐχθραι.
- 30. V. 556. l. ὁ τ'.
- 31. V. 582. l. κάλυψον.
- 35. V. 657. l. Ἐτλην.
- 35. V. 660. l. Δρῶντ'.
- 38. V. 741. l. προοιμίσις.
- 41. V. 793. l. Γοργόνεια.
- 46. V. 902. l. δέδια.
- 65. V. 123. l. πευκάενθ'.
- 65. V. 141. l. ἐπὶ πύλαις.
- 72. V. 273. l. τοῦργον.
- 72. V. 280. streiche nach μεστῶσαι das Comma aus.
- 76. V. 365. l. μηχανόεν.
- 85. V. 544. l. ἀτιμάσης.
- 86. V. 557. l. τοῖς δ'.
- 87. V. 569. l. γύαι.
- 88. V. 579. setze nach τάςδε ein Comma.
-

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Κράτος καὶ Βία.

Προμηθεύς.

Ἥφαιστος.

Χορὸς Ὀκεανίδων Νυμφῶν.

Ὀκεανός.

Ἰὼ ἢ Ἰνάχου.

Ἑρμῆς.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ,
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κ ρ ά τ ο ς .

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουργὸν ἤκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν·
"Ἡφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,
"Ἄς σοι πατὴρ ἐφείτο, τόνδε πρὸς πέτραις
'Υψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμαῖσαι,
'Αδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις·
Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
Θνητοῖσι κλέψας ὥπασεν. τοιᾶςδὲ τοι
'Αμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,
'Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα 10
Στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

"Ἡ φ α ι σ τ ο ς .

Κράτος Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς
"Ἐχει τέλος δὴ, κούδεν ἐμποδὼν ἔτι·
'Εγὼ δ' ἄτολμός εἰμι, συγγενῇ θεόν

Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
 Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέδιν·
 Ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύν.
 Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος ἀπνυμῆτα παῖ,
 Ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
 Προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ, 20
 Ἴν' οὔτε φωνήν, οὔτε τοῦ μορφῆν βροτῶν
 Ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί
 Χροιάς ἀμείψεις ἄνδρος, ἀσμένῳ δέ σοι
 Ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος,
 Πάχνην δ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
 Αἰὲ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθῆδὼν κακοῦ
 Τρύσει σ'· ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
 Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.
 Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσω χόλον,
 Βροτοῖσι τιμὰς ὥπασας πέρα δίκης· 30
 Ἄνδ' ὦν ἀτερπῇ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
 Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ.
 Πολλοὺς δ' ὀδυρμούς· καὶ γόους ἀνωφελεῖς
 Φθέγγει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
 Ἄπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.

Κ ρ ᾱ τ ο ς.

Εἶεν. τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
 Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
 Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν ἢ δ' ὁμιλία.

Κ ρ á τ ο ς.

Εὐμφορμ' ἀνηκούστεϊν δὲ τῶν πατρὸς λόγων 40
Οἶόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;

"Η φ α ι σ τ ο ς.

'Αεὶ γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

Κ ρ á τ ο ς.

"Ακος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δέ,
Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

'Ω πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία!

Κ ρ á τ ο ς.

Τί νιν στυγεῖς; πόνων γάρ, ὡς ἀπλῶ λόγῳ,
Τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

"Εμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.

Κ ρ á τ ο ς.

"Απαντ' ἐπράχθη πλήν θεοῖσι κοιρανεῖν·
'Ελεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλήν Διός. 50

"Η φ α ι σ τ ο ς.

"Εγνῶκα, τοῖςδε, κούδεν ἀντειπεῖν ἔχω.

Κ ρ á τ ο ς.

Οὐκουν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
'Ως μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.

Κ ρ á τ ο ς.

Λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει

Ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Περαίνεται δὴ κοῦ ματᾶ τοῦργον τόδε.

Κ ρ á τ ο ς.

"Αρασσε μάλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα·

Δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καῖ ἄμηχάνων πόρους.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

"Αραρεν ἦδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

60

Κ ρ á τ ο ς.

Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα

Μάθῃ σοφιστῆς ὦν Διὸς νωθέστερος.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

Κ ρ á τ ο ς.

Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθου

Στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρώμένως.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Αἶ αἶ Προμηθεῦ! σῶν ὑπερ στένω πόνων.

Κ ρ á τ ο ς.

Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ

Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

Ἦ φ α ι σ τ ο ς.

Ὅρᾱς δέαμα δυσδέατον ὄμμασιν.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

Ὅρῳ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.

70

Ἄλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.

Ἦ φ α ι σ τ ο ς.

Δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

Ἦ μὴν κελεύσω κάπιθωῦξω γε πρὸς.

Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.

Ἦ φ α ι σ τ ο ς.

Καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

Ἐρρώμένως νῦν δεῖνε διατόρους πέδας·

Ὡς οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρύς.

Ἦ φ α ι σ τ ο ς.

Ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν

Ὅργῃς τε τραχύτητα μὴ πίπλησσέ μοι.

80

Ἦ φ α ι σ τ ο ς.

Στείχωμεν, ὥς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

Ἐνταῦθα νῦν ὑβριζε καί, θεῶν γέρα

Συλῶν, ἐφημέροισι προστίδει. τί σοι

Οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;
 Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθεΐα
 Καλοῦσιν· αὐτὸν γὰρ σὲ δεῖ προμηθεΐως,
 Ὅτῳ τρόπῳ τῆςδ' ἐκκυλισθῇσει τύχης.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ Μ Ο Ν Ο Σ.

ὦ δῖος αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
 Ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
 Ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ,
 Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ,
 Ἴδεσθέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός·

90

Δέρχθηθ', οἷαις αἰκίαισιν
 Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 Χρόνον ἀδλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
 Ταχὺς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοί
 Δεσμὸν ἀεικῆ.

Φεῦ φεῦ! τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
 Πῆμα στενάχω. πῆ ποτὲ μόχθων
 Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;

100

Καῖτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
 Σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδ' ἐμοὶ ποταίνιον
 Πῆμ' οὐδὲν ἤξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
 Αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ', ὅτι
 Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.

Ἄλλ' οὔτε σιγᾶν, οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 Οἷόν τ' ἐμοὶ τάςδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ χέρα
 Πορῶν, ἀνάγκαις ταῖςδ' ὑπέζευγμαι τάλας·
 Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρός
 Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 Πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
 Τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
 Ὑπαῖθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν.

110

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ , Χ Ο Ρ Ο Σ .

Π ρ ο μ η θ ε υ ς .

Ἄ ᾶ ἔα ἔα!

Τίς ἀχῶ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;

Θεόσυτος, ἢ βράτειος, ἢ κεκραμένη;

Ἰκετο τερμόνιον τις ἐπὶ πάγον,

Πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;

Ὅρατε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,

Τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς

120

Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὅπόσοι

Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν,

Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.

Φεῦ φεῦ! τί ποτ' αὖ κινάδισμα κλύω

Πέλας οἰωνῶν; αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς

Πτερυγῶν ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

Πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσέρπον.

Χ ο ρ ό ς.

στροφὴ ἀ.

Μηδὲν φοβηθῆς· φιλία γὰρ ἦδε τάξεις

Πτερύγων θοαῖς ἀμίλλαις

Προέβα τόνδε πάγον, πατρώας

130

Μόγῃς παρειποῦσα φρένας·

Κραιπνοφόροι δέ μ' ἐπεμψαν αὔραι.

Κτύπου γὰρ ἄχῳ χάλυβος διῆξεν ἄντρων

Μυχόν, ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ·

Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῶ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,

Τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλίσσομένου

Χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες

Πατρὸς Ὠκεανοῦ, δέρχθητ', ἐσίδεσθ',

140

Οἷῳ δεσμῷ προσπορπατός

Τῆςδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις

Φρουρὰν ἄζηλον ὀχῆσω.

Χ ο ρ ό ς.

ἀντιστροφὴ ἀ.

Λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερά δ' ἐμοῖσιν ὅσσοις

Ὅμιχλη προσῆξε πλήρης

Δακρυῶν, σὸν δέμας εἰσιδούσῃ

Πέτρᾳ προσαναινόμενον

Ταῖςδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου,
 Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀδέτῳς κρατύνει, 150
 Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰστοῖ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν τ' Αἴδου
 Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
 Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
 Ἀγρίως πελάσας, ὥς μήτε θεός,
 Μήτε τις ἄλλος τοῖςδ' ἐπεγῆθει·
 Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
 Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

Χ ο ρ ό ς.

στρ. β'.

Τίς ὦδε τλησικάρδιος
 Θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ; 160
 Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
 Τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὃ δ' ἐπικότῳς αἰεὶ
 Τιθέμενος ἄγναμπτον νόον,
 Δάμναται οὐρανίαν γένναν,
 Οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἧ κορέσῃ κέαρ,
 Ἥ παλάμα τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἥ μὲν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
 Ἐν γυιοπέδαις αἰκίζομένου,

Χρείαν ἔξει μακάρων πρύτανις,
 Δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὕφ' ὅτου 170
 Σκῆπτρον τιμᾶς τ' ἀποσυλᾶται.
 Καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς
 Ἐπαοιδαῖσιν δέλξει, στερεάς τ'
 Οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγώ
 Καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
 Δεσμῶν χαλάσῃ, ποινὰς τε τίνειν
 Τῆςδ' αἰκίας ἐδελήσῃ.

Χ ο ρ ό ς.

ἀντιστρ. β'.

Σὺ μὲν θρασὺς τε καὶ πικραῖς
 Δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
 "Αγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. 180
 Ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε διάτορος φόβος.
 Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
 Πᾶ ποτὲ τῶνδε πόνων χρή σε
 Τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχητα γάρ
 "Ηδεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
 Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς, ἀλλ' ἔμπας
 Μαλακογνώμων
 "Εσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ραῖσθῃ·
 Τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν, 190

Εἰς ἄρδμὸν ἔμοι καὶ φιλότητα
 Σπεύδων σπεύδοντί ποδ' ἤξει.

Χ ο ρ ό ς.

Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
 Ποίω λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι
 Οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται
 Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
 Ἄλγος δὲ σιγᾶν· πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
 Ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
 Στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροδύνετο, 200
 Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρης Κρόνον,
 Ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν
 Σπεύδοντες, ὥς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν,
 Ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλεύων πιθεῖν
 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
 Οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανάς
 Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
 Ὡς οἶοντ' ἀμοχθεὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
 Ἐμοὶ δὲ μήτηρ, οὐχ ἅπαξ μόνον, Θέμις,
 [Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία] 210
 Τὸ μέλλον ἢ κραίνοιτο, προὔτεδεσπίζει,
 Ὡς οὐ κατ' ἰσχύν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν
 Χρεῖη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.

Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
 Οὐκ ἤξιωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
 Κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε
 Ἐφαίνεται εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
 Ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
 Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαδῆς
 Κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, 220
 Αὐτοῖσι συμμάχοισι. Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
 Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
 Κακαῖσι ποιναῖς ταῖςδὲ μ' ἐξημείψατο.
 Ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
 Νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιδέναι.
 Ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καδ' ἦντινα
 Αἰκίζεται με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
 Ὅπως τάχιστα τὸν πατρώον ἐς θρόνον
 Καδέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
 Ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο 230
 Ἀρχήν, βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
 Οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' αἰστώσας γένος
 Τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιλῦσαι νέον.
 Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ,
 Ἐγὼ δ' ἐτόλμης· ἐξερυσάμην βροτούς
 Τοῦ μὴ διαρρῆαισθέντας εἰς Αἶδου μολεῖν.
 Τῷ τοι τοιαῖςδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
 Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν.
 Θνητούς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
 Οὐκ ἤξιώθην αὐτός, ἀλλ' ἀνηλεῶς 240

ᾠδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θεά.

Χορός.

Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος,

"Οστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ

Μόχθοις· ἐγὼ γάρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε

"Εχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.

Προμηθεύς.

Καὶ μὲν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.

Χορός.

Μὴ πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;

Προμηθεύς.

Θνητοὺς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

Χορός.

Τὸ ποῖον εὐρὼν τῆςδε φάρμακον νόσου;

Προμηθεύς.

Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατώκισα.

250

Χορός.

Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.

Προμηθεύς.

Πρὸς τοῖςδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὤπασα.

Χορός.

Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

Προμηθεύς.

'Αφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

Χορός.

Τοιοῖςδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
 Αἰκίζεταιί τε κούδαμῃ χαλᾷ κακῶν;
 Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;

Προμηθεύς.

Οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.

Χορός.

Δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
 Ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες, οὐτ' ἐμοὶ λέγειν 260
 Καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 Μεθώμεν, ἄθλων δ' ἐκλυσιν ζητεῖ τινά.

Προμηθεύς.

Ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
 Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
 Πράσσουντ'· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
 Ἐκὼν ἐκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι,
 Θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὐρόμην πόνους.
 Οὐ μὲν τι ποιναῖς γ' ὥρόμην τοιαῖσί με
 Κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
 Τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. 270
 Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ ἔδρεσθ' ἄχην,
 Ποδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
 Ἀκούσαθ', ὡς μάθῃτε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
 Πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε
 Τῷ νῦν μογοῦντι. ταυτά τοι πλανωμένη
 Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴν προσιζάνει.

Χ ο ρ ό ς.

Οὐκ ἀκούσαιο ἐπεδωύξας

Τοῦτο, Προμηθεῦ,

Καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδὶ κραιπνόσυτον

Θᾶκον προλιποῦς αἰθέρα δ' ἄγνόν, 280

Πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσση

Χθονὶ τῇδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνουσιν

Χρήζω διὰ παντὸς ἀκούσαι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΩΚΕΑΝΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ὠ κ ε α ν ό ς.

Ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου

Διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,

Τὸν πτερυγικῇ τόνδ' οἰωνόν

Γνώμη, στομίῳν ἄτερ, εὐδύνων.

Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ

Τό τε γάρ με, δοκῶ, ἔυγχγενές οὕτως

Ἐσαναγκάζει, χωρὶς τε γένους, 290

Οὐκ ἔστιν, ὅτῳ μείζονα μοῖραν

Νείμαιμ', ἢ σοί.

Γνώσει δὲ τάδ' ὥς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην

Χαριτογλωσσεῖν ἐνι μοι. φέρε γάρ,

Σήμαιν', ὅ τι χρή σοι ἔυμπράσσειν.

Οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς, ὥς Ὀκεανοῦ
 Φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

Π ρ ο μ η θ ε ὺ ς.

Ἔα, τί χρῆμα, καὶ σύ δὴ πόνων ἐμῶν
 Ἦκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
 Ἐπώνυμόν τε ρεῦμα καὶ πετρηρεφῇ 300
 Αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
 Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
 Ἐμὰς ἀφῖξαι καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
 Δέρκου δέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
 Τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
 Οἷαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

Ὀ κ ε α ν ὅ ς.

Ὅρῳ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
 Θέλω τὰ λῶστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
 Γίγνωσκε σαυτόν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
 Νέους· νέος γάρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 310
 Εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθνηγμένους λόγους
 Ῥίψεις, τάχ' ἂν σου, καὶ μακρὰν ἄνωτέρῳ
 Θακῶν, κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
 Παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
 Ἄλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργάς, ἄφες,
 Ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
 Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
 Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου

Γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰπίχειρα γίγνεται.
 Σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς, 320
 Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 Οὐκοῦν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,
 Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
 Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι,
 Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδ' ἐκλῦσαι πόνων.
 Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
 Ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὦν περισσόφρων, ὅτι
 Γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ζηλῶ σ', ὅθ' οὐνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, 330
 Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.
 Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
 Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
 Πάπταινε δ', αὐτὸς μή τι πημανθήης ὁδῶ.

Ὡ κ ε α ν ὀ ς.

Πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
 Ἦ σαυτόν· ἔργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαίρομαι.
 Ὅρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.
 Αὐχῶ γάρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοί
 Δώσειν Δι', ὥστε τῶνδ' ἐκλῦσαι πόνων.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κούδαμῃ λήξω ποτέ· 340
 Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις· ἀτάρ

Μηδὲν πόνει· μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν
 Ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
 Ἄλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων·
 Ἐγὼ γὰρ οὐκ, εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὐνεκα
 Θέλοίμ' ἂν ὥς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.

Ὡ κ ε α ν ὁ ς

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ με χ' αἱ κασιγνήτου τύχαι
 Τείρουσ' Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους
 Ἔστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός
 Ὡμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. 350
 Τὸν γηγενῇ τε Κιλικίων οἰκήτορα
 Ἄντρων ἰδὼν ᾠκτεῖρα, δάϊον τέρας,
 Ἐκατογκάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον
 Τυφῶνα δοῦρον, πᾶσ' ὃς ἀντίστη θεοῖς,
 Σμερδναῖσι γαμφηλῇσι συρίζων φόνον·
 Ἐξ ὀμμάτων δ' ἥστραπτε γοργωπὸν σέλας,
 Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βία·
 Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
 Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
 Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων 360
 Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
 Ἐφεψαλώδη κάξεβροντήδῃ σθένος.
 Καὶ νῦν, ἀχρεῖον καὶ παρήγορον δέμας,
 Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ
 Ἰπούμενος ρίζησιν Αἰτναίας ὑπὸ
 Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ

"Ηφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε
 Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
 Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.
 Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον 370
 Θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου Ζάλης,
 Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνδρακωμένος.

Π ρ ο μ η θ ε υ υ ς.

Σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
 Χρήζεις· σεαυτὸν σῶζ', ὅπως ἐπίστασαι·
 Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
 Ἐστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

Ὡ κ ε α ν ὁ ς.

Οὐκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
 Ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι;

Π ρ ο μ η θ ε υ υ ς.

Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ,
 Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχυαίνῃ βίᾳ. 380

Ὡ κ ε α ν ὁ ς.

Ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα
 Ὀρᾶς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.

Π ρ ο μ η θ ε υ υ ς.

Μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηδίαν.

Ὡ κ ε α ν ὁ ς.

Ἐὰ με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
 Κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἐμὸν δοκήσει τὰμπλάκημ' εἶναι τόδε.

Ὡ κ ε α ν ό ς.

Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Μὴ γάρ σε θρήνος οὐμός εἰς ἔχθραν βάλη.

Ὡ κ ε α ν ό ς.

Ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τούτου φυλάσσου μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.

390

Ὡ κ ε α ν ό ς.

Ἡ σή, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σστέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.

Ὡ κ ε α ν ό ς.

Ὅρμωμένω μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον·

Δευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς

Τετρασκελῆς οἰωνός, ἄσμενος δέ τ' ἄν

Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

ΧΟΡΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Χορός.

στρ. α

Στένω σε τὰς οὐλομένας

Τύχας, Προμηθεῦ,

Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσω

Ῥαδινῶν ῥέος παρειάν

Νοτίοις ἔτευξε παγαῖς.

Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς

Ἰδίοις νόμοις κρατύνων,

Ὑπερήφανον θεοῖσι

Τοῖσι πάρος δαίκνυσιν αἰχμάν.

ἀντιστρ. α

Πρόπασα δ' ἦδε στονόεν

Δέλακε χώρα,

Μεγαλοσχήμονα κάρχαι-

οπρεπῇ στένουσα τὰν σάν

ἔννομαιμόνων τε τιμάν,

Ὅπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς

Ἀσίας ἔδος νέμονται,

Μεγαλοστόνοισι σοῖσι

Πῆμασι συγκάμνουσι θνητοί.

στρ. β.

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι

Παρθένοι, μάχαις ἄτρεστοι,

Καὶ Σκύθης ὄμιλος, οἱ γᾶς

Ἐσχατον πόρον ἀμφί.

Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν·
 ἀντιστρ. β'.

Γάβιοί τ', ἄρειον ἄνδρος,
 Ὑψίκρημνόν δ' οἱ πόλισμα
 Καυκάσου πέλας νέμονται,
 Δαῖος στρατός, ὄξυ-
 πώροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
 στρ. γ'.

Μόνον δὴ σεο πρόσθεν ἄλ-
 λον δαμέντα δυσπόνοις
 Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
 Ἄτλανδ', ὃς αἶεν ὑπέροχον σθένος
 Καρταίνων οὐράνιον τε πόλον
 Νώτοις ὑποστεγάζει.
 ἀντιστρ. γ'.

Βοᾶ δὲ πόντιος κλύδων
 Ξυμπιτνῶν, στένει βυθός,
 Κελαινὸς δ' Αἰδὸς ὑποβρέμει μυχός·
 * * * * *
 Γᾶς, παγαί δ' ἀγνορύτων ποταμῶν
 Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

Π ρ ο μ η θ ε ὕ ρ

Μὴ τι χλιδῇ δοκεῖτε μῆτ' αὐθαδία
 Σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ,
 Ὅρῶν ἑμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
 Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα

Τίς ἄλλος, ἢ ἡ γῶ, παντελῶς διώρισεν; 440

Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἄνθρωποις.

Τμῖν λέγοιμι· τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα.

Ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρῖν,

Ἐννοὺς ἔδηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.

Λέξω δὲ μέμψιν οὐτιν' ἀνθρώποις ἔχων,

Ἀλλ' ὦν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγούμενος.

Οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,

Κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὄνειράτων.

Ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον.

Ἐφυρον ἐικῇ πάντα, κοῦτι πλινθυφεῖς; 450

Δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·

Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι

Μύρμηκες, ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,

Οὔτ' ἀνδεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου.

Θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν.

Ἐπρασσον, ἔστε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγώ.

Ἀστρων ἔδειξα, τὰς τε δυσκρίτους δύσεις.

Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων.

Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνδέσεις; 460

Μνήμην δ' ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.

Κᾶζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα.

Ζεύγλησι δουλεύοντα σάγμασιν δ', ὅπως

Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων.

Γένοινθ'· ὑφ' ἄρμα τ' ἤγαγον φιληνίους.

Ἴππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.

Θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
 Δινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
 Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
 Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ 470
 Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

Χ ο ρ ό ς.

Πέπονθας αἰκὲς πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν
 Πλάνη, κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον
 Πесών, ἀδυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
 Εὐρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τὰ λοιπὰ μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον,
 Οἷας τέχνας τε καὶ δόλους ἐμησάμην.
 Τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις ἐς νόσον πέσοι,
 Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὐδὲ βρώσιμον,
 Οὐ χριστόν, οὐδὲ πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων 480
 Χρεῖα κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγὼ σφισιν
 Ἐδειξα κράσεις ἡλίων ἀκεσμάτων,
 Αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
 Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
 Καῖκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων, ἃ χρή
 Ὑπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
 Ἐγνώρισ' αὐτοῖς ἐνοδίους τε συμβόλους
 Γαμψωνύχων τε πτησιν οἰωνῶν σκεθρῶς
 Διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν

Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἦντινα 490

Ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες

Ἔθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαί·

Σπλάγχχνων τε λειότητα καὶ χροιάν τίνα

Ἔχοντ' ἄν εἴη δαίμοσι πρὸς ἡδονήν·

Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν·

Κρίσση τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακράν

Ὅσφυν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην

Ὡδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα

Ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονός 500

Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,

Χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον χρυσόν τε, τίς

Φήσειεν ἄν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

Οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλυῶσαι δέλων·

Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,

Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθείας.

Χ ο ρ ό ς.

Μὴ νυν βροτούς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,

Σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὥς ἐγώ

Εὐελπίς εἰμι, τῶνδ' ἑ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι

Λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. 510

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος

Κραῖναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς

Δύαις τε καμφθεῖς, ὥδε δεσμὰ φυγγάνω.

Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

Χορός.

Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός;

Προμηθεύς.

Μοῖραι τρίμορφοι μνήμονές τ' Ἑριννύες.

Χορός.

Τούτων ἄρα Ζεὺς ἐστὶν ἀσθενέστερος;

Προμηθεύς.

Οὐκοῦν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

Χορός.

Τί γὰρ πέπρωται Ζηνί, πλήν ἀεὶ κρατεῖν;

Προμηθεύς.

Τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.

520

Χορός.

Ἢ πού τι σεμνὸν ἐστὶν, ὃ ξυναμπέχει;

Προμηθεύς.

Ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς

Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος

Ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγώ,

Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δῦας ἐκφυγγάνω.

Χορός.

στροφή ἁ.

Μηδ' ἄμ' ὅ πάντα νέμων,

Θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος

Ἀντίπαλον Ζεὺς,

Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὀσίαις

Θοίνας ποτινισσομένα

530

Βουφόνους, παρ' Ὠκεανοῖο πατρός

Ἄσβεστον πόρον,

Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις

Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι,

Καὶ μή ποτ' ἐκτακείη.

ἀντιστρ. α.

Ἢδύ τι θαρσαλέαις

Τὸν μακρὸν τείνειν βίον

Ἐλπίσι, φαναῖς

Θυμὸν ἀλδαίνουσάν ἐν εὐφροσύναις.

Φρίσσω δέ σε δερκομένα

540

Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.

* * * * *

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων,

Ἰδία γνώμα σέβει

Θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

στροφὴ β.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις

Χάρις, ὧ φίλος, εἶπέ, ποῦ τις ἀλκᾶ;

Τίς ἐφ' αμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης

Ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν,

Ἰσόνειρον, ἃ τὸ φωτῶν

Ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδισμένον; 550

Οὔποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν

Θνατῶν παρεξίασι βουλαί.

ἀντιστρ. β.

Ἐμαθον τάδε, σᾶς

Προσιδοῦς ὅλοας τύχας, Προμηθεῦ.

Τὸ διαμφίδιον δ' ἐμοὶ μέλος προσέπτα
 Τὸδ', ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρά
 Καὶ λέχος σὸν ὑμεναίου
 Ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπάτριον
 Ἔδνοις ἄγαγες Ἠσιόνα
 Πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

560

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΩ.

Ἰώ.

Τίς γὰρ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
 Τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
 Χειμαζόμενον; τίνος ἀμπλακίας
 Ποιναῖς ὀλέκει; σήμενον, ὅπη
 Γὰς ἢ μογερά πεπλάνημαι.

Ἄ ἄ ἔα ἔα!

Χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἷστρος,
 Εἶδωλον Ἄργου γηγενοῦς· ἄλευ', ὦ δᾶ
 Φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.

Ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὁμμ' ἔχων,

570

Ὀν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.

Ἀλλ' ἐμὲ τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν

Κυναγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν

Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ

Ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Ἰώ ἰώ! ποῖ ποῖ,

Πῶ πῶ πῶ! πῇ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι;
 Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε,
 Τί ποτε ταῖςδ' ἐνέζευξας εὐρών
 Ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἔῃ!
 Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν 580
 Παράκοπον ὧδε τείρεις;
 Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυμψον, ἢ
 Ποντίοισι δάκεσι δὸς βοράν, μηδέ μοι
 Φθονήσης εὐγμάτων, ἄναξ.
 Ἄδην με πολὺπλαγκτοι πλάναι
 Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπῃ
 Πημονὰς ἀλύξω.

Χ ο ρ ό ς.

Τὰς βουκίρω πρόσφθεγμα παρθένου κλύεις;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης
 Τῆς Ἰναχείης; ἢ Διὸς θάλπει κέαρ 590
 Ἐρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
 Ἦρᾱ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

Ἴ ω.

Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις;
 Εἰπ' ἐμοὶ τᾶ μογερά, τίς ὢν,
 Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταλαίπωρον
 ὦδ' ἐτήτυμα προσδροεῖς,
 Θεόσσυτόν τε νόσον ὠνόμασας,
 Ἀ μα ρ αῖ νει με χρίουσα

Κέντροισι φοιταλέοισιν. ἔῃ!
 Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαῖς 600
 Λαβρόσσυτος ἦλθον,
 Ἐπικότοισι μῆδεσιν δαμεῖσα.
 Δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἷ, ἔῃ! οἷ ἐγὼ, μογοῦσιν;
 Ἀλλὰ μοι τορῶς τέκμηρον,
 Ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
 Τί μὴ χρή· τί φάρμακον νόσου;
 Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα· θρόει,
 Φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ τι χρήζεις μαθεῖν,
 Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ, 610
 Ὡς περ δίκαιον, πρὸς φίλους οἷγεν στόμα.
 Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷ Προμηθεῖα.

Ἰ ὦ.

Ὡ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς!
 Τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄρμοι πέπauμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

Ἰ ὦ.

Οὐκ οὖν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.

Ἰ ὦ.

Σήμηνον, ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὥχμασε.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἡφαιίστου δὲ χεῖρ.

Ἴ ω.

Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;

620

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τοσοῦτον ἄρκῳ σοι σαφηνίσαι μόνον.

Ἴ ω.

Καὶ πρὸς γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης,
Δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον, ἢ μαθεῖν τάδε.

Ἴ ω.

Μὴ τοι με κρύψῃς τοῦθ', ὅπερ μέλλω παθεῖν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.

Ἴ ω.

Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.

Ἴ ω.

Μὴ μου προκήδου μᾶσσον, ὥς ἐμοὶ γλυκύ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρή λέγειν· ἄκουε δῆ.

630

Χ ο ρ ό ς.

Μήπω γε μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε.

Τὴν τῆςδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
 Αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
 Τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖςδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
 Ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός·
 Ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι κάποδύρεσθαι τύχας
 Ἐνταῦθ', ὅπῃ μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
 Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

Ἰ ὦ.

Οὐκ οἶδ', ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή·
 Σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν, ὅπερ προσchrήζετε,
 Πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
 Θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθοράν
 Μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.
 Ἄει γὰρ ὄψεις ἐννυχιοὶ πολεύμεναι
 Ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν
 Δείοισι μύθοις· „ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη,
 Τί παρθενεύει δαρόν, ἐξόν σοι γάμου
 Τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἡμέρου βέλει
 Πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν 650
 Θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ ἵπολακτίσης λέχος
 Τὸ Ζηνός, ἀλλ' ἐξελθε πρὸς Λέρνης βαδύν
 Δειμῶνα, ποιμένας βουστάσεις τε πρὸς πατρός,
 Ὡς ἂν τὸ δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόδου.“

Τοιοῖςδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι

Ξυνειχόμεν δύστηνος, ἔστε δὴ πατρί

Ἐτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.

Ὁ δ' ἔς τε Πυθῶ καπὶ Δωδώνην πυκνοῦς

Θεοπρόπους ἱάλλεν, ὥς μάθοι, τί χρή

Δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα.

660

Ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους

Χρησμούς, ἀσήμεως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

Τέλος δ' ἐναργῆς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,

Σαφῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ μυθουμένη,

Ἐξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,

Ἀφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις·

Κεῖ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν

Κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος.

Τοιοῖςδε πεισθεῖς Λοξίου μαντεύμασιν,

Ἐξήλασέν με καπέκλεισε δωμάτων

670

Ἀκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπὴν ἀγκάζε νιν

Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

Εὐδὺς δὲ μορφή καὶ φρένες διάστροφοι

Ἦσαν, κεράστις δ', ὥς ὁρᾷτ', ὀξυστόμῳ

Μύωπι χρισθεῖς, ἐμμανεῖ σκιρτήματι

Ἦισσον πρὸς εὐποτόν τε Κερχνείας ῥέος

Λέρνης ἄκρην τε· βουκόλος δὲ γηγενῆς

Ἀκρατος ὀργὴν Ἀργος ὠμάρτει, πυκνοῖς

Ὅσσοις δεδορκῶς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.

Ἀπροςδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος

680

Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπληῆ δ' ἐγώ

Μάστιγι δεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
 Κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν, ὅ τι
 Λοιπὸν πόνων, σήμαινε, μηδέ μ' οἰκτίσας
 Ξύνθαλπε μύθοις ψεύδεσιν· νόσημα γάρ
 Αἴσχιστον εἶναί φημι συνδέτους λόγους.

Χ ο ρ ό ς.

Ἦε ἦα! ἔπεχε, φεῦ!
 Οὔ ποτ' οὔ ποτ' ἠΰχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους
 Ἦς ἀκοὰν ἐμάν,
 Οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα 690
 Πήματα, λύματα, δείματα
 Ἀμφήκει κέντρῳ
 Ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.
 Ἰώ ἰώ! μοῖρα, μοῖρα!
 Πέφρικ' εἰσιδοῦσα πράξιν Ἰοῦς.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Πρὸ γε στενάξεις καὶ φόβου πλέα τίς εἴ·
 Ἐπίσχε, ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.

Χ ο ρ ό ς.

Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκύ,
 Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξεπίσταςθαι τορῶς.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα 700
 Κούφως· μαθεῖν γάρ τῆςδε πρῶτ' ἐχρήζετε
 Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης.

Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρή πάθῃ
 Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνίδα.
 Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
 Θυμῷ βάλ', ὥς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
 Πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολάς
 Στρέψασα σαυτήν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
 Σκύδας δ' ἀφίξει νομάδας, οἱ πλεκτὰς στέγας
 Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, 710
 Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
 Οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδας
 Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
 Λαϊᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
 Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαι σε χρή·
 Ἀνήμεροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοισι.
 Ἦξεῖς δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
 Ὅν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὐβάτος περᾶν,
 Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρώων
 Ὑψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος 720
 Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀστρογείτονας δὲ χρή
 Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινήν
 Βῆναι κέλευθον, ἐνθ' Ἀμαζόνων στρατόν·
 Ἰξεῖ στυγάνορ', αἷ Θεμίσκυράν ποτε
 Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
 Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησίᾳ γνάθος
 Ἐχθρόξενος ναύτησι, μητρὶά νεῶν·
 Αὐταί σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις

Κιμμερικὸν ἤξει, ὃν θρασυσπλάγχυνος σὲ χρή 730

Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν·

"Εσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας

Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος

Κεκλήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,

"Ηπειρον ἤξει Ἀσιάδ'. ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ

Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς

Βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεός

Χρήζων μιγῆναι τάςδ' ἐπέρριψεν πλάνας.

Πικροῦ δ' ἔκυσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων

Μνηστῆρος· οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους, 740

Εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν ποιοιμίους.

Ἴώ.

Ἴώ μοί μοι! ἔῃ! ἔῃ!

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που

Δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακά;

Χ ο ρ ό ς.

"Η γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Δυσχεόμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

Ἴώ.

Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει

"Ερρίψ' ἐμαυτὴν τῆςδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,

"Οπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων

Ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἀπαῖθ' θανεῖν, 750

"Η τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄδλους φέροις,

Ὅτῳ θανεῖν μὲν ἐστὶν οὐ πεπρωμένον·

Αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή.

Νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον

Μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.

Ἴ ω.

Ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν, ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦδοί' ἂν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.

Ἴ ω.

Πῶς δ' οὐκ ἂν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδ' ἐσοι μαθεῖν πάρα.

760

Ἴ ω.

Πρὸς τοῦ τυράννα σκῆπτρα συληθήσεται;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κenoφρόνων βουλευμάτων.

Ἴ ω.

Ποίῳ τρόπῳ; σήμενον, εἰ μὴ τις βλάβη.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Γαμῆ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.

Ἴ ω.

Θίορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ δεμιτόν αὐδᾶσθαι τάδε.

Ἴ ω.

Ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

Ἴ ω.

Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆςδ' ἀποστροφή τύχης;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθεῖς. . . 770

Ἴ ω.

Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἔστιν ἄκοντος Διός;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.

Ἴ ω.

Πῶς εἶπας; ἦ ἴμὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

Ἴ ω.

Ἦδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἢ χρησμοφδία.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζητεῖ πόρους.

Ἴ ω.

Μή μοι προτείνων κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Δυεῖν λόγον σε θατέρω δωρήσομαι.

Ἴ ω.

Ποίουν; πρόδειξον αἵρεσίν τ' ἔμοι δίδου.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Δίδωμ'. ἔλου γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι 780
Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.

Χ ο ρ ό ς.

Τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
Θέσθαι θέλησον, μὴδ' ἀτιμάσης λόγους·
Καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
Ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποδῶ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
Τὸ μὴ οὐ γέγωνεῖν πᾶν, ὅσον προσχρῆζετε.
Σοὶ πρῶτον, Ἴοϊ, πολύδονον πλάνην φράσω,
Ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.

Ὅταν περάσης ρεῖθρον, ἡπείρων ὄρον, 790
Πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς

- - - - -

Πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔστ' ἂν ἐξίκη

Πρὸς γοργόνεια πεδία Κισθίνης, ἵνα

Αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναῖαι κόραι

Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,

Μονόδοντες, ἃς οὐδ' ἥλιος προσδέρκεται

Ἀκτῖσιν, οὐδ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.

Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,

Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυχεῖς,

Ἄς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς· 800

Τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
 "Ἀλλην δ' ἄκουσον δυσχερῇ θεωρίαν.
 Ὀξύτομους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
 Γρύπας φύλαξαι τὸν τε μουνῶπα στρατὸν
 Ἀριμασπὸν ἵπποβάμον', οἱ χρυσόρρυτον
 Οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου·
 Τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν
 Ἡἷεις, κελαινὸν φύλον, οἱ πρὸς ἡλίου
 Ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
 Τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκη
 Καταβασμόν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο
 Ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος.
 Οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
 Νειλῶτιν, οὐ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
 Ἴοϊ, πέπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
 Τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλὸν τε καὶ δυσεύρετον,
 Ἐπαναδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
 Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

810

Χ ο ρ ό ς.

Εἰ μὲν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
 Ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
 Λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
 Δός, ἣντιν' αἰτούμεσθα· μέμνησαι δέ που.

820

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέρμ' ἀκήκοεν·
 Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,

Ἄ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω,
 Τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δούς μύθων ἐμῶν.
 Ὅχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
 Πρὸς αὐτὸ δ' εἴμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
 Τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα 830
 Μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός
 Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσηγόροι δρύες,
 Ὅφ' ὦν σὺ λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρίως
 Προσηγορεύθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 Μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι·
 Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
 Κέλευθον ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
 Ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοις χειμάζει δρόμοις·
 Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
 Σαφῶς ἐπίστας, Ἰόνιος κεκλήσεται, 840
 Τῆς σῆς πορείας μνηῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
 Σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
 Ὡς δέρεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
 Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδ' ἐς κοινὸν φράσω,
 Ἐς ταυτὸν ἔλθων τῶν πάλαι λόγων ἵχνος.
 Ἔστιν πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονός,
 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
 Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
 Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χεὶρὶ καὶ δίγῳ μόνον.
 Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς διγῆμάτων 850
 Τέξεις κελαινὸν Ἐπαφον, ὃς καρπώσεται

Ὅσῃν πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
 Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντόπαις
 Πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται
 Θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῇ γάμον
 Ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
 Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
 Ἦξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
 Γάμους, φθόνον δὲ σωμαίων ἔξει θεός·
 Πελασγία δὲ δέξεται δηλυκτόνῳ 860
 Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει,
 Γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
 Δίδηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
 Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις!
 Μίαν δὲ παίδων ἡμερος δέλξει, τὸ μὴ
 Κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
 Γνώμην· δυεῖν δὲ δάτερον βουλήσεται,
 Κλύειν ἀναλκις μᾶλλον, ἢ μιαίφονος.
 Αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
 Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. 870
 Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆςδε φύσεται θρασύς,
 Τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμέ
 Λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἢ παλαιγενῆς
 Μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις.
 Ὅπως δὲ χῶπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
 Εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαδοῦσα κερδανεῖς.

Ἴ ω.

Ἐλελεῦ! ἔλελεῦ!

Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', οἷστρου δ' ἄρδις

Χρίει μ' ἄπυρος

889

Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει·

Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην·

Ἐξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης

Πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατῆς·

Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ

Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

Χ ο ρ ό ς.

στροφή.

Ἦ σοφός, ἦ σοφός ἦν,

Ὅς πρῶτος ἐν γνώμα

Τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,

Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ· 890

Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,

Μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων

Ὅντα χερνήταν ἐραστεῦσαι.

ἀντιστρ.

Μήποτε μήποτε μ', ὦ

Μοῖραι * * * *

Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἰδοισθε πέλουσαν·

Μηδὲ πλαθεῖην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ·

Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν

Εἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμῳ δαπτομένην

Δυσπλάνοις Ἡρας ἀλατείαις.

900

ἔπωδός.

Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὀμαλὸς ὁ γάμος
 Ἄφοβος, οὐ δέδια· μηδὲ κρείσσονων
 Θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.
 Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
 Πόριμος, οὐδ' ἔχω, τίς ἂν γενοίμαν·
 Τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὀρώ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦ μὲν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν,
 Ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται
 Γάμον γαμῆν, ὅς αὐτον ἐκ τυραννίδος
 Θρόνων τ' αἰῖστον ἐκβαλεῖ· πατὴρ δ' ἀρά
 Κρόνου τότε ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
 Ἦν ἐκπιτνῶν ἤρατο δηναιῶν θρόνων.
 Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
 Δύναιτ' ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ, δεῖξαι σαφῶς·
 Ἐγὼ τὰδ' οἶδα χῶ' τρόπῳ. πρὸς ταῦτα νῦν
 Θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
 Πιστὸς τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρπνοῦν βέλος.
 Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει, τὸ μὴ οὐ
 Πεσεῖν ἀτίμῳς πτώματ' οὐκ ἀνασχετά.
 Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
 Ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
 Ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα
 Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον,

910

920

Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον,
 Τρίαιναν, αἶχμην τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.
 Πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται,
 "Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

Χ ο ρ ό ς.

Σὺ θῆν, ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι, λέγω.

Χ ο ρ ό ς.

Καὶ προσδοκᾶν χρή δεσπόσειν Ζηνὸς τινά; 930

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Καὶ τῶνδὲ γ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους,

Χ ο ρ ό ς.

Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

Χ ο ρ ό ς.

Ἄλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδὲ γ' ἀλγίω πόροι.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

"Ωδ' οὖν ποιείτω· πάντα προσδοκητὰ μοι.

Χ ο ρ ό ς.

Οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί·

Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

Δράτω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,
 Ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς. 940
 Ἄλλ' εἰσὼ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
 Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
 Πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΕΡΜΗΣ.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Σέ, τὸν σοφιστήν, τὸν πικροῖς ὑπέρπικρον,
 Τὸν ἑξαμαρτόντ' εἰς θεοῦς, τὸν ἡμέροις
 Πορόντα τιμάς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
 Πατήρ σ' ἄνωγεν, οὔστινας κομπεῖς γάμους,
 Αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
 Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
 Ἄλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε, μηδέ μοι διπλᾶς 950
 Ὀδοῦς, Προμηθεῦ, προσβάλης· ὁρᾶς δ' ὅτι
 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλείως
 Ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
 Νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δῆ
 Ναίειν ἀπενδῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
 Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσδόμην;

Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
 Αἰσχιστα καὶ τάχιστα. μή τί σοι δοκῶ
 Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς; 960
 Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δέ
 Κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν.
 Πεύσει γὰρ οὐδέν, ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

Ἑ ρ μ ἦ ς.

Τοιοῖςδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
 Ἐς τὰςδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
 Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
 Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρα,
 Ἡ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
 Οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών. 970

Ἑ ρ μ ἦ ς.

Χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμούς ἐγώ
 Ἐχθροὺς ἴδοιμι καὶ σέ δ' ἐν τούτοις λέγω.

Ἑ ρ μ ἦ ς.

Ἡ καμὲ γάρ τι ξυμφορᾶς ἐπαιτιᾶ;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς,
 Ὅσοι παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Κλύω σ' ἐγὼ μεμνηνὸτ' οὐ σμικρὰν νόσον.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

ὦ μοι!

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.

980

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Καὶ μὴν σύ γ' οὐπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ἐρεῖν ἔοικας οὐδέν, ὧν χρήζει πατήρ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἄν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κᾶτι τοῦδ' ἀνούστερος,
 Εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;
 Οὐκ ἔστιν αἴκισμ', οὐδὲ μηχανήμ', ὅτῳ
 Προτρέψεταιί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε, 990
 Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
 Πρὸς ταῦτα ριπτέσθω μὲν αἰδαλοῦσσα φλόξ,
 Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
 Χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω.
 Γνάμψει γὰρ οὐδέν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι,
 Πρὸς οὗ χρεῶν νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ὅρα νυν, εἴ σοι ταῦτ' ἄρωγὰ φαίνεται.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

ᾠπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
 Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. 1000

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ὅχλεις μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.

Εἰσελθέτω σε μήποδ', ὥς ἐγὼ Διός

Γνώμην φοβηθεῖς, δηλύνους γενήσομαι,

Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον

Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,

Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε τοῦ πάντως δέω.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
 Τέγγει γὰρ οὐδέν, οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
 Λιταῖς· δακῶν δὲ στόμιον, ὥς νεοζυγῆς
 Πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. 1010

Ἄτὰρ σφοδρύνει γ' ἄσθενεϊ σοφίσματι·
 Αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
 Αὐτὴ καδ' αὐτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
 Σκέψαι δ', εἴαν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις,
 Οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία
 Ἐπείσ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
 Φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογί
 Πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 Τὸ σόν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
 Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου 1020

Ἀψορρόν ἤξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
 Πτηνὸς κύων δαφεινός, αἰετὸς λάβρος
 Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
 Ἀκλητος ἔρπων δαιταλεὺς πανήμερος·
 Κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκδοινήσεται.
 Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα,
 Πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
 Φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
 Ἄιδην κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάδῃ.
 Πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὥς ὃδ' οὐ πεπλασμένος 1030
 Ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·

Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
Τὸ δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δέ
Πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
•Εὐβουλίας ἀμείνον' ἠγήσῃ ποτέ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
Λέγειν· ἄνωγε γὰρ σε, τὴν αὐθαδίαν
Μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
Πείθου· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἑξαμαρτάνειν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Εἰδότι τοί μοι τάςδ' ἀγγελίας 1040
"Οδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
Ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
Πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ρίπτέσθω μὲν
Πυρὸς ἀμφὴκης βόστρυχος, αἰθήρ
Δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλω
Τ' ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Αὐταῖς ρίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ροδίῳ
Ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
"Αστρων διόδους· ἔς τε κελαινόν 1050

Τάρταρον ἄρδην ρίψει δέμας
 Τοῦμόν, ἀνάγκης στερῶν δίναις·
 Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 Βουλευματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
 Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν;
 Εἰ δὲ τάδ' ἀτυχεῖ, τί χαλᾷ μανιῶν;
 Ἄλλ' οὖν ὑμεῖς γ', αἱ πημοσύναις
 Ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
 Μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
 Μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ
 Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

1060

Χ ο ρ ο ς.

Ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ,
 Μ' ὅ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που
 Τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
 Μετὰ τοῦδ', ὅ τι χρή, πάσχειν ἐθέλω·
 Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον·
 Κούκ ἔστι νόσος,
 Τῆςδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μάλλον.

1070

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ἀλλ' οὖν μέμνησθ', ἃ ἔγωγ' προλέγω·
 Μηδὲ πρὸς ἄτης θηραδεῖσαι,
 Μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἶπηθ',
 Ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
 Πῆμ' εἰσέβαλεν, μὴ δῆτ', αὐταὶ
 Δ' ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γάρ
 Κούκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως
 Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
 Ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ μὲν ἔργῳ κούκετι μύθῳ
 Χθὼν σεσάλευται·
 Βρυχία δ' ἤχῳ παραμυκᾶται
 Βροντῆς, ἑλικες δ' ἐκλάμπουσι·
 Στεροπῆς ζάφυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
 Εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
 Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
 Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
 Ξυντετάρακται δ' αἰθήρ πόντῳ.
 Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ διόθεν
 Τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.

1080

1090

ὦ μητρός ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων

Αἰδῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,

Ἐσοῦμαι μ', ὡς ἔκδικα πάσχω.

ΑΠΟΖΩΤΗ ΖΩΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΤ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἀντιγόνη.

Ἴσμήνη.

Χορός.

Κρέων.

Φύλαξ.

Αἴμων.

Τειρεσίας.

Ἀγγελλός.

Εὐριδίκη.

Ἐξάγγελός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἀντιγόνη.

ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
 Ἄρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν
 Ὅποιον οὐχὶ νῦν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ;
 Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, οὔτ' ἀτήριον, ἀτῆς ἀτῆς
 Οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποιον οὐ
 Τῶν σῶν τε κάμῶν οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
 Καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
 Κήρυγμα δεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
 Ἐχεις τι κείσῃκουσας, ἥ σε λανθάνει
 Πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10

Ἰσμήνη.

Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
 Οὔθ' ἡδύς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
 Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
 Μιᾶ θανόντων ἡμέρα διπλῇ χερὶ.
 Ἐπεὶ δὲ φρουδὸς ἐστὶν Ἀργείων στρατός

Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
Οὔτ' εὐτυχοῦσα μάλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἦδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦδ' οὔνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνη κλύοις.

Ἰ σ μ ή ν η.

Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ γὰρ τάφου νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων
Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λέγουσι, σὺν δίκῃ
Χρησθεῖς δικαία καὶ νόμῳ, κατὰ χθονός
Ἐκρυψε, τοῖς ἐνερθεῖν ἐντιμον θεοῖς·
Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
Ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκυθαί τινα,
Ἐὰν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκύν
Θησαυρόν, εἰς οὐρμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
Τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι
Κάμοί, λέγω γὰρ κάμῃ, κηρύξαντ' ἔχειν,
Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι
Σαφῇ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
Οὐχ ὥς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ,
Φόνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
 Λύουσ' ἂν ἢ φάπτουσα προσθείμην πλέον; 40

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Εἰ ἔνυμπονήσεις καὶ ἔννεργάσει, σκόπει.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Εἰ τὸν νεκρὸν ἔν τῇδε κουφιεῖς χερί.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ἡ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς,

Ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς' ἀλώσομαι.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ὡ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἶργειν μέτα.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Οἱ μοι! φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατήρ

Ὡς νῶν ἀπεχθὴς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50

Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς

Ὅψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί.

Ἐπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,

Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·

Τρίτον δ' ἀδελφὸν δύο μίαν καθ' ἡμέραν

Αὐτοκτενοῦντε τῷ τάλαιπῶρῳ μόρον
 Κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
 Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ λειμμένα, σκόπει,
 "Ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βία
 Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 'Αλλ' ἐννοεῖν χρή τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
 "Εφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
 "Επειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 Καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κᾶτι τῶνδ' ἀλγίονα.
 Ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονός
 Εὐγγνοίαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
 Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γάρ
 Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

Ἀ ν τ ι γ ὁ ν η.

Οὐτ' ἂν κελεύσαιμ', οὐτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
 Πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρώης μέτα. 70
 'Αλλ' ἴσθ', ὅποιά σοι δοκεῖ· κείνον δ' ἐγὼ
 Θάψω· καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 Φίλῃ μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 "Όσια πανουργήσας, ἐπεὶ πλείων χρόνος,
 "Όν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
 Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
 Τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσας ἔχε.

Ἰ σ μ ῆ ν η.

Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιῶμαι· τὸ δέ
 Βία πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

Ἀντιγόνη.

Σὺ μὲν τάδ' ἄν προὔχοι, ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80
Χώσους' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

Ἴσμεν ἡ.

Οἱ μοι ταλαίνης! ὧς ὑπερδέδοικά σου.

Ἀντιγόνη.

Μὴ μου προτάρβει τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

Ἴσμεν ἡ.

Ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενί
Τούργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὖτως ἐγώ.

Ἀντιγόνη.

Οἱ μοι! καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
Σιγῶς, ἔαν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.

Ἴσμεν ἡ.

Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

Ἀντιγόνη.

Ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή.

Ἴσμεν ἡ.

Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἄλλ' ἀμηχάνων ἐράς. 90

Ἀντιγόνη.

Οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

Ἴσμεν ἡ.

Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τὰμήχανα.

Ἀντιγόνη.

Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,

Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.

Ἄλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
 Παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
 Τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

Ἰ σ μ ῆ ν η.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
 Ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ-

λιστον ἐπταπύλῳ φανέν

100

Θήβα τῶν πρότερον φάος,

Ἐφάνθης ποτ', ὧ χρυσέας

Ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαί-

ων ὑπὲρ ρέεθρων μολοῦ-

σα, τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν

Φῶτα βάντα πανσαγία,

Φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ

Κινήσασα χαλινῷ.

Ὅς ἐφ' ἀμετέρα γὰ Πολυνεῖκους

110

Ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,

Ὅξεία κλάζων, αἰτὸς ἐς γᾶν

ὦς, ὑπερίπτα,

Δευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,

Πολλῶν μεθ' ὅπλων

Ξύν δ' ἱπποκόμοις κορύδεσσι.

ἀντιστρ. α.

Στάς δ' ὑπὲρ μελᾶδρων, ~~δοφονί-~~

αῖσιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ

Δόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,

Ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων

120

Αἱμάτων γένυσι πλησθῆ-

ναί τε καὶ στεφάνωμα πύρ-

γων πευκάνθ' Ἡφαιστον ἱλεῖν.

Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάδῃ

Πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ

Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους

ὑπερχδαίρει καὶ σφας ἐσιδὼν

Πολλῷ ρεύματι προσνισσομένους,

Χρυσοῦ καναχῇ χύπεροπλίσαις,

130

Παλτῷ ρίπτει πυρί, βαλβίδων

Ἐπ' ἄκρων ἤδη

Νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλαῖσαι.

στροφή β'.

Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γὰρ πέσε τανταλωθεῖς

Πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένα ξὺν ὀρμᾷ

Βακχεύων ἐπέπνει

Ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.

Εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν, τὰ

Δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων

Μέγας Ἄρης δεξιόχειρος.

140

Ἐπτά λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτά πύλαις

Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
 Πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὧ πατρός ἐνός
 Μητρός τε μιᾶς φύντε, καδ' αὐτοῖν
 Δικρατεῖς λόγχας στήσαντ', ἔχετον
 Κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

ἀντιστρ. β'.

Ἄλλὰ γὰρ ἅ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα
 Τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβα.

Ἐκ μὲν δὴ πολέμων

150

Τῶν νῦν θείσθαι λησμοσύναν,

Θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παν-

νύχοις πάντα ἐπέλθωμεν· ὁ Θῆ

Δ' ἐλελίζων Βάκχιος ἄρχοι.

Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,

Τῆςδε Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμός

Ἰταραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις

Χωρεῖ, τινᾶ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,

Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων

Προὔθετο λίσχην,

160

Κοινῷ κηρύγματι πέμψας

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοί,
 Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὥρθωσαν πάλιν·
 Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 Ἔστειλ' ἰκέσθαι τοῦτο μὲν, τὰ Λαῖου
 Σέβοντας εἰδῶς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη·
 Τοῦτ' αὖθις, ἥνικ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
 Κάπεί διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνου ~~κόπε~~ **ἔτε**
 Παιδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 Ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς δ' τλῆς μοίρας μιαν
 Καθ' ἡμέραν ὦλοντο, παῖσαντές τε καὶ
 Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 Ἀμύχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ.
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις, πᾶσαν εὐδύνων πόλιν,
 Μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 Ἀλλ' ἐκ φόβου τοῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 Φίλον νομίζει, τοῦτοι οὐδαμοῦ λέγω.
 Ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεῦ, ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεὶ,
 Οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρῶν
 Στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,

170

180

Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονος
 Θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
 "Ἡδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι
 Πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιοῦμεθα. 190
 Τοιοῖςδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν.
 Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
 Ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίου περι
 Ἐτεοκλεία μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 "Ολωλε τῆςδε πάντ' ἀριστεύσας δορί,
 Τ' ὦ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,
 "Α τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς
 Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
 "Ὅς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
 Φυγὰς κατελθών, ἠδέλησε μὲν πυρί 200
 Πρῆσαι κατάκρας, ἠδέλησε δ' αἵματος
 Κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλῶσας ἄγειν
 Τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
 Μῆτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
 Ἐὰν δ' ἄδαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκιστὸν τ' ἰδεῖν. αἰκιστὸν
 Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κοῦ ποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
 Τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων
 Ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανών
 Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμῆσεται. 210

Χ ο ρ ό ς.

Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 Τὸν τῇδε δύνουν καὶ τὸν εὐμενῇ πόλει.

Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πού τ' ἐνεστί σοι,
Καὶ τῶν θανόντων χῳπόσοι ζῶμεν πέρι.

Κ ρ έ ω ν.

Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰργμένων.

Χ ο ρ ό ς.

Νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεις.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλ' εἴς' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

Χ ο ρ ό ς.

Τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦδ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

Κ ρ έ ω ν.

Τὸ μὴ πικωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

Χ ο ρ ό ς.

Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρά.

220

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος, ἄλλ' ὑπ' ἐλπίδων

Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

Κ Ρ Ε Ω Ν, Χ Ο Ρ Ο Σ, Φ Τ Λ Α Ξ.

Φ ύ λ α Ξ.

"Αναξ, ἐρῶ μὲν εὖχ, ὅπως τάχους ὑπο

Δύσπνους ἰκάνω κούφον ἐξέρχ. ὁδὰ·

Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστᾶσεις,

Ὅδοις κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν.

Ψυχὴ γὰρ ἠῦδα πόλλ' ἐμὲ μυθουμένη·

,, Τάλας, τί χωρεῖς, οἳ μολῶν δώσεις δίκην;

Τλήμων, μενεῖς αὖ; κεῖ τὰδ' εἴσεται Κρέων

"Αλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ;" 230

Τοιαῦθ' ἐλίσσων ἦνυτοι ἀχολῇ βραδύς·

Χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν,

Σοί, κεῖ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως·

Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,

Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' ἔστιν, ἀνδρ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀδυμίαν;

Φ ύ λ α Ξ.

Φράσαι θέλω σοι πρῶτα τὰμαυτοῦ· τὸ γάρ

Πρᾶγμ' οὐτ' ἔδρασ', οὐτ' εἶδον, ὅστις ἦν ὁ δρῶν·

Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

240

Κ ρ έ ω ν.

Εὖ γε στοχάζει κάποφράγνυσαι κύκλῳ

Τὸ πρᾶγμα· δημοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.

Φύλαξ.

Τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθης ὄκνον πολύν.

Κρέων.

Οὐκ οὐν ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄλπει;

Φύλαξ.

Καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως

Θάψας βέβηκε, καπὶ χρωτὶ διψίαν

Κόνιν παλύνας καφαγιστεύσας, ἅ χρεῖ.

Κρέων.

Τί φης; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

Φύλαξ.

Οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε τοῦ γενῆδος ἦν

Πληγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250

Καὶ χέρσος ἀρρώξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη

Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν. *ρωλ.*

Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος

Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.

Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ,

Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπὶ κόνις·

Σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε τοῦ κυνῶν

Ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.

Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόδουν κακοί,

Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶ ἐγίγνετο 260

Πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν·

Εἷς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξ εἰργασμένος,

Κοῦδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.

4 Ἦμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἶρειν χεροῖν,
 Καὶ πῦρ διέρπειν καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν, 265
 Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῷ ξυνειδέναι
 Τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
 Τέλος δ', ὅτ' οὐδέν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
 Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κᾶρα
 Νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· οὐ γὰρ εἵχομεν 270
 Οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔδ' ὅπως δρῶντες καλῶς
 Πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὥς ἀνοιστέον
 Σοὶ τοῦρου εἶη τοῦτο, κούχῃ κρυπτέον.
 Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
 Πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τὰγαθὸν λαβεῖν.
 Πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκουσιν, οἶδ' ὅτι·
 Στέρχει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελου κακῶν ἐπῶν.

Χ ο ρ ό ς .

Ἄναξ, ἔμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
 Τοῦργον τόδ', ἢ ξύννοια βουλεύει πάλα.

Κ ρ έ ω ν .

κἀ με

Παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι, λέγων, 280
 Μὴ 'φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα·
 Λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λέγων
 Πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
 (Πότερον) ὑπερτιμῶντες ὥς εὐεργέτην
 Ἐκρυπτόν αὐτον, ὅστις ἀμφικίονας
 Ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,

Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;

ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; X

Οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως

Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί,

290

Κρυφῇ κᾶρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ

Δόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ.

Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς

Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε·

Οὐδέν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,

Κακὸν νόμισμ' ἐβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις

Πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων,

Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας

Χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν,

Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,

300

Καὶ παντὸς ἔργου δυσέβειαν εἰδέναι.

Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,

Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.

Ἄλλ' εἵπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,

Εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,

Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου

Εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς, 6261

Οὐχ ὑμῖν Αἴδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν

Ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν,

Ἴν' εἰδότες, τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,

310

Τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε καὶ μάθῃθ', ὅτι

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν·

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

Φύλαξ.

Εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω;

Κρέων.

Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὥς ἀνιαρῶς λέγεις;

Φύλαξ.

Ἐν τοῖσιν ὥσιν, ἢ ἔπι τῇ ψυχῇ δάκνει;

Κρέων.

Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

Φύλαξ.

Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ.

Κρέων.

Οἱ μὲν ὥς λαλημα δῆλον ἐκπεφυκός ἐι.

320

Φύλαξ.

Οὐκοῦν ὁδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

Κρέων.

Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

Φύλαξ.

Φεῦ!

Ἡ δεινόν, ὃ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῇ δοκεῖν.

Κρέων.

Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, εἰ δὲ ταῦτα μὴ

Φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἔξερεῖς, ὅτι

Τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

Φύλαξ.

Ἄλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ'· εἰάν δέ τοι
 Δηφθῆ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
 Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
 Σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

330

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ ἁ.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κούδεν ἄν-
 δρώπου δεινότερον πέλει.
 Τοῦτο καὶ πολίου πέραν
 Πόντου χειμερίῳ νότῳ
 Χωρεῖ, περιβρυχίοισι
 Περῶν ἐπ' οἷσμασι
 Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 Ἄφθιτον, ἀκαμάταν
 Ἀποτρύεται, ἰλλομένων ἀρότρων
 Ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεῖῳ
 Γένει πολεύων.

340

ἀντιστρ. ἁ.

Κουφονόων τε φύλον ὀρ-
 νίδων ἀμφιβαλὼν ἄγει
 Θηρίων τ' ἀγρίων ἔδνη,
 Πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν
 Σπείραισι δικτυοκλώστοις
 Περιφραδῆς ἀνὴρ
 Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου

Θηρὸς ὄρεσσιβάτα, *ἀρχιάζεται* 350

Λασιαύχενά δ' ἵππον ὑπάξεται ἀμ-

φιλοφῶν ζυγὸν οὐρειὸν τ'

Ἀκμῆτα Ἀδμῆτα ταῦρον.

στροφή β'. *ἐμφορῶν*

Καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν

Φρόνημα καὶ ἀστυνόμους *δύω*

Ὅργας ἐδιδάξατο, καὶ *ἀφ' ἑνὸς*

Δυσαύλων πάγων

ἐναίνουσα

Αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη,

Παντοπόρος, ἄπορος

Ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται

360

Τὸ μέλλον· Αἴδα μόνον

Φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·

Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς

Ξυμπέφρασται.

ἀντιστρ. β'.

Σοφὸν τι τὸ μηχανάον

Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,

Ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-

λὸν ἔρπει, νόμους

Ἀείρω

ῥύων χθονὸς θεῶν τ' ἐνορκον δίκαι,

Ῥψίπολις ἄπολις,

370

Ὅτ' τὸ μὴ καλόν

Ξύνεστι, τόλμας χάριν.

Μήτ' ἐμοὶ παρέστιος

Γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,

"Ος τὰδ' ἔρδει. ✕

"Ες δαιμόνιον τέρας ἀμφινόω

Τόδε. πῶς εἰδῶς ἀντιλογήσω,

Τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;

"Ω δύστηνος καὶ δυστήνου

Πατρὸς Οἰδιπόδα! τί ποτ'; οὐ δὴ που 380

Σέ γ' ἀπιστοῦσαν

Τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,

Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΚΡΕΩΝ, ΦΥΛΑΞ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φύλαξ.

"Ηδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἢ ἔχειρασμένη·

Τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

Χορός.

"Οδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾶ.

Κρέων.

Τί δ' ἔστι; ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη;

Φύλαξ.

"Αναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον·

Ψεύδει γὰρ ἢ ἴπινοια τὴν γνώμην. ἐπεὶ

Σχολῇ ποδ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ, 390

μηδὲ ταῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε·

"Αλλ', ἢ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά·

Ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
 Ἦκω, δι' ὄρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,
 Κόρην ἄγων τήνδ', ἥ καθευρέθη τάφον
 Κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.
 Ἄλλ' ἔστ' ἐμὸν δοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
 Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὥς θέλεις, λαβών,
 Καὶ κρῖνε κάξέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
 Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

400

Κ ρ έ ω ν.

Ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;

Φ ύ λ α ξ.

Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασαι.

Κ ρ έ ω ν.

Ἦ καὶ ξυνιεῖς καὶ λέγεις ὀρθῶς, ἄ φ ης;

Φ ύ λ α ξ.

Ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

Ἀπεῖπας. ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφῇ λέγω;

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ πῶς ὀράται καπίληπτος εὐρέθῃ;

Φ ύ λ α ξ.

Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,

Πρὸς σοῦ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,

Πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἥ κατεῖχε τὸν

Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,

410

Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπῆνεμοι,

Ὅσμήν ἀφ' αὐτοῦ μὴ βάλοι, πεφευγότες,

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόδοις
 Κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσαι πόνου.
 Χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι
 Μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
 Καὶ καῦμ' ἔθαλλε· καὶ τότε ἑξαίφνης χθονός
 Τυφῶς αἶρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
 Πίμπλησι πεδῖον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
 Ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθῃ μέγας 420
 Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἵχομεν θείαν νόσον.
 Καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντες ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἡ παῖς ὁράται, κἀνακωκύει πικρᾶς
 Ὀρνιθος ὁξὺν φθόγγον, ὥς ὅταν κενῆς
 Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
 Οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὥς ὁρᾷ νέκυν,
 Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακᾶς
 Ἠρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξειργασμένοις.
 Καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
 Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκίας ἄρδην πρόχου 430
 Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
 Χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
 Θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην,
 Καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχομεν
 Πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενός καθίστατο,
 Ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἅμα·
 Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
 Ἠδιστον, ἔς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,

Ἀλγεινόν· ἀλλὰ ταῦτα πάνθ' ἥσσω λαβεῖν
Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

440

Κ ρ έ ω ν.

Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κᾶρα,
Φῆς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Καί φημι δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτόν, ἢ θέλεις,
Ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον·

Σὺ δ', εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
Ἦιδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἦιδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γάρ ἦν.

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοῦςδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,

450

Οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κατὰ θεῶν Δίκη,

Οἱ τοῦςδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους·

Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ῥόμην τὰ σά

Κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κασφαλῇ θεῶν

Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν·

Οὐ γάρ τι νῦν γε καχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε

Ζῇ ταῦτα, κοῦδεις οἶδεν, ἐξ ὅτου φάνη.

Τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
 Φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 Δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;
 460
 Κεῖ μὴ σὺ προῦκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 Πρὸςθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω·
 Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
 Ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν.
 Παρ' οὐδὲν ἄλγος, ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 Μητρὸς θανόντ' ἄδαπτον ἤνεχόμεν νέκυν,
 Κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 Σχεδὸν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. 470

Χ ο ρ ό ς.

Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὦμόν ἐξ ὦμοῦ πατρός
 Τῆς παιδός, εἵκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

Κ ρ έ ω ν.

Ἀλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 Πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῇ
 Θραυσθέντα καὶ ραγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
 Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
 Ἴππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
 Φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπίστατο, 480
 Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους
 Ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα, (ἴσσι)
 Τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελαῖν.
 Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ,
 Εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῇδε κείσεται κράτη.
 Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴδ' ὁμαιμονεστέρας
 Τοῦ παντός ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ,
 Αὕτη τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
 Μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
 Ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευῆσαι τάφου· 490
 Καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 Δυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
 Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεύς,
 Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
 Μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις
 Ἀλούς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

Ἀ ν τ ι γ ὁ ν η.

Θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλῶν;

Κ ρ ῆ ω ν.

Ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

Ἀ ν τ ι γ ὁ ν η.

Τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
 Ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθεῖν ποτέ, 500
 Οὔτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
 Καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον

Κατίσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 Τιθεῖσα; τοῖςδε τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
 Λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
 Ἄλλ' ἢ τυραννὶς πολλὰ τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
 Κᾶἔεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν δ', ἃ βούλεται.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ὅρῳσι χ' οἶδε, σοὶ δ' ὑπὶλλουσι στόμα.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; 510

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν, τοὺς ὁμοσπλάγχχνους σέβειν.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐκουν ὅμαιμος χῶ καταντίον θανῶν;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός.

Κ ρ έ ω ν.

Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ μαρτυρήσει ταῦδ' ὁ κατὰ χθονὸς νέκος.

Κ ρ έ ω ν.

Εἴ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ γὰρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.

Κ ρ έ ω ν.

Πορθῶν γε τήνδε γῆν, ὃ δ' ἀντιστάς ὕπερ.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ὅμως δ' γ' Αἴδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλ' οὐχ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσους. 520

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Τίς οἶδεν, εἰ κάτω ἔστιν εὐαγῆ τάδε;

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ τοί ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ τοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

Κ ρ έ ω ν.

Κάτω νυν ἔλθοῦς, εἰ φιλητέον, φίλει

Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη

Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἵματόεν

ῥέθος αἰσχύνει,

Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν. 530

ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ δ', ἢ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑψημένη
 Λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
 Τρέφων δὺ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
 Φέρ', εἰπὲ δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
 Φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

Ἰ σ μ ή ν η.

Δίδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορρόθεϊ,
 Καὶ ἔνυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἄλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
 Οὐτ' ἠθέλησας, οὐτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

Ἰ σ μ ή ν η.

Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
 Ἐύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

540

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

ὦν τοῦργον, Αἰδῆς χ' οἱ κάτω ἔνυκτορες
 Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

Ἰ σ μ ή ν η.

Μὴ τὰι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
 Θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα δ' ἀγνίσαι.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Μὴ μοι θάνης σὺ κοινά, μήδ', ἃ μὴ θίγεις,
 Ποιοῦ σεαυτῆς ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Κρίοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

550

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ. †

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Οἱ μοι τάλαινα! κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Καλῶς σὺ μέντοι τοῖςδ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ ἔαμαρτία.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλα

Τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.

560

Κ ρ έ ω ν.

Τὼ παῖδέ φημι τῶδε, τὴν μὲν ἀρτίως
Ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυν.

Ἴ σ μ ή ν η.

Οὐ γάρ ποτ', ὦ ἄναξ, οὐδ', ὅς ἂν βλαστῇ, μένει
Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

Κ ρ έ ω ν.

Σοὶ γοῦν, ὅς εἴλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.

Ἴ σ μ ή ν η.

Τί γάρ μόνη μοι τῆςδ' ἄτερ βιώσιμον;

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γάρ ἔστ' ἔτι.

Ἴ σ μ ή ν η.

Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;

Κ ρ έ ω ν.

Ἀρώσιμοι γὰρ χατέρων εἰσὶν γύναι.

Ἴ σ μ ή ν η.

Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῆδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.

570

Κ ρ έ ω ν.

Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας νιάσι στυγῶ.

Ἴ σ μ ή ν η.

ὦ φίλταδ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ!

Κ ρ έ ω ν.

Ἀγάν γε λυπεῖς, καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.

~~Ἰσμήνη.~~ Q

Ἦ γὰρ στερήσεις τῆςδε τὸν σαυτοῦ γόνου;

Κ ρ έ ω ν.

Αἶδης ὁ παύσων τοῦςδε τοὺς γάμους ἔφυ.

~~Ἰσμήνη.~~ Q

Δεδογμέν', ὥς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ σοί γε κάμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νῦν

Κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρή

Γυναῖκας εἶναι τάςδε μὴδ' ἀνειμένας.

Φεύγουσι γὰρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας

580

Ἦδη τὸν Αἶδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

Χ Ο Ρ Ο Σ

στροφή α΄.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

Ἀγευστος αἰὼν· οἷς γὰρ ἄν

Σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἅτας

Οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς

Ἐπὶ πλῆθος ἔρπον.

Ὅμοιον, ὥστε ποντίας ἁλὸς

Οἶδμα, δυσπνόοις ὅταν

Θρήσσησιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,

Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινάν

590

Θῖνα καὶ δυσάνεμον,

Στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἅκται·

αντιστρ. α.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν

Οἴκων ὀρώμαι πῆματα

Φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντ'

Οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεάν

Γένος, ἀλλ' ἐρείπει

Θεῶν τις, οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν.

Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπέρ

Ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίου δόμοις

Κᾶτ' αὖ νιν θεῶν φοινία τῶν

Νερτέρων ἀμᾶ κοπίς,

Λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἑριννύς.

στροφὴ β'.

Τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν

Ὑπερβασία κατὰσχη,

Τὰν οὐδ' ὕπνος αἰρεῖ ποδ' ὁ παντογῆρως,

Οὔτε θεῶν ἀκαμάτοι

Μῆνες; ἀγῆρως χρόνῳ δυνάστας

Κατέχεις Ὀλύμπου

Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.

Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον

Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει

Νόμος ὅδ' οὐδὲν ἔρπει

Θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

αντιστρ. β'.

Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπίς

Πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,

Πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων.

Εἰδότι δ' οὐδὲν προσέρπει,

Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα προσάψῃ. *τις προσένυ?*

Σοφία γὰρ ἔκ του

620

Κλεινὸν ἔπος πέφανται·

Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλόν

Τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας

Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

Πράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτα

Ὅδε μὲν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν

Νέατον γέννημ'· ἄρ' ἀχνύμενος

Τῆς μελλογάμου

Τάλιδος ἦκει μόρον Ἀντιγόνης,

Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

630

Κ Ρ Ε Ω Ν, Α Ι Μ Ω Ν.

Κ ρ έ ω ν.

Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.

ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων

Τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;

Ἡ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

Α ι μ ω ν.

Πάτερ, σὸς εἰμι, καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων

Χρηστὰς ἀπορροῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφύψομαι.

Ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος,

Μεῖζον φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

Κ ρ έ ω ν.

Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρή διὰ στέρνων ἔχειν,
Γνώμης πατρώας πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι. 640

Τούτου γάρ οὔνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονάς
Κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνονται κακοῖς,
Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.

Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιλύει τέκνα,
Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνοους
Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
Μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' υφ' ἡδονῆς
Γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλης, εἰδώς, ὅτι

Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 650
Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις, τί γάρ
Γένοιτ' ἂν ἔλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός;

Ἀλλὰ πτύσας ὥς εἰς τὰ δυσμενῆ, μέθες
Τὴν παῖδ' ἐν Αἴδου τήνδε νυμφεύειν τινί.

Ἐπεὶ γάρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγώ
Πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
Ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,

Ἀλλὰ κτενῶ· πρὸς ταῦτ' ἐφθυμνεῖτω Δία
Ξύναιμον. εἰ γάρ δῆτα τάγγενῃ φύσει

Ἀκοσμία θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660

Ἐν τοῖς γάρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
Χρηστός, φανεῖται κὰν πόλει δίκαιος ὢν·

Ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,

Ἡ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,

Οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
 Ἀλλ' ὅν πόλις στήσειε, τοῦδε χρή κλύειν,
 Καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία.
 Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
 Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν,
 Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
 Μένειν δίκαιον κάγαθόν παραστάτην.
 Ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν·
 Αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
 Οἴκους τίθῃσιν, ἥδε σὺν μάχῃ δορός
 Τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
 Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.
 Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
 Κοῦ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἥσσητέα·
 Κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
 Κοῦκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἂν. 680

Χ ο ρ ο ς.

Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
 Δέχειν φρονούντως, ὧν λέγεις, δοκεῖς πέρι.

Α ἱ μ ω ν.

Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
 Πάντων, ὅς' ἔστι, χρημάτων ὑπέρτατον.
 Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
 Οὐτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
 Γένοιτο μὲν τ' ἂν χατέρῳ καλῶς ἔχον.

Σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
Λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει.

Τὸ γὰρ σὲν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ, 690

Λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·

Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκῆ' οὐ τάδε,

Τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,

Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτῃ

Κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει· †

Ἦτις τὸν αὐτῆς ἀντάδελφον, ἐν φοναῖς

Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν

Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.

Οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;

Τοιάδ' ἐρεμνὴ σιγ' ἐπέρχεται φάτις. 700

Ἐμοὶ δέ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον·

Τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις

Ἀγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;

Μὴ νῦν ἐν ἡθὺς μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,

Ὡς φῆς σύ, κοῦδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν·

Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,

Ἦ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,

Οὔτοι, διαπτυχθέντες, ὥφθησαν κενοί.

Ἀλλ' ἀνδρα, κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν 710

Πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.

Ὅρας, παρὰ ρεῖθροισι χειμάρροισι ὅσα

Δένδρων ὑπεῖκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,

Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται·

Αὐτῷ δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
 Τείνας, ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις, κάτω
 Στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
 Ἄλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου.
 Γνώμη γὰρ εἴ τις καὶ ἐμοῦ νεωτέρου
 Πρόσεστι, φῆμ' ἐγωγε πρεσβεύειν πολὺ, 720
 Φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
 Εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
 Καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

Χ ο ρ ό ς.

Ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
 Μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλά.

Κ ρ έ ω ν.

Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαζόμεσθα δὴ
 Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν,

Α ἱ μ ω ν.

Μηδέν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
 Οὐ τὸν χρόνον χρή μᾶλλον, ἢ τᾶργα σκοπεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Ἔργον γὰρ ἐστι, τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730

Α ἱ μ ω ν.

Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοῦς.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐχ ἦδε γὰρ τοιαῦδ' ἐπείληπται νόσῳ;

Αἴμιων.

Οὐ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπολις λεῶς.

Κρέων.

Πόλις γὰρ ἡμῖν, ἅμ' ἐχρὴ τάσσειν, ἔρεϊ;

Αἴμιων.

Ὅρας, τόδ' ὥς εἴρηκας ὥς ἄγαν νέος.

Κρέων.

Ἄλλω γὰρ ἢ ἡμοὶ χρὴ γε τῆςδ' ἄρχειν χθονός;

Αἴμιων.

Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἔσθ' ἐνός.

Κρέων.

Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

Αἴμιων.

Καλῶς! ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

Κρέων.

Ὅδ', ὥς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

740

Αἴμιων.

Εἴπερ γυνὴ σὺ· σοῦ γὰρ οὖν προκῆδομαι.

Κρέων.

ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί!

Αἴμιων.

Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ.

Κρέων.

Ἀμαρτάνω γὰρ, τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;

Α ἱ μ ω ν.

Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

Κ ρ έ ω ν.

ὦ μαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον!

Α ἱ μ ω ν.

Οὐκ ἂν γ' ἔλοις ἦσσω με τῶν αἰσχροῶν ποτέ.

Κ ρ έ ω ν.

Ὅ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὁδε.

Α ἱ μ ω ν.

Καὶ σοῦ γε κάμου καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

Κ ρ έ ω ν.

Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ', ὥς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

750

Α ἱ μ ω ν.

Ἦδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

Κ ρ έ ω ν.

Ἦ κάπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;

Α ἱ μ ω ν.

Τίς δ' ἔστ' ἀπειλή, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

Κ ρ έ ω ν.

Κλαίων φρενῶσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.

Α ἱ μ ω ν.

Εἰ μὴ πατήρ ἦςθ', εἶπον ἄν, σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Γυναικὸς ὧν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με!

Α ἱ μ ω ν.

Βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν.

Κ ρ έ ω ν.

"Αληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' "Ολυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ.

"Αγετε τὸ μῖσος, ὥς κατ' ὄμματ' αὐτίκα

760

Παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.

Α ἱ μ ω ν.

Οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ,

Οὐδ' ἤδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ

Τοῦμόν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρών,

Ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

Χ ο ρ ό ς.

"Ωνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς

Νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς.

Α ἱ ρ έ ω ν.

Δράττω, φρονεῖτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·

Τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

Χ ο ρ ό ς.

"Αμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;

770

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.

Χ ο ρ ό ς.

Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;

Κ ρ έ ω ν.

"Αγων, ἔρημος ἐνδ' ἂν ἧ βροτῶν στίβος,
 Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 Φορβῆς τοσοῦτον, ὥς ἄγος μόνον, προδαίς,
 "Οπως μίασμα πᾶς' ὑπεκφύγη πόλις.
 Κάκει τὸν Αἴδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 Αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 "Ἡ γινώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
 Πόνος περισσός ἐστι τὰν Αἴδου σέβειν. ✕

780

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφὴ ἀ.

ἔνικατε μάχαν,
 "Ερως ἀνίκατ' ἀμάχαν',
 "Ερως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 "Ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
 Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος, ἐν τ'
 "Αγρονόμοις αὐλαῖς·
 Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
 Φύξιμος οὐδεὶς,
 Οὐδ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων·
 "Ὁ δ' ἔχων, μέμνηνε.

790

ἀντιστρ. ἀ.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 Φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβα·
 Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν

Εὐναιμον ἔχεις ταραῖας
 Νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
 Ἰμερος εὐλέκτρον
 Νύμφας, τῶν μεγάλων
 Πάρεδρος [ἐν ἀρχαῖς] τῶνδε
 Δεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει
 Θεὸς Ἀφροδίτα.

800

Νῦν δ' ἤδη γὼ καὐτὸς δεσμῶν
 Ἐξω φέρομαι τὰδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
 Οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
 Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀντιγόνη.

στροφή β'.

Ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,
 Τὰν νεάταν ὁδὸν
 Στείχουσαν, νεάτον δὲ φέγγος
 Λεύσσουσαν ἀελίου,
 Κοῦ ποτ' αὖθις ἀλλ' ἐμ' ὁ παγκοίτας
 Αἶδας ζῶσαν ἄγει
 Τὰν Ἀχέροντος
 Ἀκτάν, οὐθ' ὑμεναίων
 Ἐγκληρον, οὐτ' ἐπινυμφίδιος

810

Πῶ μέ τις ὕμνος

Ἵμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

Χορός.

[Οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'

Ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,]

Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,

Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',

820

Ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ

Θνατῶν, Αἴδαν καταβήσει.

Ἀντιγόνη.

ἀντιστρ. β'

Ἦκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι

†.

Τὰν Φρυγίαν ξέναν

Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ

Τάν, κισσὸς ὥς ἀτενῆς,

Πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν

Ὀμβρῷ τακομένην,

Ὡς φάτις ἀνδρῶν,

Χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,

830

Τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις

Δειράδας ἃ με

Δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

Χορός.

Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής

Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

Καί τοι φθιμένα μέγ' ἀκοῦσαι,

Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.

Ἀντιγόνη.

στροφὴ γ'.

Οἷ μοι γελῶμαι! τί με, πρὸς

Θεῶν πατρώων,

Οὐκ (οὐλομένην) ὑβρίζεις, *οὐχομένην* 840

Ἄλλ' ἐπίφαντον;

ὦ πόλις, ὦ πόλεως

Πολυκτήμενες ἄνδρες!

Ἰὼ Διρκαῖαι κρήναι

Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος! ἔμπας

Ξυμάρτυρας ὑμῖν ἐπικτῶμαι,

Οἷα φίλων ἄκλαυστος, οἷοις

Νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον

Ἔρχομαι τάφου ποταινίου.

Ἰὼ δύστανος!

850

Οὐτ' ἐν βροτοῖς οὐτ' ἐν νεκροῖσι

Μέτοικος, οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσι. †

Χορός.

Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους,

Ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον

Προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολὺ *ποδοῖν*

Πατρώον ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.

Ἀντιγόνη.

ἀντιστρ. γ'.

Ἐψαυσας ἀλγεινοτάτας

Ἐμοὶ μερίμνας,

Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον, *οἶκτον*

Τοῦ τε πρόπαντος
 Ἀμετέρου πότμου
 Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
 Ἰὼ ματρῶαι λέκτρων
 ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'
 Ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου μάτρός,
 Οἷων ἐγὼ ποδ' ἅ ταλαίφρων
 Ἔφυν! πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος
 Ἄδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
 Ἰὼ δυσπότμων

860

Κασίγνητε γάμων κυρήσας!
 Θανὼν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με.

870

Χ ο ρ ό ς.

Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
 Παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
 Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὦλεσ' ὄργα.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἀκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
 Ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ'
 Ἐτοίμαν ὁδόν· οὐκ ἔτι
 Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
 Θέμις ὁρᾷν ταλαίνα·
 Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 Οὐδεὶς φίλων στενάζει.

880

Κ Ρ Ε Ω Ν, Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
 Ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν;
 Οὐκ ἄξεδ' ὥς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
 Τύμβῳ περιπτύξαντες, ὥς εἴρηκ' ἐγώ,
 Ἄπιτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆθ' ἰθὺς θανεῖν,
 Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζωῶσα τυμβεύσει στέγη·
 Ἡμεῖς γὰρ ἄγνοί τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
 Μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

890

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 Ἑκῆσις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
 Πρὸς τοὺς ἑμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 Πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
 ὦν λαισθία ἔγω καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
 Κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου. ✕
 Ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω,
 Φίλῃ μὲν ἦξιεν πατρί, προσφιλὴς δέ σοι,
 Μητέρα, φίλῃ δέ σοι, κασίγνητον κἄρα·
 Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγώ
 Ἐλουσα, κακόσμησα, καπιτυμβίους
 Χοᾶς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σόν
 Δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
 Καίτοι σὲ ἔγω ^{εὖ} τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὔ.
 [Οὐ γάρ ποτ' οὐτ' ἂν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,

900

Οὐτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
 Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἄν ἠρόμην πόνον.
 Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 Πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
 Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἠμπλακόν· 910
 Μητρὸς δ' ἐν Αἴδου καὶ πατρὸς κεκευθότοι,
 Οὐκ ἔστ' ἀδελφός, ὅστις ἄν βλαστοῖ ποτέ.
 Τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγώ
 Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν,
 Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κάρᾳ.
 Καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών,
 Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τοῦ γάμου
 Μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
 Ἄλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων, ἢ δύσμορος,
 Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς· 920
 Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
 Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι
 Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ἔνυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦς' ἐκτησάμην.
 Ἄλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 Παθόντες ἄν ἔνυγγοῖμεν ἡμαρτηκότες·
 Εἰ δ' οἶδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 Πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

Χ ο ρ ό ς

Ἐτι δὲ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αἰῶματ',
 Ψυχῆς ρίπαὶ τήνδ' ἔχουσιν.

Κ ρ έ ω ν.

Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
Βραδυτῆτος ὑπερ κλαῦμαδ' ὑπάρξει

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οἱ μοι! θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
Τούπος ἀφίκται.

Κ ρ έ ω ν.

Θαρσεῖν οὐδέν παραμυθοῦμαι
Μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρώων
καὶ θεοί τε παρογενεῖς!

Ἄγομαι δὴ, κοῦκ ἔτι μέλλω.
Λεύσσετε, Θήβης ^{τῇ} κοιρανίδαι,
τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

940

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφὴ α΄.

Ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
Αὐλαῖς κρυπτομένα δ' ἐν
Τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη·
καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,

Καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε

Γονὰς χρυσορύτους.

950

Ἄλλ' ἅ μοιριδία τις δύνασις δεινά·

Οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, οὐτ' Ἀρης,

Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι

Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

ἀντιστρ. α'.

Ζεύχθῃ δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955

Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερτομίαις

Ὀργαῖς ἐκ Διονύσου

Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.

Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει

Ἀνδρὸν τὸ μένος. κεῖνος

960

Ἐπέγνων μανίαις

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.

Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους

Γυναῖκας, εὐϊόν τε πῦρ

Φιλαύλους τ' ἠρέδιζε Μούσας.

στροφὴ β'.

Παρά δὲ Κυανέων πελαγέων

Διδύμας ἀλός πετρῶν

Ἀκταὶ Βοσπόριαι

Ἡδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησός, X

Ἴν' ἀγχίπολις Ἀρης

970

Δισσοῖσι Φινείδαις

Εἶδεν ἀρατὸν ἄλκος,

Τυφλωθέν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,

Ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις

Ἀραχθεὺς ἐγχείων, αἵματηραῖς

Χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·

ἀντιστρ. β'.

Κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι

Μελέαν πάθαν

Κλαῖον ματρός, ἐχού- *ἐχόντες*

σας ἀνύμφευτον γονάν· ἃ

980

Δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων

Ἄντας Ἐρεχθιδᾶν,

Τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις

Τράφη θυέλλησιν ἐν πατρώαις,

Βορεᾶς ἄμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου,

Θεῶν παῖς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῃ

Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ. †

Τ Ε Ι Ρ Ε Σ Ι Α Σ, Κ Ρ Ε Ω Ν.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Θήβης ἄνακτες, ἤκομεν κοινὴν ὁδόν

Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γάρ

Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

990

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐκοῦν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Τοιγὰρ δι' ὀρδῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

Κ ρ έ ω ν.

Ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ἔυροῦ τύχης.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Γνώσει, τέχνης σημεία τῆς ἐμῆς κλύων. †

Εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον

Ἰζων, ἴν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν, 1000

Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγην ὀρνίδων, κακῶ

Κλάζοντας οἷστρω καὶ βεβαρβαρωμένῳ,

Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς

Ἐγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.

Εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην

Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων

Ἦφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῶ

Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,

Κᾶτυφε, κᾶνέπτυε· καὶ μετάρστοι

Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρύεις 1010

Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

Τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,

Φθίνοντ' ἀσέμων ὀργίων μαντεύματα
 Ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 Καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. ✕
 Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάrai τε παντελεῖς
 Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 Τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίου γόνου.
 Κατ' οὐ δέχονται δυστάδας λιτὰς ἔτι
 Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
 Ἀνδροφδόρου βεβρωῖτες αἵματος λίπος.
 Ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον· ἀνθρώποισι γάρ
 Τοῖς πᾶσι κοινὸν ἐστὶ τοῦ ἔαμαρτάνειν.
 Ἐπὴν δ' ἀμάρτη, κείνος οὐκ ἔτ' ἐστ' ἀνὴρ
 Ἀβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐκ κακῶν
 Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
 Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
 Ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
 Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030
 Εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
 Ἦδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.

Κ ρ έ ω ν.

ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
 Τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κούδὲ μαντικῆς
 Ἀπρακτος ὑμῖν εἰμί, τῶν ὑπαὶ γένους
 Ἐξημπόλημαι κάκπεφόρτισμαι πάλαι.
 Κερδαίνειτ', ἐμπολάτε τὸν πρὸς Σάρδεων

"Ηλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικόν
 Χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
 Οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν 1040
 Φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους·
 Οὐδ' ὥς, μῖασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
 Θάπτειν παρήσω κεῖνον· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Θεοὺς μιαίνειν οὐ τις ἀνθρώπων σθένει.
 Πίπτουσι δ', ὧ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
 Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσchr', ὅταν λόγους
 Αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν. ✕

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Φεῦ!

"Αρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται —

Κ ρ έ ω ν.

Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

"Οσῶ κράτιστον κτημάτων ἢ ὑβουλία; 1050

Κ ρ έ ω ν.

"Οσῶπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυσ.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με δεσπίζειν λέγων.

Κ ρ έ ω ν.

Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄρ' οἶδα ταγοὺς ὄντας, ἃ ν λέγῃς, λέγων;

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σῶσας πόλιν.

Κ ρ έ ω ν.

Σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ὅρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

1060

Κ ρ έ ω ν.

Κίνει, μόνον δὲ μὴ ἔπι κέρδεσιν λέγων.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος.

Κ ρ έ ω ν.

Ὡς μὴ ἔμπολήσω ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ἄλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι, μὴ πολλοὺς ἔτι

Τροχοὺς ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,

Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχχνων ἕνα

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοῦς ἔσει,

Ἄνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,

Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας.

Ἐχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1070
 Ἀμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν·
 Ὡν οὔτε σοι μέτεστιν, οὔτε τοῖς ἄνω
 Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 Τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 Δοχῶσιν Αἴδου καὶ θεῶν Ἑριννύες,
 Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖςδε ληφθῆναι κακοῖς.
 Καὶ ταῦτ' ἄδρησον, εἰ κατηργυρωμένος
 Λέγω. φανεῖ γάρ — οὐ μακροῦ χρόνου τριβή —
 Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα·
 Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις, 1080
 Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καδήγισαν,
 Ἡ δῆρες, ἢ τίς πτηνὸς οἰωνός, φέρων
 Ἀνόσιον ὀσμὴν ἐστιοῦχον ἐς πόλιν. πολὺν
 Τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥς τε τοξότης,
 Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
 Βέβαια, τῶν σὺ θάλλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
 Ὡ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
 Τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
 Καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
 Τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει. 1090

Χ ο ρ ό ς.

Ὡνήρ, ἀναξ, βέβηκε δεινὰ δεσπίσας.
 Ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
 Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
 Μὴ πῶ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

"Εγνώκα καὐτὸς καὶ ταρασσομαι φρένας.
Τό τ' εἰκάθειν γὰρ δειλόν· ἀντιστάντα δέ
"Ατῇ πατάξαι θυμόν, ἐν δεινῷ πάρα.

Χ ο ρ ό ς.

Εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δῆτα χρή δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

Χ ο ρ ό ς.

"Ελθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
"Ανες, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

1100

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρειακάθειν;

Χ ο ρ ό ς.

"Οσον γ', ἀναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γάρ
Θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

Κ ρ έ ω ν.

Οἱ μοι! μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι,
Τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

Χ ο ρ ό ς.

Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

Κ ρ έ ω ν.

"Ωδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· οἱ δ' ὀπάονες,
Οἱ τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
"Ορμᾶσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.

1110

Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,

Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρῶν ἐκλύσομαι·
 Δίδοικα γάρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
 Ἄριστον ἢ σῶζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ὁ χορὸς ἔρχεται
 Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφὴ α΄.

Πολυώνυμε, Καδμείας
 Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διός
 Βαρυβρεμέτα γένος,
 Κλυτὰν ὅς ἀμφέπεις
 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
 κοίνου Ἑλευσινίας
 Δηοῦς ἐν κόλποις,
 ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
 Ναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ
 ῥεέθρων ἀγρίου τ'
 Ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·

1120

† ἀντιστρ. α΄.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
 Στέροψ ὅπως λιγνύς, ἐν-
 θα Κωρύκiai Νύμφαι
 Στείχουσι Βακχίδες,
 Κασταλίας τε νᾶμα, καὶ
 Σε Νυσίων ὀρέων
 Κισσῆρεις ὄχθαι,
 Χλωρά τ' ἀκτὰ πουλυστάφυλος πέμπει

1130

Ἀβρότων ἐπέων ἐναζόν-
των, Θηβαίας

Ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς

στροφὴ β'.

ἐκ παλαιᾶς

Τὰν ἐκ πασᾶν ὑπερ πάντων

Τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων

Ματρὶ σὺν κεραυνία

Καὶ νῦν, ὡς βιαίας

1140

Πάνδημος ἔχεται πόλις

Ἐπὶ νόσου, μολεῖν ποδὶ

Καθαρσίῳ Παρνησίαν

Ἐπὲρ κλιτὺν ἤ

Στονόεντα πορθμόν.

ἀντιστρ. β'.

Ἴὼ πῦρ πνει-

όντων χοράχ' ἄστρον, νυχίων

Φθεγμάτων ἐπίσκοπε,

Παῖ, Διὸς γένεθλον,

Προφάνηδι Ναξίαις

1150

Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,

Αἰ πάννυχοί σε μαινόμεναι

Χορεύουσι, τόν

Ταμίαν Ἰακχόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

"Αγγελλος.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
 Οὐκ ἔσθ', ὅποιον στάντ' ἄν ἀνθρώπου βίον
 Οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.

Τύχη γὰρ ὀρδοῖ καὶ τύχη καταρρέπει

Τον εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' αἰεί.

Καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καδεστώτων βροτοῖς. 1160

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὥς ἐμοί, ποτέ,

Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμεΐαν χθόνα,

Λαβὼν δὲ χώρας ταντελῇ μοναρχίαν,

Εὐδυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορά.

Καὶ νῦν ἀφείται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονάς

Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίδημ' ἐγώ

Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. X

Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,

Καὶ Ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ

Τούτων τὸ χαίρειν, τ' ἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170

Οὐκ ἄν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

Χορός.

Τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἦκεις φέρων;

"Αγγελλος.

Τεθναῖσιν, οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

Χορός.

Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

Ἄ γ γ ε λ ο ς.

Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται.

Χ ο ρ ό ς.

Πότερα πατρώας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

Ἄ γ γ ε λ ο ς.

Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

Χ ο ρ ό ς.

ᾠ μάντι, τοῦπος ὥς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας!

Ἄ γ γ ε λ ο ς.

Ὡς ὦδ' ἐχόντων, τᾷλλα βουλευέιν πάρα.

Χ ο ρ ό ς.

Καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ

1180

Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωματίου

Ἦτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχη περᾶ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ε υ ρ υ δ ί κ η.

ᾠ πάντες ἄστοί, τοῦ λόγου γ' ἐπησδόμην

Πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς

Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσηγόρος

Καὶ τυγχάνω γε κλειῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης

Χαλῶσα, καμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ

Βάλλει δι' ὧτων, ὑπτία δὲ κλίνομαι

Δείσασα πρὸς δμώαισι κάποπλήσσομαι.

Ἄλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἶπατε·
Κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὗς' ἀκούσομαι.

1190

Ἀ γ γ ε λ ο ς.

Ἐγώ, φίλη δέσποινα, καὶ παρῶν ἐρῶ,
Κοῦδέν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος·
Τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἄν, ὦν ἐς ὕστερον
Ψεῦσται φανοῦμεθ'; ὀρθὸν ἢ 'λήθει' αἰεί.

Ἐγωγε σῶ ποδαγὸς ἐσπόμεν πόντι
Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεές
Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκου, ἔτι·
Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεόν
Πλούτωνα τ', ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
Λούσαντες ἄγνόν λουτρόν, ἐν νεοσπάσι
Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατήδομεν,
Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονός
Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
Νυμφεῖον Αἴδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.

1200

Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρδίων κωκυμάτων
Κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
Καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών·
Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς

Ἐρποντι μᾶλλον ἄσσον, οἰμῶξας δ' ἔπος

1210

Ἰησι δυσδρήνητον· „ὦ τάλας ἐγώ!

Ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεστάτην

Κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;

Παιδὸς με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ, πρόςπολοι,

"Ἴτ' ἄσσον ὠκείς, καὶ παραστάντες τάφῳ
 Ἀδρήσαθ', ἄρμον χώματος λιδοσπαδῇ
 Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 Φθόγγον ξυνίημι, ἢ θεοῖσι κλέπτομαι."

Τὰδ' ἐξ ἀδύμου δεσπότου κελεύσμασιν

Ἦδρουμέν· ἐν δὲ λοῖσθίῳ τυμβεύματι

1220

Τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν

Βρόχῳ μιτῶδει συνδόνος καθημμένην,

Τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον,

Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν,

Καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος.

"Ὁ δ' ὡς ὄρᾳ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω

Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακωκύσας καλεῖ·

„ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα

Νοῦν ἔσχεις; ἐν τῷ ξυμφορᾷ διεφθάρης;

"Ἐξελθε, τέκνον! ἰκέσιός σε λίσσομαι."

1230

Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,

Πτύσας προσώπῳ, κούδεν ἀντειπών, ξίφους

"Ἐλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμένου

Πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶδ' ὁ δύσμορος

Αὐτῷ χολωθεῖς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεῖς

"Ἦρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρόν

Ἀγκῶν' ἐτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται,

Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν

Λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.

Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ

1240

Τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν Αἴδου δόμοις,

Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
 "Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

Χορός.

Τί τοῦτ' ἂν εἰκάσῃς; ἡ γυνὴ πάλιν
 Φρούδῃ, πρὶν εἰπεῖν ἰσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

"Αγγελλος.

Καὐτός τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δέ βόσκομαι,
 "Αχὴ τέκνου κλύουσάν, ἐς πόλιν γόους
 Οὐκ ἀξιώσῃν, ἀλλ' ὑπὸ στεγῆς ἔσω
 Διμῶαίς προδῆσειν πένθος οἰκεῖον στένειν·
 Γνώμης γάρ οὐκ ἄπειρος, ὥςθ' ἀμαρτάνειν.

1250

Χορός.

Οὐκ οἶδ'· ἔμοιγ' οὖν ἢ τ' ἄγαν σιγῇ βαρὺ
 Δοκεῖ προσεῖναι χ' ἢ μάτην πολλὴ βοή.

"Αγγελλος.

"Αλλ' εἰσόμεσθα, μὴ τι καὶ κατάσχετον
 Κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
 Δόμους παραστείχοντες. εὖ γάρ οὖν λέγεις·
 Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστὶ που σιγῆς βάρος.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὲν ὅδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφῆκει
 Μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
 Εἰ δέμῃς εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
 "Ατὴν, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Κ ρ έ ω ν.

στροφή α.

Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων

Ἀμαρτήματα στερεά,

Θανατόεντ'! ὦ κτανόντας τε καὶ

Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίου!

ὦ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων!

Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέω ἔνν μόρω

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

Ἔθανες, ἀπελύθης

Ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

Χ ο ρ ό ς.

Οἶ μ', ὥς ἔοικας ὁψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν!

1270

Κ ρ έ ω ν.

στροφή β'.

Οἶ μοι!

Ἔχω μαθὼν δείλαιος ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ

Θεὸς τότε ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων

Ἐπαισεν, ἐν δ' ἔδρυσεν ἀγρίαῖς ὁδοῖς,

Οἶ μοι! λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

Φεῦ! φεῦ!

ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι!

ΚΡΕΩΝ, ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω δέσποδ', ὥς ἔχων τε καὶ κεκτημένος

Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρεις, τὰ δ' ἐν δόμοις

Ἔοικας ἦκων καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά!

1280

ΚΡΕΩΝ.

Τί δ' ἔστιν αὖτ' ἀκίον ἐκ κακῶν ἔτι;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,

Δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀντιστρ. ἀ.

Ἰὼ ἰὼ! δυσκάρ-

τος Αἴδου λιμήν! τί μ' ἄρα,

Τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι

Προπέμψας ἄχην, τίνα θροεῖς λόγον;

Αἶ αἶ! ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω.

Τί φης, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

1290

Σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ

Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὅρα' ἔστιν οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. β'.

Οἴ μοι!

Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.

Τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

Ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον,

Τάλας, τὸν δ' ἔναντα προςβλέπω νεκρόν.

Φεῦ φεῦ!

Μᾶτερ ἀθλία! φεῦ, τέκνον!

1300

Ἐ ξ ἄ γ γ ε λ ο ς.

Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ

— — — — —

Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν

Τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος, λέχος

Αὔθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς

Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

Κ ρ έ ω ν.

στροφή γ'.

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

Ἀνέπταν φόβῳ.

Τί μ' οὐκ ἀνταίαν

Ἐπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ἔϊφει;

Δεῖλαιος ἐγώ! φεῦ φεῦ!

1310

Δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύα.

Ἐ ξ ἄ γ γ ε λ ο ς.

Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κακείνων ἔχων

Πρὸς τῆς θανούσης τῆςδ' ἐπεσκήπτου μῶρων.

Κ ρ έ ω ν.

Ποίω δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

Ἐ ξ ά γ γ ε λ ο ς.

Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως
 Παιδὸς τόδ' ἦσθαι ὀξυκώκυτον πάθος.

Κ ρ έ ω ν.

στροφή δ'.

ὦ μοι μοι! τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
 Ἐμᾶς ἀρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.

Ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον, ὁ μέλεος·

Ἐγὼ φάμ' ἔτυμον.

1320

Ἰὼ πρόσπολοι,

Πρόσπολοι!

Ἀγετέ μ' ὅτι τάχος,

Ἀγετέ μ' ἐκποδών,

Τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

Χ ο ρ ό ς.

Κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
 Βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. γ'.

Ἰτω, ἴτω,

Φανήτω μόρων

Ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,

1330

Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν

Ἵπατος ἴτω, ἴτω,

Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

~~Ἐξ ἀγγελοῦ.~~

Μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρή

Πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ', ὅτοισι χρή μέλειν.

Κ ρ έ ω ν.

Ἀλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.

~~Ἐξ ἀγγελοῦ.~~

Μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὥς πεπρωμένης

Οὐκ ἔστι θνητοῖς εὐμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. δ'.

Ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,

Ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν ἔκτανον, 1340

Ὅς σέ τ' αὐτάν. ὦ μοι μέλεος! οὐδ' ἔχω

Ὅπα, πρὸς πότερον

Ἴδω, πᾶ δὲ θῶ.

Πάντα γάρ

Λέχρια τὰν χεροῖν,

Τά τ' ἐπὶ κρατί μοι

Πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλατο.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας

Πρῶτον ὑπάρχει· χρή δὲ τὰ γ' ἐς θεούς

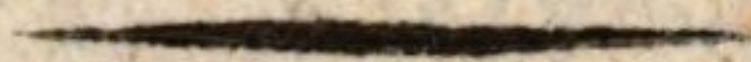
Μηδὲν ἄσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι, 1350

VICES superbiae

Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων

Ἀποτίσαντες,

Γήρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Μήδεια.

Ίάσων.

Κρέων.

Αἰγέυς.

Τροφός.

Παιδαγωγός.

Ἀγγελλός.

Χορός.

Παῖδες Μηδείας.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

Εἴθ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
 Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Ευμπληγάδας,
 Μῆδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτέ
 Τμηθεῖσα πεύκη, μῆδ' ἐρετμῶσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
 Πελία μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῇ
 Μήδεια πύργους γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας,
 Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος·
 Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
 Πατέρα, κατώκει τήνδε γῆν Κορινθίαν
 Ζὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
 Φυγῇ πολίταις, ὣν ἀφίκετο χθόνα,
 Αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
 Ἦπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
 Ὃταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
 Προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότην τ' ἐμήν,
 Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,

Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὅς αἰσυνᾷ χθονός.
 Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾷς
 Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
 Οἷας ἀμοιβῆς ἔξ 'Ιάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖς ἀλγυδόνι,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδίκημένη,
 Οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρους, οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 Πρόσωπον, ὥς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 Ἦν μὴ ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην, 30
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
 Καὶ γαῖαν οἴκους δ', οὓς προδοῦς ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρός, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾷς ὑπο,
 Οἶον πατρώας μὴ πολείπεσθαι χθονός·
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὀρῶς εὐφραίνεται·
 Δίδοικα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλεύσῃ νέον·
 Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχουσ'· ἐγῶ δα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 Ἦ καὶ τύραννον τὸν τε γήμαντα κτάνῃ,
 Καῖπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά·
 Δεινὴ γάρ· οὐ τοι ραδίως γε συμβαλὼν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον οἴσεται.
 Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι

Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἄλγεϊν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΜΗΔΕΙΑ ἐνδοθεν.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Παλαιὸν οἴκων κτήμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

50

Τ ρ ο φ ό ς.

Τέκνων ὅπαδ' ἐπρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ἔυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἄλγηδόνοσ,
Ὡςθ' ἡμερός μ' ὑπῆλθε, γῇ τε κούρανῳ
Λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τ ρ ο φ ό ς.

Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότης εἰπεῖν τόδε,
ὦς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν!

60

Τ ρ ο φ ό ς.

Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραίε; μὴ φθόνει φράσαι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τ ρ ο φ ό ς.

Μή, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
 Σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
 Πεσσούς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαιότεροι
 Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
 Ὡς τούςδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
 Ξὺν μητρὶ μέλλει τῆςδε κοίρανος χθονός
 Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὁδε,
 Οὐκ οἶδα βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.

70

Τ ρ ο φ ό ς.

Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
 Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
 Κούκ' ἔστ' ἐκεῖνος τοῖςδε δώμασιν φίλος.

Τ ρ ο φ ό ς.

Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
 Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Ἄτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δίεσποιναν, ἡσύχαζε καὶ σίγα λόγον.

80

Τ ρ ο φ ό ς.

ὦ τέκν', ἀκούεθ', οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ὅλοιτο μὲν μὴ — δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός —
Ἄτὰρ κακός γ' ὦν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὦς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ;
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ.

Τ ρ ο φ ό ς.

Ἰτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα,
Σὺ δ' ὥς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσδυμουμένην.
Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖςδ', ὥς τι δρασεῖουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκηῆψαί τινα.
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

90

Μ ῆ δ ε ι α.

Δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων,
Ἰὼ μοί μοί! πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τ ρ ο φ ό ς.

Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
 Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγύς,
 Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
 Ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
 Φρενὸς αὐθάδους.

100

Ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὥς τάχος εἴσω.
 Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
 Νέφος οἰμωγῆς, ὥς τάχ' ἀνάψει
 Μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
 Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
 Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν;

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

110

Ἐπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
 Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὧ κατάρατοι
 Παῖδες! ὀλοισθε στυγεράς ματρός
 Ζὺν πατρί, καὶ πᾶς δόμος ἑρροί!

Τ ρ ο φ ό ς.

Ἰὼ μοί μοί! ἰὼ τλήμων!
 Τί δέ σοι παῖδες πατρός ἀμπλακίας
 Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἷ μοί,
 Τέκνα, μὴ τι πάθῃθ', ὥς ὑπεραλγῶ!
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
 Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
 Χαλεπῶς ὄργας μεταβάλλουσιν.

120

Τὸ δ' ἄρ' εἰδίδσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
 Κρεῖσσον· ἔμοι γ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
 Ὀχυρῶς γ' εἶη καταγηράσκειν·
 Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
 Τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῶ
 Λῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
 Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
 Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
 Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

130

Χ ο ρ ό ς.

Ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν
 Τᾷς δυστάνου Κολχίδος.
 Οὐδέ πω ἦπιος; ἄλλ', ὦ γεραιά,
 Δέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
 Μελάθρου βοάν ἔκλυον·
 Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
 Ἄλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

Τ ρ ο φ ό ς.

Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρουῖδα γὰρ ἦδη
 Τάδ'· ὃ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
 Ἦ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτάν
 Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδέν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

140

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἴ αἴ! διά μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 Βαίη! τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 Φεῦ φεῦ! θανάτῳ καταλυσάιμαν,
 Βιοτὰν στυγεράν προλιπούσα.

Χ ο ρ ό ς.

στροφή.

"Αἶες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,
 Ἰαχάν, οἷαν ἄ δύστανος

Μέλπει νύμφα;

150

Τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάστου

Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,

Σπεύσει θανάτου τελευτάν;

Μηδέν τόδε λίσσου.

Εἰ δέ σός πόσις

Καινὰ λέχη σεβίζει,

Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσου

Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει

Μὴ λίαν τάκου,

Δυρομένα σὸν εὐνήταν.

160

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι Ἄρτεμι,
 Δεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' εἶδοιμ'
 Αὐτοῖς μελάρροισι διακναιομένους,

Οἷ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶς ἀδικεῖν.
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάσθην
 Δίσχυρως, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν!

Τ ρ ο φ ὀ ς

Κλύεθ' οἷα λέγει κάπιβοᾷται
 Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά θ', ὅς ὄρκων
 Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
 Οὐκ ἔστιν, ὅπως ἐν τινι μικρῷ
 Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

170

Χ ο ρ ὀ ς

ἀντιστρ.

Πῶς ἂν εἰς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
 Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαδέντων
 Δέξαιτ' ὀμφάν,
 Εἴ πως βαρύδυμον ὄργαν
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεδείη;
 Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόδυμον
 Φίλοισιν ἀπέστω,
 Ἀλλὰ βᾶσά νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 Ἐξω, φίλα, καὶ τάδ' αὐδα
 Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
 Τοὺς ἔσω· πένθος
 Γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμαίνεται

180

Τ ρ ο φ ό ς.

Δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν·

Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.

Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

190

Ἀποταυροῦται δμωσίν, ὅταν τις

Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.

Σκαιοὺς δὲ λέγων κούδέν τι σοφούς

Τοὺς πρόσθε βροτούς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις,

Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις

Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις

Εὖροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς,

Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδείς λύπας

Εὔρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις

Ῥιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι.

200

Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.

Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι

Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ

Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;

Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ

Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Χ ο ρ ό ς.

Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων·

Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ

Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.

Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα

210

Τὰν Ζανὸς ὀρκίαν Θέμιν,
 "Α νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 Δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἄλμυράν
 Πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.

ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Μήδεια.

Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 Μή μοί τι μέμνησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
 Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
 Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός
 Δύσκειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν· 220
 Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
 "Οστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμάθειν σαφῶς,
 Στυγεῖ δεδορκώς, οὐδὲν ἠδίκημένος.
 Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
 Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγώς
 Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
 Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
 Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἶχομαι δὲ καὶ βίου
 Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
 Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς, 230
 Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.

Πάντων δ', ὅς' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατων φυτόν·

"Ας πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν·
Κἂν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

"Η χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαί
Γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.

Ἐς καινὰ δ' ἦδη καὶ νόμους ἀφικμένην
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,

240

"Οτῷ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.

Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ

Πόσις ξυνοικῇ μὴ βία φέρων ζυγόν,

Ζηλωτὸς αἰών, εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.

Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἐνδον ἄχθῃται ξυνών,

"Εξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσῃν,

"Η πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἥλικας τραπεῖς·

Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.

Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὥς ἀκίνδυνον βίον

250

Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·

Κακῶς φρονοῦντες· ὥς τρις ἂν παρ' ἀσπίδα

Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἄπαξ.

Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κ' ἄμ' ἦκει λόγος·

Σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἔστι καὶ πατὴρ δόμοι,

Βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων κοινωνία,

Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις οὐς' ὑβρίζομαι

Πρὸς ἀνδρός, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη.

Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῇ
Μεθορμίσασθαι τῆςδ' ἔχουσα συμφορᾶς. 260

Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι
Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἦν τ' ἐγήμετο,
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα
Κακὴ τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν,
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφονωτέρα.

Χ ο ρ ό ς.

Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας. 270
Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆςδ' ἄνακτα γῆς,
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

Κ Ρ Ε Ω Ν, Μ Η Δ Ε Ι Α, Χ Ο Ρ Ο Σ.

Κ ρ έ ω ν.

Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον, τῆςδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξωβάλω.

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἰ αἰ! πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι
 Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
 Κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἑκβασις.
 Ἐρήσομαι δέ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
 Τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;

280

Κ ρ έ ω ν.

Δέδοικά σ', οὐδέν δεῖ παραμπέχειν λόγους,
 Μὴ μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
 Συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
 Σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
 Λυπεῖ δέ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη·
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὥς ἀπαγγέλλουσί μοι,
 Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην
 Δράσειν τι ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
 Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
 Ἥ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

290

Μ ἢ δ ε ι α.

Φεῦ φεῦ!

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
 Ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
 Χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
 Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς·
 Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας
 Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
 Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά,

300

Δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι,
 Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
 Κρείσσων νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
 Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆςδε κοινωνῶ τύχης·
 Σοφὴ γὰρ οὕσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
 Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφὴ.
 Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς;
 Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
 Ὡςτ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἑξαμαρτάνειν.
 Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην,
 Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
 Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
 Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
 Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
 Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
 Σιγησόμεσθα, κρείσσόνων νικώμενοι.

310

Κ ρ έ ω ν.

Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
 Ὅρρωδία μοι, μή τι βουλευσῇς κακόν.
 Τοσῶδέ γ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι·
 Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὖτως ἀνὴρ,
 Ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
 Ἀλλ' ἔξιθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
 Ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
 Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὕσα δυσμενὴς ἐμοί.

320

Μ ἢ δ ε ι α.

Μή, πρὸς σε γούνων τῆς τε νεογάμου κόρης.

Κ ρ έ ω ν.

Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαιοι ποτέ.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἄλλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσσει λιτάς;

Κ ρ έ ω ν.

Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω!

Κ ρ έ ω ν.

Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.

330

Μ ἢ δ ε ι α.

Φεῦ φεῦ! βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα!

Κ ρ έ ω ν.

Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν!

Κ ρ έ ω ν.

Ἐρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

Μ ἢ δ ε ι α.

Πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

Κ ρ έ ω ν.

Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὥσθῃσει βία.

Μ ἢ δ ε ι α.

Μῆ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.

Κ ρ έ ω ν.

"Οχλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὦ γύναι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Φευξοῦμεθ'· οὐ τοῦθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' οὖν βιάζει κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; 340

Μ ἢ δ ε ι α.

Μίαν με μέναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
 Καὶ ἔυμπερᾶναι φροντίδ', ἧ φευξοῦμεθα,
 Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἑμοῖς, ἐπεὶ πατήρ
 Οὐδέν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
 Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σὺ τοι παίδων πατήρ
 Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστίν, εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
 Τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,
 Κείνους δὲ κλάω ἔυμφορᾷ κεχρημένους.

Κ ρ έ ω ν.

"Ηκιστα τοῦμὸν λῆμ' ἔφν τυραννικόν,
 Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα· 350
 Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἑξαμαρτάνων, γύναι,
 "Ομως δὲ τεύξει τοῦδε· προὔννεπω δέ σοι,
 Εἰ σ' ἡ 'πιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
 Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆςδε τερμόνων χθονός,

Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἄψευδής ὁδε.

Νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·

Οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Χορός.

Δύστανε γύναι,

Φεῦ φεῦ! μελέα τῶν σῶν ἀχέων.

Ποῖ ποτὲ τρέψει; τίνα προξενίαν,

360

ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν

Ἐξευρήσεις;

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,

Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Μήδεια.

Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;

Ἄλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·

Ἐτ' εἶς ἄγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,

Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.

Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,

Εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;

370

Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.

Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,

Ὡςτ' ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευματα

Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μεῖναι μ', ἐν ἧ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς
 Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποιά πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,
 ἢ θηκτὸν ὥσω φάσχανον δι' ἧπατος,
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιστα τὴν εὐθείαν, ἧ πεφύκαμεν
 Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.

Εἶεν·

Καὶ δὴ τεθναῖσι· τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχών, ῥύσεται τοῦμόν δέμας;
 Οὐκ ἔστι· μέινασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 Δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε, τόλμης τ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
 Οὐ γάρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων καὶ ξύνεργον εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμόν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Πικρούς ἐγὼ σφι καὶ λυγρούς θήσω γάμους, 400

Πικρόν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.

Ἄλλ' εἴα φρίδου μηδέν, ὦν ἐπίστασαι,

Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.

Ἐρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἄγων εὐψυχίας.

Ὅρᾱς ἃ πάσχεις· οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν

Τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,

Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἥλιου τ' ἄπο.

Ἐπίστασαι δέ, πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν

Γυναῖκες ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,

Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή ἁ.

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν

Χωροῦσι παγαί,

Καὶ δίκᾳ καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.

Ἀνδράσι μὲν δόλῃαι βουλαί· θεῶν δ'

Οὐκέτι πίστις ἄραρε.

Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτάν

Στρέφουσι φᾶμαι.

Ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·

Οὐκέτι δυσκέλαδος

Φάμα γυναικᾶς ἔξει. 420

ἀντιστρ. α΄.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσ' αἰοιδᾶν,
 Τὰν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας
 "Ωπασε θέσπιν αἰοιδάν
 Φοῖβος, ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
 άχησ' ἂν ὕμνον
 Ἄρσένων γέννα· μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 Ἄνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

430

στροφὴ β΄.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
 Μαινομένα κραδία,
 Διδύμους ὀρίσασα πόντου
 Πέτρας ἐπὶ δὲ ξένα
 Ναίεις χθονί, τᾷς ἀνάνδρου
 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
 "Ατιμος ἐλαύνει

ἀντιστρ. β΄.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδώς
 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλα
 Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύστανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων

440

"Αλλα βασίλεια κρείσσων
Δόμοισιν ἐπέστα.

Ι Α Σ Ω Ν, Μ Η Δ Ε Ι Α, Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις
Τραχεῖαν ὀργήν, ὥς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούση κρεισσόνων βουλευύματα, 450
Δόγων ματαίων οὔνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
Κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτέ
Λέγουσ', Ἰάσων ὥς κάκιστος ἔστ' ἀνὴρ·
"Α δ' ἐς τυράννους ἐστί σοι λελεχμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
Κάγῳ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὅργας ἀφήρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν,
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
"Ομως δὲ κακ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις, 460
"Ηκω τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ' ἀχρήμων ἔν τέκνοισιν ἐκπέσης,
Μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
Κακὰ ἔν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοι κακῶς φρονεῖν ποτέ.

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,
 ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
 Οὐ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
 Ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων·
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
 Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν, Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Περφθέντα τούρων πυρπνόων ἐπιστάτην
 Ζεύγλησι καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
 Δράκοντα δ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας 480
 Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὢν,
 Κτείνασ' ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον·
 Αὐτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμούς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην
 ἔνν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
 Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὃ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 Προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκθήσω λέχη,
 Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 490

Εὐγγνωστ' ἂν ἦν σοι, τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἥ καὶ νῦν κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τὰ νῦν,
 Ἐπεὶ ξύννοισδά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὖορκος ὦν.
 Φεῦ! δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν!
 Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 Δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς, 500
 Ὅμως δ' ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
 Οὓς σοι προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
 Ἥ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς τ' ἂν οὖν
 Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
 Ἐχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλος
 Ἐχθρὰ καδέστηχ', οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δράν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
 Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 510
 Ἐχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,
 Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά σε.
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ,

Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρηὲ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι;

Χ ο ρ ό ς.

Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 520
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Ἰ ά σ ω ν.

Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
 Ἀκροῖσι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν στόμαργον, ᾧ γύναι, γλωσσσαλγίαν.
 Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθορος
 Λόγος διελθεῖν, ὥς Ἔρως σ' ἠνᾶγκασε 530
 Τόξοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
 Ὅπῃ γὰρ οὖν ὦνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἵληφας ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω.
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονός
 Γαῖαν κατοικεῖς καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
 Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,

Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 540
 "Οροισιν ᾠκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ ὀπίσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
 "Ελεξ'· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔδηκας λόγων·
 "Α δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
 'Εν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 "Επειτα σώφρων, εἰτά σοι μέγας φίλος
 Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἄλλ' ἔχ' ἥσυχος. 550
 'Επεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,
 Πολλὰς ἐφέλκων ἔνυμφον ἀμνηχάνους,
 Τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
 "Η παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
 Οὐχ, ἢ σὺ κνίζεις, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
 Καινῆς δὲ νύμφης ἰμέρῳ πεπληγμένος,
 Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
 "Αλὶς γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
 'Αλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι 560
 Πένητ' ἀφεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
 Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
 'Ες ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος
 Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,

Ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοισ,
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 Ἄλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεδ', ὥστ', ὀρθομένης
 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
 Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορὰ τις ἐς λέχος,
 Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 Τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθεν ποθεν βροτούς
 Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
 Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδέν ἀνθρώποις κακόν.

570

Χ ο ρ ό ς.

Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους,
 Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεῖ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

Μ ή δ ε ι α.

Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
 Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
 Γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
 Τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἐμέ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

580

Ἴ ἄ σ ω ν.

Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

590

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λείχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
Ἄλλ', ὥςπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Οἶσθ', ὥς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,
Μηδ' εὐτυχουῖσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.

600

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἵβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Αὐτὴ τάδ' εἶλου· μηδὲν' ἄλλον αἰτιῶ.

Μ ἢ δ ε ι α.

Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε;

Ἴ ά σ ω ν.

Ἄρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.

Μ ἢ δ ε ι α.

Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.

Ἴ ά σ ω ν.

Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα·

Ἄλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς

610

Προσφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,

Λέγ', ὡς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ

Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἱ δρᾶσουσί σ' εὖ·

Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα, μωρανεῖς, γύναι,

Δήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,

Οὔτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μὴδ' ἡμῖν δίδου·

Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Ἴ ά σ ω ν.

Ἄλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·

620

Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία

Φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

Μ ἢ δ ε ι α.

Χώρει· πόθῳ γὰρ γῆς νεοδμήτου κόρης
 Αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος·
 Νύμφευ· ἴσως γάρ, ἔνν θεῶ δ' εἰρήσεται,
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνείσθαι, γάμον.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή ἁ.

Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεός
 Εὐχαρις οὕτω. 630

Μὴ ποτ', ὦ δέσποινα, ἐπ' ἐμοῖ
 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
 Ἰμέρῳ χρίσας, ἄφυκτον οἰστόν.

ἀντιστροφ. ἁ

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
 Δώρημα κάλλιστον θεῶν.
 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νεῖκη,
 Θυμὸν ἐκπλήξας ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προςβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
 πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',
 Ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν. 640

στροφή β'.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμόν,

Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,

Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα

Δυσπέρατον αἰῶν',

Οἰκτρότατον ἀχέων.

Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,

Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα μόχθων δ'

Οὐκ ἄλλος ὑπερθεν,

650

Ἡ γὰρ πατρίας στέρεσθαι.

ἀντιστροφ. β'.

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων

Μύθων ἔχομεν φράσασθαι·

Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις

᾽Ωικτισεν παθοῦσαν

Δεινότατα παθέων.

Ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι

Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-

τα κληῖδα φρενῶν· ἐ-

μοὶ μὲν φίλος οὐ ποτ' ἔσται.

660

ΑΙΓΕΥΣ, ΜΗΔΕΙΑ.

Αἰγεύς.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

Μήδεια.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπιστρωφᾶ πέδον;

Αἰγεύς.

Φοῖβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

Μήδεια.

Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς δεσπιωδὸν ἐστάλης;

Αἰγεύς.

Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

Μήδεια.

Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

Αἰγεύς.

Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.

Μήδεια.

Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὢν;

670

Αἰγεύς.

Οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

Μήδεια.

Τί δῆτα φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.

Μ ἦ δ ε ι α.

Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Μάλιστ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

Μ ἦ δ ε ι α.

Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Ἄσκού με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.

Μ ἦ δ ε ι α.

Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Πρὶν ἂν πατρώαν αὔθις ἐστίαν μόλω.

Μ ἦ δ ε ι α.

Σὺ δ' ὥς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; 680

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.

Μ ἦ δ ε ι α.

Παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.

Μ ἦ δ ε ι α.

Σοφός γάρ ἄνῆρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

Αἰ γ ε υ ς.

Κάμοίγε πάντων φίλτατος δορυξένων.

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἄλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις, ὅσων ἐράς.

Αἰ γ ε υ ς.

Τί γάρ σόν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;

Μ ἦ δ ε ι α.

Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.

Αἰ γ ε υ ς.

Τί φης; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἄδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδέν ἐξ ἐμοῦ παθών. 690

Αἰ γ ε υ ς.

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Μ ἦ δ ε ι α.

Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Αἰ γ ε υ ς.

Ἢ που τετόλμηκ' ἔργον αἷσχιστον τόδε;

Μ ἦ δ ε ι α.

Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμέν, οἳ πρὸ τοῦ φίλοι.

Αἰ γ ε υ ς.

Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

Μ ἦ δ ε ι α.

Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.

Α ἰ γ ε υ ς.

"Ἴτω νυν, εἴπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν.

Α ἰ γ ε υ ς.

Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

Μ ἢ δ ε ι α.

Κρέων, ὃς ἄρχει τῆςδε γῆς Κορινθίας.

700

Α ἰ γ ε υ ς.

Ἐγγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

Μ ἢ δ ε ι α.

"Ολωλα, καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Α ἰ γ ε υ ς.

Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν ἀγγέλλεις κακόν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.

Α ἰ γ ε υ ς.

Ἐᾶ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.

Μ ἢ δ ε ι α.

Λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.

Ἄλλ' ἄντομαί σε τῆςδε πρὸς γενειάδος

Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,

Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,

710

Δίξαι δὲ χωρᾶ καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γενοίτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
 Εὖρημα δ' οὐκ οἶσθ', οἷον εὖρηκας τόδε·
 Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς·
 Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Πολλῶν ἑκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμι· πρῶτα μὲν θεῶν,
 "Επειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρουδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
 Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθοῦσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν.
 Τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι·
 "Εκ τῆςδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
 Αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
 Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί·
 "Εκ τῆςδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
 "Αναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μ ἦ δ ε ι α.

"Εσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Μῶν οὐ πέποιδας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μ ἦ δ ε ι α.

Πέποιδα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστὶ μοι δόμος
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,

"Αγουσιν οὐ μεθεῖ' ἄν ἐκ γαίας ἐμέ·
 Λόγοις δὲ συμβᾶς καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
 Φίλος γένοι' ἄν, κάπικηρυκεύμασι
 Τάχ' ἄν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἔστι καὶ δόμος τυραννικός.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν,
 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', οὐκ ἀφίσταμαι 740
 Ἐμοί τε γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
 Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.

Μ ἦ δ ε ι α.

"Ομνυ πέδον Γῆς πατέρα δ' Ἥλιον πατρός
 Τοῦ ἴμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μ ἦ δ ε ι α.

Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ,
 Μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
 Χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

"Ομνυμι Γαῖαν Ἥλιου δ' ἀγνὸν σέβας 750
 Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἀρκεῖ· τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ἴμμένων πάθοις;

Α ἰ γ ε ὕ ς.

“Α τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

Μ ἦ δ ε ι α.

Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.

Καγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ’ ἀφίξομαι,

Πράξας’ ἃ μέλλω καὶ τυχοῦς’ ἃ βούλομαι.

Μ Η Δ Ε Ι Α, Χ Ο Ρ Ο Σ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἄλλά σ’ ὁ Μαΐας πομπαῖος ἄναξ

Πελάσειε δόμοις,

Ἵν τ’ ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων,

Πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,

Αἰγεῦ, παρ’ ἐμοὶ δεδόκησαι.

760

Μ ἦ δ ε ι α.

ὦ Ζεῦ Δίκη τε Ζηνὸς Ἡλίου τε φῶς,

Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν·

Νῦν δ’ ἐλπίς, ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν Δίκην.

Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἧ μάλιστ’ ἐκάμνομεν,

Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·

Ἐκ τοῦδ’ ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,

Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.

"Ἦδη δὲ πάντα τὰμὰ σοι βουλευματα
 Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους. 770

Πέμψας' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, 'Ιάσονα
 'Ες ὅψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
 'Ως καὶ δοκεῖ μοι, ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν
 Καὶ εὖμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
 Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
 Οὐχ ὥς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονός
 'Εχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
 'Αλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780

Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
 Λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
 Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖ,
 Κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὅς ἂν δίγῃ κόρης·
 Τοιοῖςδε κρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 'Ενταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
 "Ωιμωξα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 Τούντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
 Τᾶμ' οὔτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
 Δόμον τε πάντα συγχέας' 'Ιάσονος, 790

"Εξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
 Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 "Ιτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὔτ' οἶκος ἔστιν, οὔτ' ἀποστροφή κακῶν·

Ἡμάρτανον τόδ', ἥνικ' ἐξελίμπανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλλήνος λόγοις
 Πεισθεῖς, ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 Οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπόν, οὔτε τῆς νεοζύγου
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεὶς με φαῦλην κάσθενῃ νομιζέτω,
 Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ.
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

800

Χ ο ρ ό ς.

Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα καὶ νόμοις βροτῶν
 Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μ ή δ ε ι α.

Οὐκ ἔστιν ἄλλως σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 Τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὡς ἐγώ, κακῶς.

810

Χ ο ρ ό ς.

Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μ ή δ ε ι α.

Οὔτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖν πόσις.

Χ ο ρ ό ς.

Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτῃ γυνή.

Μ ἢ δ ε ι α.

"Ιω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι.
 'Αλλ' εἶα, χώρει καὶ κόμιζ' 'Ιάσωνα·
 Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα.
 Δέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
 Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπότης, γύνη τ' ἔφυσ.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α΄.

'Ερεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
 'Ιερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
 'Αποφερβόμενοι
 Κλεινοτάταν σοφίαν,
 'Αεὶ διὰ λαμπροτάτου
 Βαίνοντες ἄβρῳς αἰθέρος,
 "Ενθα ποδ' ἀγνάς
 'Εννέα Πιερίδας
 Μούσας λέγουσι
 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι·

820

830

ἀντιστροφ. α΄

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοάς
 Τὰν Κύπριν κληζουσιν ἀφυσ-
 σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
 Μετρίαις ἀνέμων
 'Ηδυπνόους αὔρας·

Ἄει δ' ἐπιβαλλομένην
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνθέων,
 Τᾷ σοφία παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας,
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.

840

στροφή β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἡ πόλις ἢ φίλων
 Πόμπιμός σε χώρα
 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 Τὰν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκέων πλαγάν,
 Σκέψαι φόνον οἶον αἰρεῖ.
 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντως
 Πάντως ἱκετεύομεν,
 Τέκνα φονεύσης.

850

ἀντιστροφ. β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
 Χειρὶ τέκνων σέθεν
 Καρδίᾳ τε λήψει
 Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
 Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
 Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
 Σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει,
 Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,

Τέγξαι χέρα φοινίαν

860

Τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴ α σ ω ν.

Ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενής,
Οὐτ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μ ῆ δ ε ι α.

Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην
Κάλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευούουσιν εὖ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καδίσταμαι
Πόσει δ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοήθεῖς, ἡσδόμην ἀβουλίαν

870

Πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.
 Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, 880
 Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
 Ἦι χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
 Νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.
 Ἄλλ' ἐσμέν, οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,
 Γυναῖκες· οὐκοῦν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
 Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 Παριέμεσθα καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
 Τότ'· ἄλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
 ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας 890
 Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 Τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα·
 Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεδέστηκεν χόλος.
 Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν!
 ὦς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 Ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
 Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ!
 ὦς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβου πλέα·
 Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900
 Ὅψιν τερεῖνην τήνδ' ἐπλησα δακρύων.

Χ ο ρ ό ς.

Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὥρμήθη δάκρυ·
 Καὶ μὴ προβαίῃ μείζον, ἢ τὸ νῦν κακόν.

Ἰάσω.

Αἰνῶ, γύναι, τὰδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
 Εἰκὸς γάρ, ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
 Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
 Ἄλλ' ἐς τὸ λῶον σὸν μεδέστηκεν κέαρ,
 Ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
 Βουλὴν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.
 Ὑμῶν δέ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας
 Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
 Ἄλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
 Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
 Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
 Αὖτη, τί χλωροῖς δακρυῖοις τέγγεις κόρας,
 Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Κούκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;

910

920

Μήδεια.

Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι —

Ἰάσω.

Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.

Μήδεια.

Δράσω τὰδ'· οὐ τοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
 Γυνὴ δὲ θῆλυ καπὶ δακρυῖοις ἔφνυ.

Ἴ α σ ω ν.

Τί δῆτα λίαν τοῖςδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἔτικτον αὐτούς· ὤν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,

Εἰςῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

Ἄλλ' ὦνπερ οὖνεκ' εἰς ἐμούς ἦκεις λόγους,

Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

930

Κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,

Μήτ' ἐμποδῶν σοι, μήτε κοιράνοις χθονός

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις·

Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆςδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·

Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,

Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ἴ α σ ω ν.

Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

Μ ἦ δ ε ι α.

Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός

Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ἴ α σ ω ν.

Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,

940

Εἵπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἐυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι καγὼ πόνου·

Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται

Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγώ, πολὺ,
 Λεπτὸν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον
 Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὁμευνέτου
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποδ' Ἥλιος
 Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Λάζυσθε φέρνας τάςδε, παῖδες, ἐς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες· οὐ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

950

Ἰάσων

Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
 Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινός
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Μήδεια.

Μὴ μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·
 Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὖξει θεός·
 Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 Ἄλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
 Πατρὸς νέαν γυναῖκα δεσπότην τ' ἐμήν
 Ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,

960

Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,

Ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.

Ἴδ' ὥς τάχιστα, μητρὶ δ', ὣν ἐρᾷ τυχεῖν,

970

Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α΄.

Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,

Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.

Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων

Δέξεται δύστανος ἄταν·

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα

Θήσει τὸν Αἶδα κόσμον αὐ-

τάγ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

ἀντιστροφή α΄.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων

Χρυσεότευκτον στέφανον περιδέσθαι.

980

Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.

Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,

Καὶ μοῖραν θανάτου

Προσλήψεται ἃ δύστανος, ἄ-

ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.

στροφή β΄.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,

Κηδεμῶν τυράννων,

Παῖσιν οὐ κατειδώς,

Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
 Ἀλόχῳ τε σᾶ στυγερόν θάνατον
 Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει!

990

ἀντιστροφ. β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 ὦ τάλαινα παίδων
 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
 Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἔνεκεν
 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμῳ
 Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

ΜΗΔΕΙΑ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ,
 ΧΟΡΟΣ.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Δίσποιν', ἀφείνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένῃ χεροῖν
 Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τάκεῖθεν τέκνοις.

1000

Μ ή δ ε ι α.

Ἐα!

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς;

Μ ή δ ε ι α.

Αἶ αἶ!

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τάδ' οὐ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μ ή δ ε ι α.

Αἰ αἰ! μάλ' αὖθις.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;

Μ ή δ ε ι α.

"Ἠγγειλας οἷ' ἥγγειλας· οὐ σε μέμφομαι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;

Μ ή δ ε ι α.

Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί
Καγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

ΙΟΙΟ

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Θάρσει· κᾶτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μ ή δ ε ι α.

"Αλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρή θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μ ή δ ε ι α.

Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
 Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
 Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020
 Πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
 Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
 Εὐνάς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας!

Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
 Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνδην πόνοις,
 Στερρόας ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἡ μὲν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ
 Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, 1030

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
 Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
 Λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινὸν τ' ἐμοί·

Ἵμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 Ὅψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

Φεῦ φεῦ! τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;

Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;

Αἶ αἶ! τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,

Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.

Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευματα 1040

Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.

Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς

Λυποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευματα.

Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
 Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
 Τολμητέον τάδ', ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 Τὸ καὶ προῖσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.

1050

Ἄ ἄ!

Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σὺ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 Ἔασον αὐτοὺς, ὧ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε. —
 Μὰ τοὺς παρ' Αἴδην νερτέρους ἀλάστορας,
 Οὐ τοί ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
 Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν·

Πάντως πέπρωται ταῦτα, κούκ ἐκφεύξεται.

1060

Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὀλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἄλλ' — εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
 Καὶ τοὺςδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι —
 Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὧ τέκνα,
 Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 ὦ φιλτάτῃ χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρ,

Καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
 Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ τὰ δ' ἐνθάδε
 Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολή, 1070
 ὦ Μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά δ' ἡδιστον τέκνων!
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 Οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεάν
 Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν 1080
 Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ·
 Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 Εὖροις ἂν ἴσως
 Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
 Καί φημι βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
 Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
 Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γειναμένων·
 Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν 1090

Εἴθ' ἤδ' υἱὸν βροτοῖς, εἴτ' ἀνιάρων
 Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
 Οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
 Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτη
 Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
 Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
 Βίотόν δ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
 Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
 Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς

1100

Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
 Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη
 Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
 Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίотόν δ' εὖρον,
 Σώματά δ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
 Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
 Δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Αἴδαν
 Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
 Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
 Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαιοτάτην

1110

Παίδων ἔνεκεν
 Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μ ἢ δ ε ι α.

Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
 Καραδοκῶ τὰ κεῖθεν, οἱ προβήσεται.

Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
 Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
 Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

"Α γ γ ε λ ο ς.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
 Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν
 Διποῦς' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ. 1120

Μ ή δ ε ι α.

Τί δ' ἄξιόν μοι τῆςδε τυγχάνει φυγῆς;

"Α γ γ ε λ ο ς.

"Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη
 Κρέων δ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.

Μ ή δ ε ι α.

Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 Τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

"Α γ γ ε λ ο ς.

Τί φης; φρονεῖς μὲν ὀρδά, κοῦ μαίνει, γύναι,
 "Ητις τυράννων ἐστίαν ἠκισμένη,
 Χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε;

Μ ἢ δ ε ι α.

"Εχω τι καὶ γὰρ τοῖςδε σοῖς ἐναντίον
 Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος, 1130
 Λέξον δ' ὅπως ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

"Α γ γ ε λ ο ς.

"Επεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
 Ξὺν πατρί, καὶ παρῆλθε νυμφικοῦς δόμους,
 "Ησθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
 Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
 Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν·
 Κυνεῖ δ' ὃ μὲν τις χεῖρ', ὃ δὲ ξανθὸν κᾶρα
 Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἡδονῆς ὕπο
 Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην. 1140
 Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
 Πρῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
 Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
 "Επειτα μὲντοῖ προῦκαλύψατ' ὄμματα,
 Δευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
 Ὅργας τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τάδ'· „Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις,
 „Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα,
 „Φίλους νομίζουσ', οὔπερ ἂν πόσις σέθεν· 1150
 „Λέξει δὲ δῶρα καὶ παραιτήσεται πατρός
 „Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖςδ', ἐμὴν χάριν.“

"Η δ' ὥς ἐξεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
 Ἄλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
 Μακρὰν ἀπείναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
 Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
 Δαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
 Ἀψυχὸν εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

Κᾶπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
 1160
 Στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
 Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπούμενη.
 Τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θεᾶμ' ἰδεῖν·
 Χροιάν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
 Θρόνοισιν ἔμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καί τις γεραῖά προσπόλων, δόξασά που

"Η Πανὸς ὀργὰς ἢ τινος θεῶν μολεῖν,
 Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα
 1170
 Χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἄπο
 Κόρας στρέφουσιν, αἵμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ·
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν. εὐθύς δ' ἦ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
 Ὀρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
 Φράσουσα νύμφης ἔνυμφον· ἅπασα δέ
 Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν·
 Ἦδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμον
 Ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἄν ἦπτετο.

"Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος 1180
 Δεινὸν στενάξας ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·
 Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
 Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
 Θαυμαστὸν ἱεὶ νᾶμα παμφάγου πυρός·
 Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
 Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρουμένη,
 Σείουσα χαίτην κράτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
 Ξύνδεσμα χρυσοῦς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην 1190
 Ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο·
 Πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας, ἔυμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν·
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 Οὐτ' εὐφυὲς πρόσωπον, αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
 Ἔσταζε κρατός, ἔυμπεφυρμένον πυρί·
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
 Γναθμοῖς ἀδήλοισι φαρμάκων ἀπέρρρεον,
 Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος διγχεῖν
 Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον. 1200
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων, ἔυμφορᾶς ἀγνωσία
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ,
 Ὡμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας
 Κυνεῖ, προσαυδὼν τοιάδ'· „ὦ δύστηνε παῖ!
 „Τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 „Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν

„Τίθῃσιν; οἳ μοι! ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.“

Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,

Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστήσαι δέμας,

Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

1210

Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαιίσματα·

Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσαι γόνυ,

Ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

Σάρκας γεραιᾶς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.

Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος

Ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.

Κεῖνται δὲ νεκροί, παῖς τε καὶ γέρων πατήρ,

Πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.

Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου —

Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν —

1220

Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,

Οὐδ' ἂν τρέσας εἵποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν

Δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνήτας λόγων,

Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει·

Ὀλβου δ' ἐπιρρύέντος, εὐτυχέστερος

Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὀλβιος δ' ἂν οὔ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ

Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

ὦ τλῆμον! ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,

1230

Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αἴδου πύλας

Οἴχει γάμων ἑκατι τῶν Ἰάσονος.

Μ ἢ δ ε ι α.

Φίλαι, δέδοκται τοῦργον, ὥς τάχιστα μοι
 Παῖδας κτανούσῃ τῆςδ' ἀφορμαῖσθαι χθονός,
 Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
 Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.
 Ἄλλ' εἴ, ὀπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν,
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
 Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος,
 Λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου, 1240
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μῆδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 Ὡς φίλταδ', ὥς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
 Λαδοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κᾶπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφῇ.

Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῆς
 Ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδεται,
 Ἰδετε τὰν ὀλομένηαν
 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 Τέκνοις προσβαλεῖν χεὶρ' αὐτοκτόνον· 1250
 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλασταν· θεῶν δ'
 Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλὰ νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειργε,

Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαινάν τ' Ἑριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,

Μάταν ἄρα γένος φίλιον

Ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν

Λιποῦσα Συμπληγάδων

1260

Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.

Δειλαία, τί σοι φρενῶν

Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,

Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;

Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιᾶσματ'.

Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνω-

δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ.

Παῖς Α. Οἱ μοι! τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Παῖς Β. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ' ὀλλύμεσθα γάρ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἀκούεις βοάν, ἀκούεις τέκνων;

1270

Ἴὼ τλαῖμον! ἰὼ κακοτυχὲς γύναι!

Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον

Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Π α ῖ δ ε ς.

Ναί, πρὸς θεῶν, ἀρῆξατ', ἐν δέοντι γάρ.

Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χορός.

Τάλαιν', ὧς ἄρ' ἤσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

"Αροτον αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς!

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκ' ἐν φίλοις χερὰ βαλεῖν τέκνοις. 1280

Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διός

Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ·

Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνῳ

Τέκνων δυσσεβεῖ,

Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,

Δυοῖν τε παῖδοιν ξυνθανοῦς' ἀπόλλυται.

Τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

ᾧ γυναικῶν λῆχος πολύπονον,

"Οσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά!

ΙΑΣΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰάσω.

Γυναῖκες, αἱ τῆςδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης, 1290

Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη

Μήδεια τοῖσιδ', ἢ μεδέστηκεν φυγῇ;

Δεῖ γάρ νυν ἥτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

"Ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράγους χθονός,

Ἄθῳος αὐτῇ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω·

Κεῖνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·

Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον, 1300

Μὴ μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,

Μητρῶον ἐκπράσσουντες ἀνόσιον φόνον.

Χορός.

ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ', οἳ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τοῦςδ' ἄν ἐφθέγξω λόγους.

Ἰάσων.

Τί δ' ἐστίν; ἦπου καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλει;

Χορός.

Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.

Ἰάσων.

Οἳ μοι! τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι!

Χορός.

ὦς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φροντίζε δῆ.

Ἰάσων.

Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ ἔωθεν δόμων;

Χορός.

Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310

Ἰάσων.

Χαλᾶτε κλῆδας ὥς τάχιστα, πρόςπολοι,

Ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω διπλοῦν κακόν,

Τοῦς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.

ΜΗΔΕΙΑ, ΙΑΣΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Μήδεα.

Τί τάςδε κινεῖς κἄναμοχλεύεις πύλας,
 Νεκρούς ἐρευνῶν κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
 Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
 Δέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ·
 Τοιόνδ' ὄχημα πατρός· Ἥλιος πατήρ
 Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.

Ἰάσω.

ὦ μῖσος, ὧ μέγιστον ἐχθίστη γύναι 1320
 Θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει!
 Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ἔϊφος
 Ἔτλης τεκοῦσα, κἀμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας,
 Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιον τε προσβλέπεις
 Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
 Ὅλοι' ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
 Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονός
 Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
 Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.
 Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί· 1330
 Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος·
 Ἡρῆω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δέ
 Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
 Οὐκ ἔστιν, ἣτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή

"Ετλη πόθ', ὣν γε πρόσθεν ἤξιουν ἐγώ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρόν ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.

1340

"Αλλ' οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.

"Ερρ', αἰσχροποιεῖ καὶ τέκνων μισαιφόνε!

'Εμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,

"Ος οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,

Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κάξεθρεψάμην,

"Εξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

Μ ἢ δ ε ι α.

Μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖςδ' ἐναντία

Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,

Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.

1350

Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τὰμ' ἀτιμάσας λέχη,

Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,

Οὔθ' ἢ τύραννος, οὔθ' ὃ σοι προσθεῖς γάμους

Κρέων ἀνατεῖ τῆςδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.

Πρὸς ταῦτα καὶ Λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,

Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὥκησε σπέος·

Τῆς σῆς γάρ, ὥς χρή, καρδίας ἀνθηψάμητι.

'Ι ἄ σ ω ν.

Καὐτὴ γε λυπεῖ καὶ κακῶν κοινωνός εἰ.

Μ ἢ δ ε ι α.

Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ὕγελᾳς.

Ἴ α σ ω ν.

ὦ τέκνα, μητρὸς ὥς κακῆς ἐκύρσατε!

1360

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ παῖδες, ὥς ὤλεσθε πατρώα νόσφ!

Ἴ α σ ω ν.

Οὐ τοίνυν ἤμῃ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἄλλ' ὕβρις οἷ τέ σοι νεοδμῆτες γάμοι.

Ἴ α σ ω ν.

Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὔνεκα κτανεῖν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;

Ἴ α σ ω ν.

Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.

Μ ἢ δ ε ι α.

Οἶδ' οὐκέτ' εἰσὶ τοῦτο γάρ σε δήξεται.

Ἴ α σ ω ν.

Οἶδ' εἰσὶν, οἷ μοι! σῶ κάρα μιάστορες.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἰσασιν, ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.

Ἴ α σ ω ν.

Ἰσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.

1370

Μ ἢ δ ε ι α.

Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.

Μ ἢ δ ε ι α.

Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καγὼ θέλω.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Θάψαι νεκρούς μοι τούςδε καὶ κλαῦσαι πάρες.

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,
 Φέρουσ' ἐς Ἦρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,
 Ὡς μὴ τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
 Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
 Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 Τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.

1380

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἴμι τὴν Ἑρεχθέως,
 Αἰγεί ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος·
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκός, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ἀλλὰ σ' Ἑριννὺς ὀλέσειε τέκνων

Φονία τε Δίκη.

Μ ἢ δ ε ι α.

Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,
 Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;

Ἰάσω ν.

Φεῦ φεῦ! μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. 1390

Μήδεϊα.

Στείχε πρὸς οἴκους καὶ θάπτ' ἄλοχον.

Ἰάσω ν.

Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.

Μήδεϊα.

Οὐπω θρηνεῖς μένε καὶ γήρασκ'.

Ἰάσω ν.

ὦ τέκνα φίλτατα!

Μήδεϊα.

Μητρί γε, σοὶ δ' οὐ.

Ἰάσω ν.

Κᾶπειτ' ἔκτας;

Μήδεϊα.

Σέ γε πημαίνουσ'.

Ἰάσω ν.

Αἰ αἰ! φιλίου χρήζω στόματος

Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
Τότ' ἀπωσάμενος.

Ἰ ἄ σ ω ν.

Δός μοι, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

1400

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐκ ἔστι μάτην λόγος ἔρριπται.

Ἰ ἄ σ ω ν.

Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆςδε λεαίνης;
Ἄλλ' ὅπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ κάπιδοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
Τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν θάψαι τε νεκρούς,
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1410

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Πολλὰ δ' αἰέπτως κραίνουσι θεοί·
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἔτελίσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὗρε θεός·
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Wörterverzeichnis

über

des Aeschylos Prometheus

Wortverzeichnis

über

des Aschylos Promethheus

A.

Ἀβατος, ὁ ἡ (von βάω, βαίω, βαίνω: daher waten, Pfad u. a.), nicht betretbar, unwegsam, wüste.

ἄγαλμα, ατος, τό, der Schmuck, die Zierde.

ἄγγελία, ἡ, die Botschaft.

ἄγγέλλειν, eine Botschaft überbringen, verkünden.

ἄγγελος, ὁ, der Bote; der Diener.

ἄγειτων, ὁ ἡ (γείτων, ὁ ἡ, Nachbar), ohne Nachbar, d. i., verlassen, einsam.

ἄγκλη, ἡ, der Arm, der Ellenbogen; alles Gekrümmte oder Vertiefte; so Prom. 1019. die Vertiefung zwischen den Felsen.

ἄγναμπος, ὁ ἡ (γνάμπειν), unbeugsam; unbittlich.

ἄγνόρυτος, ὁ ἡ (von ῥύειν und ἄγνός), mit reinem, heiligem Flusse; heilig.

ἄγνός, ἡ, ὄν, rein; heilig oder göttlich.

ἄγρίως (ἄγρός, ager: Acker), wild, grausam.

ἄγρυπνος, ὁ ἡ (ὑπνος, Schlaf), schlaflos; stets wachsam oder nie ruhend.

ἄδαμάντινος (von ἄδάμας, das Unbezwingliche, Unbeugsame: das Eisen, der Stahl), eisern; überhaupt Bezeichnung des Festesten und Starresten; f. Boissonad. z. Philostrat. Heroic. S. 405 ff.

ἀδανυτόδετος, ὁ ἢ (δέω), mit Eisen gebunden; überh. eisern (Tibull. I, 63: duro praecordia ferro vincta). Die poetische Sprache der Griechen liebt solche zusammengesetzte Nenn- und Beiwörter, in denen nur der eine Theil der Composition die eigentliche Bedeutung des Worts bestimmt; f. Eustath. z. Homer. II. v. S. 1281, 11. Facius z. Eurip. Orest. 819. 964. Valckenar. z. Eurip. Phoeniss. 28.

ἄδην, att. ἄδην (ἀδεῖν, satis, satt; denn der spiritus ist in s übergegangen, wie ὑπέρ super u. a.), sattsam, genug.

ἀδῆριτος, ὁ ἢ (δῆρις, Streit), unbestritten, unbesiegt; nicht zu bestreiten, unbezwinglich.

ἀεικῆς, ὁ ἢ (von εἰκώς), ungebührlich; schmähhch, schmachvoll.

ἄζηλος, ὁ ἢ (ζῆλος daher schél?) neidlos; nicht zu beneiden, d. i., unglücklich.

ἄησυρος (ἄω, ἄημι), wehend; leicht; beweglich, behend.

ἄδέτως (δέω, τίδημι, ich setze), nicht gesetzlich (ἀδέσμως), widerrechtlich.

ἄδλεῦειν oder ἄδλεῖν (ἄδλος, Kampf), kämpfen, ringen; dulden.

ἄδυμεῖν (δυμός), muthlos seyn; verzagen.

αἶα, d. i., γαῖα, Erde.

Αἰδης, ου, od. Ἀἰδης, ὁ (d. i., αἰδής, unsichtbar, von ἰδεῖν), der Gott der finstern Welt, d. i., der Unterwelt, Pluto. Ἐν ἄδου (nehmlich οἴκῳ oder δώματι) in der Unterwelt, und εἰς ἄδου (οἶκον, δόμον), in die Unterwelt; f. über die Ellipse von οἴκῳ und οἶκον L. Bos. S. 341 ff. ed. Schäfer.

αἰδώς, ὅος contr. οὔς, ἡ, die Scham, Schamhaftigkeit.

αἰθαλόεις, εσσα, ὅεν (αἰθάλη, Asche, von αἰδεῖν), brennend, glühend.

αἰθήρ, έρος, ό (αἶθειν), der Himmel, als die Quelle des Lichts.

αἰκία, ή, die Mishandlung; das Leid.

αἰκίζειν, mishandeln; peinigen; Leid zufügen.

αἴκισμα, τό (αἰκίζειν), die Schmach, die Mishandlung.

αἰμύλος, ό ή, schmeichelnd; schlau, listig.

ἄινιγμα, τος, τό (αἶνος, Wort, αἰνίσσειν, dunkel sprechen), die dunkle Rede: das Räthsel.

αἰνικτηρίως, räthselhaft, dunkel.

αἰολόστομος, ό ή (αἰόλος u. στόμα), mannichfach, d. i., unbestimmt redend, vieldeutig, räthselhaft.

αἰπυμήτης, ου, ό (von αἰπύς, hoch, und μήτις), hochsinnig, weise.

αἰπύνωτος, ό ή (αἰπύς u. γῶτον), mit hohem Rücken, od. auf der Höhe (eines Berges) liegend.

αἶρειν, (mehrere Tempora entlehnt es von dem alten Zeitworte εἶλεν, als den Aor. 2.), nehmen, erobern, gewinnen.

αἶρεσις, εως, ή, die Wahl.

αἰσθαίνεσθαι (αἶειν, αἶσθειν, αἶσθεσθαι, daher aor. ἤσθόμην, Prom. 957. u. a.), empfinden; wahrnehmen, hören, erfahren.

αἶσσειν, hinstürmen, sich fortstürzen, eilen.

ἄϊστος, ό ή (s. αἰστοῦν), ungesehen, unbekannt; vernichtet.

ἄϊστοῦν (von ἴσσειν oder ἴδειν: wissen, kennen) unkenntlich, unsichtbar machen; vernichten, vertilgen.

αἶσχιστος, st. αἰσχροτάτος, Comparat. von αἰσχρός, ά, όν, häßlich; schändlich; schmähhch.

αἰσχύνειν (αἰσχύνη), häßlich machen; schänden, beschämen, beschimpfen; med. sich schämen, Bedenken tragen.

αἰτεῖν, begehren; suchen.

αἰτίαμα, τό (αἰτία), die Beschuldigung; das Vergehen.

αἰφνίδιος, ό ή (αἶφνης, άφανής, von φάνειν, φαίνειν), unvorhergesehen; plötzlich, schnell.

ἀιχμή, ἡ, die Spitze; die Lanze. Ἀιχμήν δεικνύναι, die Lanze zeigen, d. i., drohen, mit Gewalt sich widersetzen.

αἰών, ὦνος, ὁ u. ἡ (aevum), die Zeitdauer; die Zeit; das Alter, das Leben.

ἄκαιρος, ὁ ἡ (καιρός), unzeitig; ungeschickt, ungeziemend (ineptus).

ἄκεσμα, τό (ἀκεῖν), das Heilmittel.

ἀκηδεῖν (κῆδος), nicht sorgen, vernachlässigen.

ἄκικυς, ὁ ἡ (κίκυς von κίειν, Kraft), kraftlos.

ἀκίχητος, ὁ ἡ (κίχειν), nicht zu erreichen; metaph. nicht zu gewinnen oder zu überreden.

ἄκλητος (κλεῖν, καλεῖν), ungerufen, nicht eingeladen, invocatus.

ἀκοή, ἡ (ἀκούειν), das Gehör; das Ohr; das Gerücht, der Ruf (Sinn, Organ und Gegenstand des Hörens).

ἀκοίμητος, ὁ ἡ (κοιμᾶν), schlaflos; rastlos.

ἄκος, εος, τό (ἀκέομαι) Heilung, Heilmittel; Mittel, Hülfe. Prom. 43: ἄκος οὐδέν, es hilft nichts.

ἄκρα, ἡ, die Höhe, Spitze; der Gipfel.

ἄκραγής, ὁ ἡ (α intensiv. u. κράζειν), laut schreiend, bellend.

ἄκρατής, εος, ὁ ἡ (κράτος), nicht mächtig; unenthaltsam, zügellos.

ἄκρατος, ὁ ἡ (κερᾶν, vermischen), unvermischt; rein; stark, heftig.

ἀκριβῶς, genau; vollkommen.

ἄκρος, ρα, ρον (ἀκῆ), spitzig, scharf; hoch; vollkommen.

ἄκτιν, ἴνος, ἡ, der Strahl.

ἄκων, οντος, ὁ u. ἄκουσα, ης (ἀέκων, von ἐκών), unfreiwillig; gezwungen; nicht gern.

ἄλαός, ὁ ἡ (λᾶν, d. i., λεύσσειν), blind.

ἄλᾶσθαι, herumirren.

ἄλατεια, ἡ (ἄλᾶσθαι), das Herumirren.

ἄλγεινός, ἡ, όν (ἄλγος), schmerzlich, trauervoll.

ἄλγίων, ὁ ἦ, Comparat. von ἄλγος, schmerzlicher.
ἄλγος, εὖς, τό, der Schmerz; der Kummer, das
Leiden.

ἄλγύνειν, Schmerzen zufügen; pass. Schmerzen empfinden.

ἄλδαίνειν (ἄλδεῖν alere, ἄλδίσκειν), erzeugen, ernähren; nähren, weiden.

ἄλέξημα, τό (ἄλέκειν, ἄλέξειν, helfen), Hülfsmittel.

ἄλεύειν u. ἄλεῖν, abhalten; entfernen.

ἄλίγκιος, ὁ, gleich.

ἄλίστονος, ὁ ἦ (ἄλς, Meer und στόνος, στένειν, stöhnen, rauschen), vom Meer umrauscht od. geschlagen.

ἄλίτειν, ἄλιτεῖν od. εὖειν, irren, fehlen.

ἄλκῆ, ἡ, die Stärke, der Muth; die Hülfe, der Beistand.

ἄλλάττειν, vertauschen.

ἄλλοτε (ἄλλος), zu einer anderen Zeit. Prom. 276:
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον, st. ἄλλοτε πρὸς ἄλλον, zu
einer anderen Zeit zu einem anderen, d. i., bald zu
diesem, bald zu jenem.

ἄλλως, anders, in anderer Hinsicht; ἄλλως τε καί,
in anderer Hinsicht und auch, d. i., besonders, vorzüglich.

ἄλύσκειν (ἄλύειν, ἄλύσσειν), entfliehen; sich retten.

ἄλυτος, ὁ ἦ, (λύειν), unauflöslich.

ἄμαρτάνειν (ἄμάρτειν od. ἄμαρτεῖν), fehlen, verfehlen; sich vergehen.

ἄμέγαρτος, ὁ ἦ (μεγαίρειν), ohne Neid; nicht zu beneiden; unglücklich, mühselig.

ἄμείβειν, vertauschen; verändern; verlieren. Prom. 23.

ἄμήχανος, ὁ ἦ (μηχανή, machina, Hülfsmittel, Rath), rathlos; τὰ ἀμήχανα passiv. schwierige Lage, Noth, wo man kein Mittel hat, sich nicht helfen od. retten kann.

ἄμιλλα, ἡ, der Wettstreit, Wetteifer.

ἀμοχθεῖ od. ἀμοχθεῖ (μόχθος), ohne Arbeit und Mühe.

ἀμπλάκημα, τό, der Irthum, Fehler; Vergehen, Schuld.

ἀμπλακεῖν (πλάκειν, πλάζειν), irren, fehlen.

ἀμφήκης, εος, ό ή, st. ἀμφακής (von ἀκή u. ἀμφί), auf beiden Seiten spitzig; zweischneidig.

ἀμφίβληστρον, τό (von ἀμφιβάλλειν), alles, was umgeworfen wird: Kleid; Netz; Fessel. Prom. 81.

ἀναγγέλλειν (ἀγγέλλειν), wieder verkündigen, zurückbringen.

ἀνάγκη, ή, die Nothwendigkeit; der Zwang.

ἀναλκίς, ιδος, ό ή (ἀλκή), kraftlos; feige.

ἀναμυχθίζεσθαι (μυχθίζειν), seufzen.

ἀνάσσειν (daher ἀναξ), herrschen.

ἀνασχετός, ή, όν (ἀνά und ἔχειν, σχεῖν), zu dulden, erträglich.

ἀναύγητος, ό ή (αὐγή), unbeschieden, dunkel.

ἄνεμος, ό, der Wind.

ἀνεψιός, ό, Geschwisterkind, Vetter.

ἀνηκουστειν (ἀκούειν) nicht hören; nicht folgen, beachten.

ἀνηλεής, εος, ό ή (ἔλεος), nicht mitleidig, grausam. Daher

ἀνηλεώς, adv.

ἀνήλιος, ό ή (ἥλιος), ohne Sonne; finster.

ἀνήμερος, ό ή (ἥμερος), ungezähmt; wild, grausam.

ἀνήριθμος, ό ή (von ἀριθμός), zahllos; endlos; nie ruhend. Prom. 90.

ἀνήροτος, ό ή (ἀρούνη), ungepflügt; unbebaut.

ἀνθεμώδης od. ἀνθεμοειδής, ό ή (von ἄνθεμον und εἶδος), blumenartig; blumenreich, blühend.

ἄνθος, εος, τό, die Blüthe oder Blume; metaphorisch das Trefflichste und Zierendste: die Schönheit, der Schmuck, die Ehre oder Würde. Prometh. v. 7. heisst das Feuer des Hephaestos ἄνθος, so wie v. 38.

γέρας, d. i., τιμή (Prom. 30.): die dem Hephaestos bei der Vertheilung der Güter und Aemter unter die Götter vom Zeus verliehene Würde; f. Valcken. z. Eurip. Hippolyt. 107.

ἀνδρακεύειν (ἀνδραξ, Kohle), Kohlen brennen, zu Kohlen brennen.

ἀνιστορεῖν (ἱστορεῖν), erforschen; erfragen.

ἄνοια, ἡ, die Unverständigkeit, Unklugheit.

ἄνους, ἄνοος, ὁ ἡ (νοῦς), unverständlich.

ἀντιβαίνειν (βαίνειν von βάειν, βαίειν, βῆναι), entgegengehen; sich entgegenstellen, sich widersetzen.

ἀντίπαλος, ὁ ἡ (πάλη), entgegenkämpfend, entgegengesetzt, feindlich.

ἀντίπνους, ὁ ἡ, (πνεῖν), entgegenwehend.

ἀντισπᾶν, auf eine andere Seite ziehen; abziehen.

ἀντλεῖν (exantlare), schöpfen; ertragen, dulden.

ἀντολή, d. i., ἀνατολή, ἡ (ἀνατέλλειν), der Ausgang; der Morgen, als Weltgegend.

ἀνύειν (ἄνειν), vollbringen, vollenden; med. erlangen, erhalten.

ἀνώγειν, antreiben; gebieten.

ἀνωφελής, ἑος, ὁ ἡ (von ὠφελεῖν), unnütz. Prom. 33.

ἄξιος, ἰα, ἰον, werth, würdig; sich der Mühe verlohrend.

ἄξιον, würdigen, ehren; für billig halten; wollen.

ἀπαλλαγή, ἡ, (ἀπαλλάττειν), die Befreiung, Erlösung.

ἀπαλλάττειν, befreien; recipr. sich befreien, frei werden.

ἀπαμβλύνειν (ἀμβλύς, stumpf), abstumpfen; hemmen, zurückhalten.

ἀπᾶνθρωπος, ὁ ἡ, von Menschen entfernt, menschenleer, öde. Prom. 20.

ἀπαντλεῖν, aus- oder abschöpfen (exantlare); verringern, vermindern; lindern, erleichtern.

ἀπαράμυθος od. ἀπαραμύθητος, ὁ ἢ (παράμυθεῖσθαι), nicht zu überreden, unerbittlich.

ἀπαυρᾶν, genießen; als Genuß, Lohn empfangen, Prom. 28.

ἀπέδιλος, ὁ ἢ (πέδιλον, Sohle), ohne Fußsohle, unbeschuhet.

ἀπειλεῖν, drohen.

ἀπειλή, ἡ, die Drohung.

ἄπειρος, ὁ ἢ (πεῖρα, πειρᾶν), unerfahren; unwissend.

ἀπενθής, ἑός, ὁ ἢ (πένθος), ohne Trauer; kummer- od. gefahrlos; über allen Unfall erhaben.

ἀέραντος, ὁ ἢ (πέρας, περαίνειν), unbegrenzt, endlos; wo man keinen Ausgang findet.

ἀέχθεια, ἡ (von ἔχθος, ἔχθειν), Haß, Feindschaft.

ἀπιστεῖν (ἄπιστος von πίστις), nicht glauben od. trauen; nicht Folge leisten.

ἄπιστος, ὁ ἢ, unglaublich.

ἄπληστος, ὁ ἢ (πλεῖν, πληῖναι), unersättlich; unermefslich.

ἀπλόος, ὅη, ὅον, contr. ἀπλοῦς, ἦ, οὔν, einfach; kurz. Prom. 46: ὡς ἀπλῶ λόγῳ (nehmlich λέγειν oder εἰπεῖν), um es kurz zu sagen.

ἀποδείκνυσθαι, darstellen; bereiten, machen.

ἀποδύρεσθαι (ὀδύρεσθαι), betrauern, bejammern.

ἀποικία, ἡ, die Auswanderung, Colonie; der Wohnsitz.

ἀποκλείειν (κλείς, Schlüssel), ausschließen.

ἀπολακτίζειν (v. λακτίζειν), ausschlagen, d. h., (auch in der deutschen Sprache), verweigern.

ἀπόλεμος, ὁ ἢ (πόλεμος), unkriegerisch; nicht zu bekriegen; nicht zu bestehen.

ἀποπτύειν, ausspucken; verabscheuen.

ἄπορος, ὁ ἢ (πόρος), ohne Weg; ohne Mittel, rathlos; ἄπορα, Bedrängnisse.

ἀποστερεῖν, berauben.

ἀποστροφή, ἡ, (στρέφειν), die Abwendung; die Rettung.

ἄποσυχᾶν, berauben, entreißen.

ἄποσφάλλειν (σφάλλειν, fallen), abbringen, irreleiten; med. abirren; φρενῶν ἀποσφάλλεσθαι, mente aberrare (Prom. 472).

ἄπρόοπτος, ὁ ἦ, unvorhergesehen.

ἄπροσδόκητος, ὁ ἦ (προσδοκᾶν), unerwartet.

ἄπύειν od. ἡπύειν, rufen; nennen, sagen.

ἄπυρος, ὁ ἦ, ohne Feuer oder ganz feurig (wenn das ᾱ intensivum ist).

ἄρά, ἡ, die Bitte, der Wunsch; die Verwünschung, der Fluch.

ἄρᾶσθαι, bitten; wünschen; verfluchen.

ἄράσσειν (ράσσειν, ῥήσσειν von ῥήγειν: brechen), schlagen.

ἄργυρος, ὁ, das Silber.

ἄρδεύειν (ἄρδειν), benetzen, tränken, durchwässern.

ἄρδην (αἶρειν), in die Höhe; von Grund aus; ganz weg.

ἄρδις, εὖς, ἡ, die Spitze des Pfeils; der Stachel.

ἄρειν, bereiten, zurüsten; anpassen, befestigen. Perf. med. ἦρα, poet. ἦραρα, ἄρηρα und ἄραρα; intransit. ich bin befestigt. Prom. 60.

ἄρειος, ὁ ἦ (Ἄρης, Mars), kriegerisch, tapfer.

ἄρήγειν, helfen, beistehen.

ἄρηξις, εὖς, ἡ (ἄρήγειν), die Hülfe.

Ἄρης, εὖς, ὁ (Mars), der Kriegsgott; die Schlacht; der Mord (Prom. 861).

ἀριστεύειν, der beste oder das beste seyn; sich auszeichnen.

ἀρκεῖν (arcere), abwehren; helfen; vermögen, können (im Stande seyn; daher genügen).

ἄρθμός, ἀριθμός, ὁ, die Verknüpfung, Freundschaft; das Einigende: die Zahl.

ἄρμα, αὖτος, τό, der Wagen.

- ἁρμονία, ἡ (ἄρειν, ἁρμός), die Zusammenfügung, Verbindung; die Bestimmung, Entschliessung: der Wille.
- ἁρμοῖ, sogleich; eben.
- ἁρνεῖσθαι, leugnen.
- ἄρρηκτος, ὁ ἡ (ῥήγειν: brechen, ῥηγνύναι, ῥήσσειν), unzerbrechlich, undurchbrechlich.
- ἀρχαιοπρεπής, ἐς (ἀρχαῖος und πρέπειν), alterthümlich; ehrwürdig.
- ἀρχαῖος, αἰα, αἰον (ἀρχή, ἄρχειν), alt; altmodisch, altväterisch, d. i., einfältig, s. Spanhem. z. Aristoph. Plut. 323. Wernsdorf. z. Himer. S. 225.
- ἄρχειν, anfangen; anführen, herrschen. Med. mit dem Genit. beginnen.
- ἀρχή ἡ, der Anfang; die Anführung, Herrschaft.
- ἄρωγός, ἡ, ὄν (ἀρήγειν), helfend; nützlich, erspriesslich.
- ἄσβεστος, ὁ ἡ (σβέω, σβέννυμι), unausgelöscht; unauslöschlich: ewig od. nie ruhend.
- ἄσῆμωσ (σῆμα), ohne Zeichen od. Merkmal: undeutlich.
- ἄσθενής, ἐός, ὁ ἡ (σθένος), kraftlos, ohnmächtig.
- ἄσκειν, üben, ausüben; begehen.
- ἄσμενος, ἐνῃ, εἶνον (ἡδεῖν, daher ἡσμαι, ἡσμένοσ), willig, gern.
- ἄστεργάνωρ, ορος, den Mann nicht liebend; die Ehe scheuend.
- ἄστράπτειν, blitzen.
- ἄστρογείτων, ονος, ὁ ἡ (ἄστρον u. γείτων), den Sternen benachbart, bis zu den Sternen emporragend.
- ἄστρον, τό, das Gestirn, der Stern.
- ἄσχαλᾶν, unwillig, zornig, traurig seyn.
- ἄτάρ, aber, dennoch.
- ἄταρβής, ὁ ἡ (ταρβεῖν), unerschrocken; nicht erschreckend, d. i., sanft, leise.

ἀτέραμνος, ὁ ἢ (τέραμνος oder τεράμων, von τέρειν, terere, τείρειν, daher τέρην: tener), nicht zu erweichen, unbeugsam, hart.

ἀτερπής, εἰς, ὁ ἢ (von τέρπειν), unerfreulich, unfreundlich. Prom. 31.

ἄτη, ἡ, der Schaden, Nachtheil; das böse Geschick, das Schicksal.

ἄτηρός u. ἀτήριος (ἄτη), schädlich; verderblich.

ἀτιμᾶν u. ἀτιμάζειν (τιμή), nicht ehren; verachten; verweigern.

ἀτίμως (τιμή), ehrlos, schmähhlich.

ἄτολμος, ὁ ἢ (von τόλμα), ohne Muth; nicht vermögend (so τολμᾶν und τλᾶν, der Lateiner andere und sustinere: über sich gewinnen, vermögen, können, f. Gataker. Oper. crit. S. 318.). Prom. 14.

ἄτρεστος, ὁ ἢ (τρεῖν, zittern), unerschrocken; muthig.

ἄτυχεῖν (τυχεῖν, τύχη, τυγχάνειν), verfehlen; unglücklich seyn.

αὐδᾶν, reden, sprechen; aussagen.

αὐδή, ἡ, die Rede, Sprache.

αὐθάδης, εἰς, ὁ ἢ (von αὐτός und ἀδέω), selbstgefällig; eingebildet; stolz, anmaßend, frech; nicht nachgebend. Prom. 64.

αὐθαδία oder αὐθάδεια, Stolz; Hartsinnigkeit.

αὐθάδισμα, ατος, τό, das stolze, hartnäckige Betragen; die übermüthige Rede.

αὐλή, ἡ, der freie Ort vor der Wohnung, der Hof; so wie aula b. den Römern, unser Hof, die ottomannische Pforte u. a., der fürstliche Pallast.

αὐλῶν, ὠνος, ὁ, die Tiefe, das Thal; die Meerenge, der Kanal.

αὐτόκτιτος oder αὐτόκτιστος (κτίζειν), von selbst, d. i., von Natur gebildet.

αὐτός, selbst; für sich; allein; daher αὐτ' ἕκαστα oder αὐδέκαστα, jedes für sich, d. i., einzeln, alles im Einzelnen (Detail) und genau.

αὐχεῖν, sich rühmen, prahlen; dreist sagen, behaupten; glauben, meinen (Prom. 688).

ἄφελος, εὖ, ὅ ἢ (φέγγος), lichtlos; unsichtbar.

ἄφετος, ὅ ἢ (ἀφίημι), entlassen, frei; verlassen.

ἄφικνεῖσθαι, (ἵκειν, ἰκνεῖν), gelangen; kommen.

ἄφοβος, ὅ ἢ (φόβος), furchtlos; ohne Gefahr.

ἄφυκτος, ὅ ἢ, od. ἄφευκτος (φεύγειν), unentfliehbar; sicher treffend.

ἄχαρις, ιτος, ὅ ἢ (χάρις), unangenehm; undankbar, unerkennlich.

ἄχέτας oder ἡχέτας, ου, ὅ (ἡχεῖν, ἡχή, ἡχώ), tönend.

ἄχθειςθαι (ἄχθος), beschwert, unzufrieden, unwillig seyn, gekränkt werden.

ἄχθηδών, ὄνος, ἡ, so viel als τὸ ἄχθος, der Schmerz. Prom. 26.

ἄχθος, εὖ, τό, die Last; der Schmerz, Kummer.

ἄχρεῖος, εἶα, εἶον (χρεῖα), unnütz; nichtig.

ἄχώ, ὅος contr. οὔς, ἡ, dor. für ἡχώ (echo), der Schall; der Wiederhall.

ἄψορρον (ἄψ od. ῥόος), zurückfließend; zurück, wieder.

B.

βάθος, εὖ, τό, die Tiefe.

βαθύς, εἶα, ὕ, tief.

βάλλειν, werfen; setzen, fassen; θυμῷ βάλλειν, in das Gemüth fassen, zu Herzen nehmen, sich einprägen.

βαῖξις, εὖ, ἡ (βάζειν, reden), die Rede, Sage; der Orakelspruch.

βάπτειν, tauchen, eintauchen.

- βαστάζειν, tragen; hegen, überh. haben.
 βέβαιος (βᾶν, βαίειν), fest stehend; fest, sicher, zuverlässig.
 βέλος, εος, τό (βέλειν, βάλειν, βάλλειν, treffen), der Pfeil, das Geschoss.
 βιάζεσθαι, sich widersetzen.
 βίαιος, αῖα, αἰον (βία), gewaltsam, gewaltthätig; grausam.
 βλάβη, ἡ, der Schaden, Nachtheil.
 βλάπτειν (βλάβειν, βλάπειν), hindern, verletzen; Schaden zufügen, bringen.
 βοᾶν, schreien; schallen, rufen.
 βορά, ἡ, der Fraß, die Speise.
 βόστροχος, ὁ (βόστρυξ), die Locke; alles sich schlängelnde u. rankende; Prom. 1044 vom Blitzstrahle.
 βούκερως, ὁ ἡ (βοῦς und κέρας), mit Ochsenhörnern; gehörnt.
 βουκολεῖν, (κολεῖν, colere), Rinder weiden; weiden; hinhalten; täuschen.
 βούκολος, ὁ ἡ, der Rinderhirt.
 βουλεύειν, rathen, Rath ertheilen; med. sich entschließen, sich berathen.
 βούλευμα, τό (βουλεύειν), d. Entschluß, Rathschluß.
 βουλή, ἡ, der Rath; der Wille od. Entschluß.
 βούστασις, ἡ, d. i., βούσταθμον, der Ochsenstall, überh. Stallung.
 βούτης, ου, ὁ (βοῦς), der Rinderhirt.
 βουφόνος, ὁ ἡ (βοῦς), Ochsen schlachtend.
 βραχύς, εἶα, ὅ, kurz; wenig.
 βρέμειν, rauschen, Getöse machen, einherstürmen.
 βροντή, ἡ, der Donner.
 βρόντημα, τό, der Donner.
 βροτός, ὁ, der Sterbliche, der Mensch.
 βροτοστυγής, ὁ ἡ (βροτός und στυγεῖν), die Menschen hassend, den Menschen feind.
 βρύχιος, ὁ ἡ (βρύχειν), brüllend.

βρώσιμος, ὁ ἢ (βρόω, βρώμι, βρώσις), essbar.
 βυθός, ὁ, die Tiefe; das Meer.

Γ.

Γαμεῖν, zur Frau geben; zur Frau nehmen, heirathen; γάμον γαμεῖν, eine Ehe schliessen, sich vermählen.

γαμέτης, ου, ὁ, der Gatte.

γάμος, ὁ, die Hochzeit; die Ehe.

γαμφηλαί (γαμφαί), αἱ, die Kinnbacken.

γαμψώνυξ, υχος, ὁ ἢ od. γαμψώνυχος (von γαμψός und ὄνυξ) krummklauig.

γέ, ist bald einschränkend: zwar, wenigstens, quidem, bald bestimmend: nemlich. In der Antwort ist es bejahend; so Prom. 254. S. Boissonad. z. Philostrate. S. 306.

γεγωνέναι, γεγωνεῖν u. γεγωνίσκεν, rufen; sagen, erzählen.

γέλασμα, τό (γελαῖν), das Lachen; das Getöse. Prom. 90.

γέννα, ἡ (γένος, γενεά), das Geschlecht.

γέρας, ατος, τό, der Ehrenpreis; die Würde; f. ἄνθος. Γέρα plur. statt γέρατα.

Γηγενής, έος, ὁ ἢ (γῆ u. γένω), erdgeboren.

γηράσκειν (γῆρας), altern.

γηρύειν (dor. γαρύειν, lat. garrere, ursprünglich wohl γάρειν oder γήρειν, daher das im Deutschen unedel gewordene gähren, d. i., schwatzen), reden.

γλῶσσα, ἡ, die Zunge.

γνάθος, ἡ, der Kinnbacken; der Zahn; alles scharf eindringende, zerstörende und feindliche (von γνᾶν od. κνᾶν, kratzen). Prom. 64. 726.

γνάμπτειν, beugen, bewegen.

γνώμη, ἡ (γνῶειν, γιγνώσκειν), die Erkenntniß;
die Gesinnung, Meinung; der Wille, Vorsatz, Ent-
schluß; die Seele, das Gemüth.

γνωρίζειν, bekannt machen, zeigen.

γονή, ἡ, der Same, die Erzeugung; das Erzeugte:
das Kind; das Geschlecht, s. γέννα.

γοργόνειος od. γόργειος, gorgonisch; πεδία Γορ-
γόνεια, die Gefilde der Gorgonen im westl. Afrika.

γοργωπός, ὁ ἡ od. γοργώψ (von γοργός, heftig,
fruchtbar; daher Γοργόνες, die drei Töchter des
Phorkys), mit furchtbarem Blicke.

γύα od. γυία, ἡ, der Acker; das Land.

γυιοπέδη, ἡ (von γυῖον und πέδη), die Fußfessel.

γυμνάζειν, sich auf dem Fechtplatze unbekleidet
(γυμνός) üben; dann wird es, wie exercere, von
allem gebraucht, was anstrengt und abmüht.

γυναικόμιμος, ὁ (γυνή, γυναικός u. μιμεῖσθαι),
die Weiber nachahmend; nach Art der Weiber.

Δ.

Δᾶ, dorisch für γᾶ, γῆ.

δάϊος, ἱα, ἱον, kriegerisch; feindlich, fürchterlich.

δαιταλεύς, ἑως, ὁ (δαίς, δαίτη), der Gast.

δάκνειν, beißen.

δάκος, εος, τό (δάκνειν), das beißende, giftige
Thier; dann jedes schädliche, fürchterliche Thier.

δακρυσίστακτος oder δακρυόστακτος, ὁ ἡ
(δάκρυ oder δάκρυον und στάζειν), von Thränen
fließend.

δάμαρ, αῖρος, ἡ (δαμᾶν, in das Joch spannen, wie
conjungata, coniux), die Frau, Gattin.

δάμνημι (δαμάω, δαμνάω), ich bändige, unter-
joche; ich vernichte (Prom. 861).

δάπεδον, τό, der Boden; das Land.

δάπτειν, zerreißen, verzehren, nagen; verletzen,
vernichten.

δαρός, d. i., δηρός, ἄ, ὄν, lang; δαρὸν od. δηρὸν, nemlich χρόνον, lange Zeit.

δαφεινός oder δαφεινεός, ὁ ἢ (φοινός und das δα intensiv.), blutig.

δεῖδειν (δέειν, δείειν, daher Perf. δέδια), fürchten, besorgt seyn.

δείκειν (zeigen, dicere), δείκνειν, δεικνύναι, zeigen, angeben, sagen.

δείλαιος, αῖα, αἰον (δέω, δείω, δείδω, δείλω, δειλαίω, δειλαίνω), furchtsam; unglücklich, elend (δειλός).

δειλός, ἡ, ὄν, f. δείλαιος.

δεῖμα, ατος, τό (δέος), die Furcht, das Schrecken; das Schreckbild.

δεινός, ἡ, ὄν (δέω, δείω, δείδω), fürchterlich; gewaltig oder mächtig (Prom. 39.); außerordentlich, d. i., sonderbar od. trefflich, geschickt (wie δεινός λέγειν u. a.) S. uns. Comment. z. Platon's Phaedros S. 228.

δέλτος, ἡ, die Tafel, Schreibtafel (von der Form Δ).

δέμας, τό (von δέω, ich binde, füge zusammen), der Leib od. Körper.

δεξιός, ἄ, ὄν, rechts; glücklich, von guter Vorbedeutung.

δέρκειν und δέρκεσθαι, sehen.

δεσμός, ὁ (von δέω, ich binde), das Band, die Fessel.

δεσμώτης, ὁ, der Gefesselte.

δεσπόζειν, beherrschen.

δεσποίνα, ἡ, die Gebieterin; die Königin.

δεσπότης, ου, ὁ, der Herr; der Herrscher.

δέχεσθαι, aufnehmen.

δῆθεν (δή, nemlich.

δήναιος, α, ον (δήν), dauernd; alt.

διάδοχος, ὁ ἢ, (δέχεσθαι), der Nachfolger, Stellvertreter, Ablöser oder Erlöser, Befreier.

διασπύπτειν, zerbrechen; med. eigentlich zerbrechen (vom Spröden, das nicht nachgiebt, sich nicht behandeln läßt); metaph. nicht nachgeben, d. i., stolz seyn, sich brüsten.

διαῖσσειν, soviel als διαττειν, durchspringen, durchheilen, durchfahren.

δίαιτα, ἡ, die Lebensweise.

διακναίειν, zerschaben (κνᾶν), zerreiben; aufreiben, erschöpfen, entkräften, verzehren.

διακονεῖν (κόνις, Staub), eilig laufen, verrichten; dienen.

διάκονος, ὁ, der Diener.

διαμείβειν, vertauschen; etwas für ein anderes hingeben, etwas verlassen, daher ὁδόν oder κέλευθον ἀμείβειν, einen Weg zurücklegen.

διαμπάξ, durchaus, durch und durch.

διαμφίδιος, ὁ ἢ, abgesondert; verschieden.

διαμυθολογεῖν (μῦθος), reden, aussprechen.

διαρῥαίειν (f. ῥαίειν), zerschmettern; vernichten.

διαρταμεῖν, zerfleischen; abschneiden, abreißen.

διάστροφος, ὁ ἢ (στρέφειν), verdreht, verkehrt; verändert, entstellt.

διάτορος, ὁ ἢ (von τόρειν, τορεῖν, τορεύειν, durchbohren), durchbohrt, durchlöchert. Prom. 76. πέδαι διάτοροι, die Fußfesseln, die mit Löchern versehen sind, um angeschmiedet zu werden. Activ. durchbohrend, durchdringend, wie φόβος, Prom. 181. (wo aber richtiger διατόρος accentuirt würde; f. Eustath. z. Iliad. γ. 324. 19. Wagner's Lehre v. griech. Accent. S. 117 ff.)

διαστοιχίζεσθαι, (στοῖχος, die Reihe, Ordnung, στοιχεῖν) ordnen, in eine Reihe auseinander (διά) stellen.

διαφθορά, ἡ (διαφθείρειν), die Verderbung, Schändung, Entstellung.

διδάσκειν (δάω, δάημι, δάσκω), lehren, berichten.

- διδάσκαλος, ὁ, der Lehrer; Rathgeber.
 διέρχεσθαι (διελθεῖν), durchgehen, d. i., erklären, deuten.
 δίνη, ἡ, der Kreis, Wirbel od. Strudel.
 δίθηκτος, ὁ ἢ (θήγειν), doppelschneidig.
 δίοδος, ἡ, der Durchgang; der Weg od. Lauf.
 διορίζειν, (ὁρός), begränzen; unterscheiden; bestimmen (definire).
 δίκτυον, τό, das Netz.
 διόθεν, vom Zeus.
 δῖος, ἰα, ἰον (Δίς, Zeus), vom Zeus; überh. göttlich.
 διπλόος, οὖς, διπλόη, ἡ, διπλόον, οὖν, doppelt.
 δισσός, ἡ, ὄν (δῖς, bis), doppelt; zwei.
 δίχα, getrennt; verschieden.
 δόλιος, ἰα, ἰον u. δολερός, ρά, ρόν, listig, arglistig.
 δολιχός, ἡ, ὄν, lang.
 δόλος, ὁ (dolus), die List, der Betrug.
 δόναξ, ακος, ὁ, das Rohr; die aus Rohr gebildete Pfeife, die Hirtenpfeife.
 δοτήρ, ἦρος od. δότης, ου, ὁ (δόω, δῶμι, δίδωμι), der Geber, Spender.
 δουλεύειν, dienen, Unterthan seyn.
 δοῦλος, ὁ (δεῖν, binden), der Sklave, Unterthan.
 δρακοντόμαλλος, ὁ ἢ (μαλλός), mit Schlangenfell.
 δρόμος, ὁ (δρέμειν), das Laufen; der Lauf.
 δρῦς, δρυός, ἡ, die Eiche.
 δύη, ἡ, das Unglück, Leiden.
 δυσάλωτος, ὁ ἢ (ἀλόω, ἄλωμι, ἀλίσκω), schwer einzunehmen, zu erlangen.
 δυσδαίμων, ονος, ὁ ἢ, unglücklich.
 δυσεκλύτως (λύειν), schwer zu lösen.
 δυσεύρετος, ὁ ἢ (εύρεῖν, εύρίσκειν), schwer zu finden, zu verstehen.

δυσθείατος, ὁ ἢ (θεάομαι), schwer, d. i., schmerz-
lich anzusehen.

δύσις, εως, ἡ (δύειν), der Untergang.

δυσκλεής, έος, ὁ ἢ (κλέος), unrühmlich.

δύσκριτος, ὁ ἢ (κρίνειν), Adverb. δύσκριτως,
schwer zu beurtheilen, zu erkennen oder zu be-
stimmen.

δύσλοφος, ὁ ἢ (λόφος, Hals, Nacken), schwer für
den Nacken, d. i., schwer zu ertragen, hart, müh-
selig.

δύσμαχος, od. δυσμάχητος, ὁ ἢ (μάχη), schwer
zu bekämpfen; unüberwindlich.

δύσοιστος, ὁ ἢ (οἶειν), schwer zu ertragen.

δυσπαραίτητος, ὁ ἢ (αἰτέω, παραιτέομαι), schwer
zu erbitten, zu überreden, zu versöhnen.

δυσπετῶς (πέτειν, πίπτειν), schwer fallend; schwer,
mit Mühe.

δύσπλανος, ὁ ἢ (πλάνη), unglücklich, mühselig
schweifend, herumirrend.

δύσπονος od. δυσπονής, έος, ὁ ἢ, mühselig.

δύσποτμος, ὁ ἢ (von πότμος, Schicksal), unglück-
lich.

δυσπραξία, ἡ oder δυσπραγία (πράττειν), das
Unglück, das mühselige Loos.

δυστέκμαρτος, ὁ ἢ (τεκμαίρειν), schwer zu be-
zeichnen, zu erkennen.

δυστυχεῖν (τυχή), unglücklich seyn.

δυσχειμέρος, ὁ ἢ (von χειμα, χείμων: Winter;
Sturm), sehr winterlich, sehr kalt od. stürmisch.

δυσχερής, έος, ὁ ἢ, (χείρ), schwer zu behandeln;
schwer, schrecklich.

δωρεά, ἡ, Geschenk; Gunst.

δωρεῖν und δωρεῖσθαι (von δόω, δῶμι), schen-
ken, beschenken; ertheilen.

δώρημα, ατος, τό, das Geschenk; die Gunst oder
Gefälligkeit.

δῶρον, τό, das Geschenk, die Gabe.

E.

"Εα, Ausdruck der Verwunderung.

ἐγγράφειν, einschreiben, einzeichnen; metaph. einprägen.

ἐγκονεῖν (κόνις, Staub), eilen; schnell machen, beschleunigen.

ἐγκρατής, ὁ ἢ (κράτος), in der Gewalt habend; gewaltig; hart, nicht nachgebend.

ἔδνον oder ἔδνον, τό, das Brautgeschenk.

ἔδος, τό (ἕζειν), der Sitz; die Gegend, das Land.

ἔδρα, ἡ (ἕζειν: setzen oder sitzen, ἔδος), der Sitz; der Thron.

εἴ, wenn; εἰ γάρ, wenn doch, utinam, möchte doch; f. Abresch. z. Aeschyl. T. I. S. 97. Brunck. z. Sophokl. Elektr. 1412.

εἰδωλον, τό (εἶδος), das Bild.

εἶεν (aus εἴη, dem Optativ von εἰμί entstanden?) es sei, d. i., gut, wohl; es ist Bestätigung oder Billigung des Vorhergehenden und zugleich Uebergang zum Folgenden, dem deutschen nun ganz entsprechend. S. Ruhnken. z. Tim. S. 94.

εἴκειν, weichen (das w ist Labialhauch, und an die Stelle des Spiritus lenis getreten).

εἰκῆ, ohne Ordnung und Plan; unüberlegt, auf das Gerathewohl; umsonst, fruchtlos.

εἰλίσσειν oder ἐλίσσειν (ἔλειν, ἐλίειν, εἴλειν, εἴλειν), herumdrehen, herumwickeln; herumtreiben, wälzen; med. sich herumwinden: umschlingen, umgeben.

εἰς ἅπαρ, d. i., εἰς ἅπαρ, nur einmahl.

εἰςβάλλειν, hineinwerfen, stürzen.

εἰςέρχεσθαι (ἐλθεῖν, ἔρχεσθαι), hineingehen; metaph. einfallen, in den Sinn kommen.

εἰσιδεῖν, ansehen, anblicken.

εἰσοιχνεῖν (οἴχειν, οἴχεσθαι), hineingehen; besuchen.

ἑκατογκάρηνος (κάρηνον, Kopf), soviel als ἑκατογκεφάλας u. ἑκατόγκρανος, hundertköpfig.

ἐκβροντᾶν, durch Donner herausschlagen od. vernichten.

ἐκγονος, ὁ ἡ (γένειν, γενεῖν, γενᾶν, gignere), erzeugt; Sprößling.

ἐκδιδάσκειν, belehren, berichten; lehren.

ἐκδικος, ὁ ἡ, Adverb. ἐκδίκως (δίκη), widerrechtlich, ungerecht.

ἐκηβόλος, ὁ ἡ (ἐκάς, βάλλειν), weit schießend — treffend.

ἐκδοινᾶσθαι (δοῖνη, der Schmaufs), herausessen; abfressen.

ἐκκυλίειν, ἰνδειν, herauswickeln; befreien, retten.

ἐκκαλύπτειν, enthüllen, aufdecken; eröffnen, erklären.

ἐκλάμπειν, hervorleuchten; leuchten, strahlen.

ἐκλείπειν, auslassen.

ἐκλύειν, erlösen, befreien.

ἐκλυσις, ἡ (λύειν), Auflösung; Erlösung, Rettung.

ἐκμανθάνειν (μαθεῖν), auswendig lernen; erlernen; lernen, hören.

ἐκμοχθεῖν, mit Mühe erlangen; sich abmühen; erdulden.

ἐκπερᾶν (πέρας), an das Ende bringen; übersetzen; hinaus od. vorbeigehen.

ἐκπέρθειν (πέρθειν, perdere), verwüsten, zerstören.

ἐκπίπτειν, ausfallen; vertrieben, verstossen werden (excidere).

ἐκπλήσσειν oder ἐκπλήττειν (excutere), herausschlagen; verscheuchen. Prom. 134 ist die Praeposition vom Verbum getrennt (was die Grammatiker Tmesis nennen).

ἐκπνεῖν, aushauchen.

ἐκποδών (von ποῦς, ποδός: Fuß), aus dem Wege; fern.

ἐκρήγνυμι, ἐκρήσσω (ράγειν, ρήγειν: brechen),
heraus — hervorbrechen.

ἐκρίπτειν, auswerfen, ausstoßen.

ἐκτείνειν, (τείνειν, dehnen), ausdehnen, ausstrecken. Κώλον ἐκτείνειν πρὸς κέντρα ist λακτίζειν πρὸς κέντρα, gegen den Stachel ausschlagen, d. i., sich widersetzen.

ἐκτελευτᾶν (τέλος), endigen, vollenden.

ἐκτῆκειν, herausschmelzen; vertilgen.

ἐκτροπή, ἡ (τρέπειν), die Abwendung.

ἐκφράζειν, aussagen.

ἐκφυγγάνειν, d. i., ἐκφεύγειν, entfliehen.

ἐκφυσᾶν, aushauchen; ergießen.

ἐλάσσων oder ἐλάττων, ονος, ὁ ἢ, Ad. ἐλασσόνως u. ἐλασσον, kleiner, geringer, weniger.

ἐλαφρός, ἄ, ὄν, schnell; leicht.

ἐλεινός od. ἐλεινός (ἐλεος), mitleidswürdig; kläglich.

ἐλελεῦ, Kriegsgeschrei; Ausruf der wilden Begeisterung.

ἐλευθεροστομεῖν (ἐλεύθερος u. στόμα), frei reden.

ἐλθεῖν, f. ἔρχεσθαι.

ἐλίγδην (ἐλίσσειν), gedreht, gewunden; sich windend, rollend.

ἐλινύειν (von ἔλειν, εἴλειν, ἐλίειν, daher ἐλίσσειν, einwickeln — daher sich einwickeln oder zudecken, d. i., schlafen?) schlafen, ruhen; rasten, unthätig seyn. Prom. 53.

ἑλιξ, ικος, ἡ (ἐλίσσειν), alles gewundene; der Wirbel, Kreisel, die Windung.

ἐλλείπειν, zurücklassen; unterlassen; mit dem Genitiv ermangeln; entfernt seyn; πολλοῦ (wie πολλοῦ, μακροῦ, ὀλίγου u. a. δεῖν), weit entfernt seyn. Prom. 961.

ἐμμανής, ἑος, ὁ ἢ (μαίνειν, μανία), rasend, wüthend.

ἐμμένειν, darin bleiben; beharren, fest stehen.

ἐμπαλιν (πάλιν), zurück, umgekehrt; τὸ ἐμπαλιν, contr. τοῦμπαλιν (nehmlich κατά), wie τὸ ἐναντίον, im Gegentheile.

ἐμπας (von πᾶς), bei dem allen oder bei alledem, d. i., dennoch. Prom. 48.

ἐμπλέκειν, (πλέκειν: flechten), einflechten; einschalten; verwickeln.

ἐμποδών, (von ποῦς), vor den Füßen, im Wege; daher ἐμποδών oder ἐμπόδιον εἶναι, hinderlich seyn: aufhalten. Prom. 13.

ἐμφρων, ὁ ἦ, verständig, bei Sinnen.

ἐναντιοῦν (ἐναντίος), entgegenstellen; med. entgegen seyn; versagen.

ἐναργής, ἕως, ὁ ἦ (ἀργός oder ἀργής, weifs, hell), deutlich, bestimmt.

ἐνεργοί, ων, οἱ (inferi) (ἐνερ, ἐνερθε, unterhalb, unter der Erde), die Unteren, Todten.

ἐνζευγνύναι (ζύγειν, ζεύγειν, ζεύγνειν), einjochen, einfügen; versetzen.

ἐννοους oder ἐννοος, ὁ ἦ (νόος, νοῦς), besonnen, verständig.

ἐννυχος od. ἐννύχιος, ὁ ἦ (νύξ), nächtlich.

ἐνόδιος, ὁ ἦ (όδός), auf od. in dem Wege.

ἐνοικος, ὁ ἦ, Einwohner, Bewohner.

ἐντολή, ἡ, f. ἐπιστολή.

ἐξαιστοῦν (f. αἰστοῦν), ganz vertilgen.

ἐξαίφνης, plötzlich.

ἐξαμαρτάνειν, fehlen; freveln.

ἐξαμείβειν, vertauschen, verändern; etwas für etwas geben, d. i., vergelten.

ἐξαμύνεσθαι, von sich abwehren, abhalten.

ἐξαναζεῖν, auskochen; aufbrausen, ausbrechen.

ἐξανίστημι, ich lasse herausgehen; ich treibe hinweg, verstofse.

ἐξαρτᾶν, anknüpfen, anhängen. Particip. ἐξηρτημένος (suspensus, z. B. Horat. Satyr. I, 6. 74.),

dem angehängt ist, der an sich herabhängend hat;
überh. ausgerüstet, versehen.

ἐξελαύνειν (ἐλᾶν, ἐλαύνειν), heraustreiben.

ἐξερύειν (ἐρύειν, ziehen), herausziehen; befreien,
retten. Prom. 235 verbunden mit τοῦ μὴ — μολεῖν:
von dem nicht — Gehen, d. i., daß sie nicht —
giengen.

ἐξέρχεται (ἐρχεται, ἐλθεῖν, ἐλεύθειν), heraus-
gehen.

ἐξηγεῖσθαι, führen, zeigen; erklären, auslegen, deu-
ten (von Weissagungen, so Prom. 214, Träumen
u. a.; f. Ruhnken. z. Tim. S. 110 ff. Boissonad.
z. Philostrat. S. 337.).

ἐξοματοῦν (ὄμμα), sehend od. sichtbar machen.

ἐξόν, partic. neutr. vom imperson. ἔξεστι (εἰμί), es
ist erlaubt. Ἐξόν wird absolute gesetzt: da es er-
laubt ist, f. Markl. z. Maxim. Tyr. Diss. II, 1.
S. 655. Wernsdorf. z. Himer. S. 72. Hermann.
z. Viger. S. 751.

ἐξοχος, ὁ ἢ (ἔχειν), hervorstehend; ausgezeichnet.

ἐξωριάζειν (von ὥρα, cura, Sorge), nicht sor-
gen, außer Acht lassen. Prom. 17.

ἐπαμμένειν, d. i., ἐπαναμένειν, erwarten; bevor-
stehen.

ἐπαναγκάζειν (ἀνάγκη), zwingen, nöthigen.

ἐπαναδιπλάζειν od. διπλοῦν (διπλόος, doppelt),
verdoppeln; wiederhohlen; noch einmahl fragen,
Prom. 817.

ἐπάξιος (ἄξιος), würdig, werth; passiv. verdient.

ἐπαρκεῖν, (ἀρκεῖν), helfen.

ἐπαφᾶν (ἄπτειν, ἄπτεισθαι), berühren, betasten.

ἐπαοιδή, contr. ἐπωδή, ἡ (ἄδειν, ᾠδή), der Zau-
bergesang, die Bezauberung, Beschwörung.

ἐπαιτιᾶσθαι (αἰτία), beschuldigen, für schuldig hal-
ten, Schuld geben.

ἐπ' ἄργεμος, (ἄργεμα oder ἄργεμον, ἄργεμός, ein Schaden auf der Iris des Auges, λεύκωμα, albugo), blind; dunkel, verborgen.

ἐπεὶ, da, als; ἐπεὶ τάχιστα, sobald als.

ἐπειμι, ich gehe hinzu, greife od. falle an.

ἐπεξέρχεσθαι (ἐπελθεῖν), durchgehen, erzählen od. erklären.

ἐπέχειν, (poet. ἐπίσχειν, ἐπίσχημι), anhalten, einhalten.

ἐπήβολος, ὁ ἢ (ἐπιβάλλειν, treffen), theilhaftig. S. Ruhnke. z. Tim. S. 116 ff.

ἐπείγειν, treiben, betreiben, beschleunigen; Med. sich antreiben: eilen.

ἐπιγῆθαι und ἐπιγηθεῖν, (γάειν, γαίειν; γάνειν, γανύειν; γήειν, γήθειν), sich über etwas freuen.

ἐπιγλωσσᾶν od. ᾄσθαι (γλωσσα), mit d. Genitiv wider jemanden böses reden, schmähen.

ἐπιθωῦσσειν (von θῶς, Chakal oder Tieger; daher θωῦσσειν, brüllen, bellen, schreien), zurufen; überh. schreien (Prom. 73.); aussagen (Prom. 277).

ἐπίκοτος, ὁ ἢ (κότος), zornig, zürnend.

ἐπιπλήσσειν, auf etwas schlagen; metaph. schmähen, tadeln.

ἐπιρρίπτειν, darauf- zu werfen; zufügen.

ἐπισκῆπτειν (σκήπτειν), heftig oder plötzlich losbrechen; transit. zuschicken, als Befehl: befehlen, gebieten, auftragen.

ἐπιστολή, ἡ (von στέλλειν: stellen, bestellen), die Bestellung, der Auftrag, Befehl (auch Nachricht, als schriftliche Nachricht od. Bestellung: Brief). Prom. 3.

ἐπιτέλλειν, auftragen, anweisen; neutr. aufgehen, entstehen, werden.

ἐπιτιμητής u. ἐπιτιμητήρ, ὁ (von ἐπιτιμᾶν, schätzen; richten), der Schätzer; Richter.

ἐπιχαλᾶν, nachlassen, nachgeben.

ἐπιχαρής, ἑός, ὁ ἥ (χαίρειν), erfreulich; das, worüber man sich freut, schadenfroh lacht.

ἐπίχαρτος, ὁ ἥ, f. ἐπιχαρής.

ἐπίχειρον, τό (χείρ), das Handgeld; der Lohn, die Strafe.

ἐποικος, ὁ ἥ, d. Anbauer, Bewohner; bewohnt.

ἐπόπτεσθαι, ansehen; sehen.

ἐπόπτης und ἐποπτήρ, ὁ, der Aufseher; der Beschauer.

ἐπώνυμος (von ὄνυμα, d. i., ὄνομα), mit dem Beinamen; der einem anderen den Namen giebt oder von ihm empfängt; gleichnamig.

ἐρᾶν, lieben; verlangen, begehren; nach etwas streben.

ἐραστεύειν, d. i., ἐρᾶν.

ἐργάζεσθαι, machen; bilden, schaffen.

ἐργάτης, fem. ἐργατις, arbeitend, thätig, als Subst. der Arbeiter.

ἔργον, τό, das Werk, die That; dem λόγος, der bloßen Rede, entgegengesetzt, die Wirklichkeit; so ἔργῳ (wirklich, in der That), καὶ λόγῳ, Prom. 336. S. Bergler. z. Alkiphr. I, 9. S. 37.

ἐρεθίζειν, (ἐρέθειν, irritare), reizen; erregen.

ἐρείδειν, stützen; halten, tragen.

ἐρημος, ὁ ἥ, einsam, menschenleer.

ἐρημία, ἡ, die Einsamkeit, Einöde.

ἐρπεῖν (serpere), kriechen; gehen (f. Jacobs in Athen. S. 216).

ἐρρώμενως (von ῥώειν, ῥωννύναι, daher ἔρρωμαι), stark, gewaltig.

ἐρχεσθαι (ältere Form ἐλεύθω, aor. ἦλυθον, contr. ἦλθον, ἐλθεῖν u. a.), gehen, kommen. Mit der Praeposition διὰ und einem Substantiv verbunden umschreibt es das mit dem Substantiv verwandte Zeitwort, als δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν: verhafst, feind werden; f. Valcken. z. Eurip. Phoeniss. 482.

ἐσαναγκάζειν oder εἰσαναγκάζειν, zu etwas nöthigen, zwingen; antreiben.

ἑσπερος od. ἑσπέριος, abendlich (Ἑσπερος, Hesperus, der Abendstern), westlich.

ἕστε, bis.

ἑσχατος, ἄτη, ατον, der äußerste, letzte, höchste.

ἐτήτυμος, ὁ ἢ (ἔτος, ἔτυμος), wahr, wahrhaft.

ἔτυμος, ὁ ἢ (ἐτός, ἐτεός), wahr, wahrhaft.

εὐάγκαλος, ὁ ἢ (ἀγκάλη, Arm), leicht auf den Armen zu tragen; leicht zu tragen.

εὐβατος, ὁ ἢ (βᾶν, βαίνειν), zugänglich.

εὐβουλία, ἡ (βουλή), die Einsicht, Klugheit.

εὐγμα, τό (εὐχος, εὐχεσθαι), die Bitte.

εὐελπिस, ἰδος, ὁ (ἐλπίς), der gute Hofnung nährt; voll Vertrauen.

εὐηθία od. εὐήθεια, ἡ, die Gutmüthigkeit; die Einfalt.

εὐθύνειν (εὐθύς), gerade machen; aufrichten; lenken.

εὐκυκλος, ὁ ἢ (κύκλος), kreisförmig, rund; wohl mit Rädern versehen.

εὐμορφία, ἡ (μορφή), die Wohlgestalt, schöne Bildung.

εὐνατήρ, d. i., εὐνητήρ, εὐνηστήρ oder εὐνήτωρ, ὁ, fem. εὐνήτειρα oder εὐνήστρια (εὐνή), der in das Bett od. in den Schlaf bringt; der Beischläfer, Gatte.

εὐνοια, das Wohlwollen, d. Zuneigung.

εὐξύμβλητος, ὁ ἢ (ξύμβάλλειν), leicht zu errathen od. zu deuten.

εὐπιθής, ὁ ἢ (πείθειν), leicht überredend, pass. leicht zu überreden.

εὐποτος, ὁ ἢ (ποτόν, von πίνειν, πόειν), angenehm zum Trinken.

εὕρισκειν (von εὕρειν, daher εὕρον, εὕρών, εὕρειν), finden; ausfindig machen, ersinnen (invenire).

εὐφρονη, ἡ, die Nacht (die erquickende, von εὐφραίνειν).

ἐρευνᾶν, erspähen; suchen, nach etwas streben.

εὐφροσύνη, ἡ, der Frohsinn, die Freude.

εὐώνυμος, ὁ ἡ, von gutem Nahmen; von guter Vorbedeutung, d. i., κατ' ἀντίφρασιν oder εὐφημισμὸν, wie Εὐμενίδες u. a., von unglücklicher Vorbedeutung, d. i., links; denn dem griechischen Augur waren die nach der Linken gegen Abend hin fliegenden Vögel Unglück bedeutend.

ἐψεφαλοῦν (ἐψεῖν, ἐψᾶν), kochen, verbrennen.

ἐφήμερος, ὁ ἡ (von ἡμέρα, Tag), was nur einen Tag lebt; überh. vergänglich, sterblich.

ἔχειν, haben, halten; bewohnen.

ἐχθαίρειν od. ἐχθραίνειν, feind seyn, hassen.

ἐχθρόξενος, ὁ ἡ, dem Fremden feind, also unfreundlich, wild u. stürmisch: ἄξενος.

ἐχθρός, ἄ, ὄν, verhaßt, activ. hassend; feind.

ἑῷος (ἑώϊος) od. ἑωθινός, ἡ, ὄν, (von ἡ ἕως, ἡώς), zur Morgenzeit. Prom. 25.

Z.

Ζάλη, ἡ, der Sturm, das Ungewitter.

Ζάπυρος, ὁ ἡ (πῦρ), sehr feurig, flammend.

Ζεύγλη, ἡ (ζεύγος), ein Theil des Joches; das Joch.

Ζεύγνυμι (ζύγειν, ζεύγειν), anjochen, anspannen.

Ζηλοῦν (Ζῆλος), bewundern; glücklich preisen.

Ζημία, ἡ, die Strafe.

Ζητεῖν, suchen.

Ζυγόν, τό od. ὁ Ζυγός, das Joch.

H.

ἡγεῖσθαι (ducere), dafür halten.

ἡδεσθαι, sich freuen.

ἡδονή, ἡ (ἡδεῖν), das Vergnügen, daher πρὸς ἡδονήν zum Vergnügen, d. i., angenehm.

ἡλιθιοῦν, betäuben.

ἡλιός, ὁ, die Sonne.

ἡλιοστιβής, ἐός, ὁ ἡ (στεῖβειν), von der Sonne betreten, beschienen.

ἡμερος, ὁ ἡ, d. i., ἡμέριος (ἡμέρα, Tag), der Sterbliche (der nur einen Tag, d. i., kurze Zeit lebt).

ἡνία, ἡ, die Zügel am Zaume.

ἡπαρ, ατος, τό, die Leber.

ἡπειρος, ἡ, das feste Land.

ἡπιος, ἰα, ἰον, mild; lindernd.

ἡρ, ἡρος, τό, contr. st. ἔαρ, der Frühling.

ἡσυχάζειν (ἡσυχος), ruhig seyn, sich ruhig verhalten.

Θ.

Θακεῖν, sitzen; seinen Sitz (Thron) haben.

θάκος, θᾶκος, (θάειν, θάζειν) und θῶκος, ὁ, der Sitz (Prometh. 280. der Wagen).

θάλασσα, ἡ, das Meer.

θαλάσσιος, ὁ ἡ, zum Meere gehörig oder vom Meere kommend.

θαλασσόπλαγκτος, ὁ ἡ (πλάζειν, πλάγχειν), auf dem Meere herumirend, auf dem Meere schweifend, laufend.

θάλπειν, wärmen, erwärmen; metaphor. entzünden, entflammen.

θανατοῦν (θάνατος), tödten.

θαρσαλέος oder θάρραλέος, ἑα, ἑον (θάρρος), muthig; zuversichtlich.

Δαρσεῖν od. Δαρρρεῖν, muthig, zuversichtlich seyn.

Δάτερον, d. i., τὸ ἕτερον, das eine von beiden.

Δαῦμα, ατος, τό (θάειν, θαύειν), das Wunder.

Θαυμάζειν, bewundern.

Θέα, ἡ, u. Θέαμα, τος, τό, d. Schauspiel; Anblick; Gegenstand.

Θεῖνειν (von τένειν: dehnen, τείνειν, ausdehnen, d. i., treiben durch Schlagen, wie ἐλαύνειν z. B. χαλκόν, ducere aes; ταίνειν, daher θαίνειν schlagen und erschlagen, d. i., tödten) schlagen, anschmieden.

Θέλγειν, bezaubern, überreden, gewinnen.

Θεμερῶπις (Θεμερός, von θέω, τίθημι, gesetzt, ernst? und ὦψ, das Auge), ernsten, sittsamen Auges; sittsam.

Θεμιτός, ἡ, ὄν oder Θεμιστός (θέμις), gesetzmäßig, gerecht; erlaubt.

Θεοπρόπος (προέπειν), ὁ ἡ, göttliche Dinge, den Willen der Götter voraussagend oder verkündend; Seher; Orakelfrager.

Θέορτος, ὁ ἡ (ὄρειν), von Gott entstanden oder kommend.

Θεόσυτος oder Θεόςσυτος (von θεός u. σύειν, σεύειν, bewegen), von Gott erregt, entstanden; göttlich.

Θέρως, τό, der Sommer.

Θεωρεῖν, schauen.

Θεωρία, ἡ, d. i., Θέα od. Θέαμα.

Θεωρός, ὁ, d. i., Θεατής, der Zuschauer.

Θήγειν, schärfen, anfeuern; daher τεθηγμένος λόγος, scharfe, d. i., heftige Rede; f. Valcken. zu Eurip. Hippol. 239.

Θηλύκτονος, ὁ ἡ (θηλύς u. κτείνειν), von Weibern ermordet, verübt, weiblich.

Θηλύνους, ὁ ἡ, weibisch, d. i., feige denkend.

Θηλύσπορος, ὁ ἡ (θηλύς u. σπείρειν), vom Weibe gezeugt; weiblich.

Θήν, d. i., δῆ, nemlich, also.

Θηράν, Θηρεῖν u. Θηρεύειν (von Θήρ: Thier),
Thiere jagen; erjagen; metaph. nach etwas streben
oder etwas erreichen. S. Beck's Comment. Soc.
philol. Lips. V. II. P. I. S. 16. Heusde's Spec. crit.
in Plat. S. 88. Boissonad. z. Philostrate. S. 418.

Θηράσιμος, ὁ ἢ (Θηράν), zu jagen, zu erstreben.

Δίγειν, berühren.

Δίγημα, d. i., Δίγμα, τό, die Berührung.

Δοῖνῃ, ἡ, das Gastmahl, der Opferschmaus.

Δολερός, ρά, ρόν (Δολός), schmutzig, trübe; ver-
worren.

Δοός, ἄ, όν, schnell; Adv. Δοῶς.

Δοῦρος u. Δουριός (Δύειν), ungestüm.

Δράττειν, d. i., ταρασσειν, beunruhigen; erschre-
cken.

Δράσος, τό, od. Δάρσος, d. Kühnheit, Verwegenheit;
Ungestüm.

Δρασύς, εἶα, ύ, kühn; übermüthig.

Δρασύσπλαγχνος, ὁ ἢ, Adv. Δρασυσπλάγ-
χνως, (Δρασύς und σπλάγχνον, das Innere des
Leibes, als Herz etc.), von kühnem Herzen; mu-
thig.

Δρηνεῖν (Δρῆνος: Thräne), beweinen, beklagen.

Δροεῖν (Δρέειν, Δρῖός), schreien, lärmern; rufen;
sagen.

Δωῶσσειν, rufen; sagen, verkünden.

Δώπτειν oder Δωπεύειν (Δάειν, Δαύειν, daher
Δαῦμα; Δώειν, Δώπειν, Δώπτειν, daher Δώξ),
schmeicheln, huldigen.

I.

Ἰάλλειν, (ἰώ, ἰάω, ἱημι), schicken.

ἰάσιμος, ὁ ἢ (ἰᾶσθαι), heilbar.

ἱατρός, ὁ (ἰᾶν), der Arzt.

ἰδιος, ἰα, ἰον, eigen, besonders; eigenmächtig.

ἔμερος, ὁ (ἔω, ἔημι, med. streben), das Verlangen, die Liebe.

ἰότης, ἡτος, ἡ, der Wille; das Geheiß. ἰότητι, nach dem Willen, durch die Gunst, auf Anstiften oder Veranlassung, so viel als βουλήσει, χάρις oder ἔνεκα.

ἵπποβάμων, ονος, ὁ ἡ (ἵππῳ, βαίνειν, u. ἵππος), zu Pferde gehend, beritten.

ἵπου (ἵππος, Presse), drücken, pressen.

ἰσθμός, ὁ, der Eingang; die Erdzunge, Erdenge.

ἰσόνειρος, ὁ ἡ, (ὄνειρον od. ὄνειρος), dem Traume gleich; nichtig.

ἱστορεῖν, erforschen, erfragen.

ἱσχυαίνειν (ἱσχαίνειν), trocknen, verzehren; reizen, verletzen.

ἰσχύς, ὅς, ἡ (von ἰς, vis), die Stärke, Gewalt.

ἱσχύειν, stark od. mächtig seyn.

ἵχνος, τό (ἵκειν), der Schritt, die Spur.

K.

καθεζεῖν (ἐζεῖν, setzen), hinsetzen; med. sich setzen, d. i., sitzen.

καθεῖσθαι, sitzen.

καθορμίζειν (ὄρμος, Ankerplatz, Bucht), in den Hafen einlaufen lassen; führen, bringen.

καινός, ἡ, ὄν, neu; fremd.

καιρός, ὁ, die gelegene, rechte Zeit.

κακοῦν (κακός), schlecht oder unglücklich machen; Schaden zufügen; mishandeln.

καλεῖν (calare), Perf. κέκληκα, passiv. κέκλημαι, Aor. ἐκλήθην, Fut. κληθήσομαι u. exact. κεκλήσομαι (durch Versetzung des καλ in κλα gebildet), nennen; rufen.

καλλίκαρπος, ὁ ἡ, mit schönen Früchten; fruchtreich.

κακότης, ητος, ἡ (κακός), die Untauglichkeit; die Feigheit; mor. das Laster.

καλύπτειν, verhüllen; verbergen.

κάμπτειν, beugen, krümmen; γόνυ κάμπτειν das Knie beugen, d. h., sich niedersetzen oder niederlegen und ausruhen. Prom. 32. 396.

κάρπιμος, ἰμη, ἱμον (καρπός), fruchtreich, Früchte tragend.

καρποῦν, Früchte bringen; med. genießsen, benutzen; χώραν od. χθόνα (Prom. 852.) καρποῦσθαι, ein Land nutzen, überh. besitzen.

καρταίνειν od. κραταίνειν (κρατεῖν, κρατύνειν), befestigen, fest halten.

καρτερός, f. κρατερός.

κασίγνητος, ὁ u. κασιγνήτη, ἡ (von κάσις Bruder oder Schwester), d. i., κάσις γνήσιος, der leibliche Bruder od. die Schwester.

κατά, nach, gemäß, καθ' ἑαυτόν, nach sich, d. i., nach seinem Stande, seiner Lage; f. Lennep. z. Phalar. S. 94. Fischer, z. Weller. T. III. P. II. S. 181.

καταβασμός oder καταβαθμός, ὁ (καταβαίνειν), das Herabsteigen; der steil herabgehende Ort; der Wasserfall (καταράκτης, cataracta); Prom. 811. die große Catarakte.

κατθανεῖν, d. i., καταθάνειν, καταθανεῖν, καταθνήσκειν, sterben.

καταιβάτης od. καταβάτης (βᾶν), herabsteigend, herabfahrend.

καταμηνύειν, anzeigen.

κατασκέλλειν, austrocknen, abzehren; passiv. hinschwinden.

κατάπτερος, ὁ ἡ (πτερόν), beflügelt.

κατισχναίνειν (ισχνός, mager), mager machen; pass. abzehren, hinschwinden.

κατοικίζειν (οἶκος, οἰκία), in eine Wohnung bringen oder versetzen; als Colonist anbauen, bevölkern; bewohnen; einheimisch machen, einpflanzen.

κατοικτίζειν u. κατοικτίζεσθαι, klagen, sich beklagen; Mitleid haben, bemitleiden, Prom. 36.

κατοκνεῖν (ὄκνος), zaudern, verabsäumen.

κάτωρυξ, υχος u. κατώρυχος, ὁ ἦ (ὀρύσσειν), vergraben; in Gruben od. Höhlen.

κέαρ, ατος, τό, contr. κῆρ (cor), das Herz.

κελαινόβρωτος (κελαινός und βρώσκειν), schwarz u. angefressen.

κελαινός, ἦ, ὄν, schwarz, dunkel.

κέλευθος, ἦ (κέλλειν, κελεῖν, κελεύειν, bewegen, od. antreiben), der Weg.

κέλλειν od. κίλλειν (cellere, percellere; schnellen?), bewegen; sich bewegen, d. i., gehen, kommen; landen, den Hafen erreichen, d. i., sich retten, Prom. 184.

κενόφρων, ονος, ὁ ἦ (κενός u. φρήν), eiteln Sinnes; eitel; thöricht.

κέντρον, τό (κεντεῖν), der Stachel, womit man die Ochsen antrieb.

κέρας, ατος, τό, das Horn.

κεράστης, ου, ὁ und κεράστις, ἦ, gehörnt.

κεραύνιος oder κεραύνειος, ὁ ἦ, vom Donner oder zum Donner gehörig.

κεραυνός, ὁ, der Blitz od. Donner.

κερδαίνειν (κέρδος), gewinnen.

κέρδιστος, η, ον, Superlat. von κέρδος (Gewinn), der Nützlichste, Beste.

κέρδος, τό, der Gewinn, Nutzen.

κερτομεῖν (von κέαρ u. τέμειν, τέμνειν), kränken, verspotten.

κευθμών und κευθμός, ὁ (κεύθειν, verbergen), die Tiefe, Höhle.

κηδεύειν (κῆδος), besorgen, pflegen; sich verschwägern; heirathen.

κηρόπλαστος, ὁ ἢ (κηρός, cera und πλάττειν),
aus Wachs gebildet, gemacht od. zusammengefügt.

κινάθισμα, τό (κινάθίζειν von κινεῖν), die Bewe-
gung; das dadurch entstandne Geräusch.

κίνυγμα, τό (κινεῖν, κινύειν, κινύσσειν), das Be-
wegte, Schwebende, Hangende.

κίρκος, ὁ, der Zirkel; der Falke oder Habicht (weil
er im Zirkel fliegt oder schwebt).

κίρκοῦν (circinare, von κίρκος, Zirkel), umbinden,
umschlingen.

κίων, ονος, ὁ, die Säule.

κλάειν od. κλαίειν (κλαύειν), beweinen, betrauern.

κλεινός, ἡ, ὄν, berühmt.

κλέος, τό, der Ruf, das Gerücht; der Ruhm, die
Ehre.

κλέπτης, ὁ (κλέπτειν), der Dieb, der Räuber.

κληδών, ἡ (κλειν, dah. κλέος, κλείειν u. κλύειν),
das Gerücht; ein Laut oder Wort von Vorbedeu-
tung (φήμη, omen).

κλοπαῖος, αῖα, αῖον (κλοπή von κλέπειν, κλέπτειν,
stehlen), geraubt.

κλύδων, ωνος, ὁ (κλύζειν), die Woge, Welle.

κλύειν (cluere), hören; wie audire, genannt
werden od. seyn.

κνεφαῖος, αῖα, αῖον (κνέφας, τό), finster.

κνίσσα, ἡ (nidor), der Dampf von fettem gebrate-
nem Fleische; das fette Netz, worein das Opfer-
fleisch gehüllt wurde; das Fett überhaupt.

κνώδαλον, τό, das wilde Thier, d. Thier überh.

κοινόλεκτρος, ὁ ἢ (λέκτρον), der Bettgenosse.

κοινός, ἡ, ὄν, gemein, gemeinschaftlich; allgemein.

κοιρανεῖν, anführen, herrschen.

κοίρανος, ὁ, der Herrscher.

κόλπος, ὁ, der Busen od. Schofs; der Meerbusen.

κομίζειν (κομεῖν), besorgen; bringen, tragen; med.
wegtragen; erhalten; sich forttragen, d. i., fort-
gehen.

- κομπᾶζειν u. κομπεῖν, prahlen.
 κόμπασμα, τό, die Prahlerei.
 κόμπος, ό, das Geräusch; die hochtönende, prahlerische Rede; die Prahlerei.
 κόνις, ή, der Staub.
 κορεῖν (κορεννύναι, κορέσκειν), sättigen.
 κόρη, ή, das Mädchen, die Jungfrau.
 κορυφή, ή (κόρυς), der Wirbel am Kopfe; das Höchste od. Oberste, der Gipfel.
 κουφόνους, ό ή (κούφος), leichtsinnig; unverständlich.
 κούφος, ό ή, Adv. κούφως, leicht; schnell.
 κραδαίνειν (κραδᾶν), erschüttern.
 καρδιά od. καρδία, ή, das Herz.
 κράζειν, (krähen, krächzen), mit rauher Stimme schreien; schreien, stöhnen überh.
 κραίνειν (κράειν, κρέειν, wov. κρέων), endigen, vollenden; erfüllen; beherrschen, regieren.
 κραιπνόσχυτος, ό ή, od. κραιπνόσχυτος (κραιπνός und σύεσθαι), schnell bewegt; schnell.
 κραιπνόφορος, ό ή (von κραιπνός und φορά), schnell bewegt, schnell.
 κρατεῖν, κρατύνειν, beherrschen, herrschen; siegen.
 κρατερός und καρτερός, ἄ, όν, stark, mächtig; fest; unbeugsam. Τό καρτερόν, die Gewalt.
 κράτος, εος, τό, die Stärke, Gewalt, Herrschaft. Der davon gebildete Superlativ κράτιστος, η, ον, der stärkste; beste.
 κρᾶσις, ή (κερᾶν), die Mischung.
 κρᾶω, κερᾶω, κεραννύω, κεράννυμι, ich vermische, setze zusammen. Prom. 115. bezeichnet es das aus dem Göttlichen und Menschlichen Zusammengesetzte, das dämonische oder heroische Mittelwesen.
 κρείσσων, ονος, ό ή, stärker, mächtiger.

κρόταφος, ὁ (κροτεῖν), der Schlaf am Kopfe; der Scheitel; der Gipfel.

κρύπτειν, verbergen, verhüllen.

κτᾶν, κτάνειν, κτείνειν, tödten.

κτίζειν, erbauen; gründen.

κτύπος, ὁ (von τύπειν, τύπτειν), das durch Schlagen, Stossen u. dergl. entstehende Geräusch, und das Schlagen selbst.

κῡκᾶν, vermischen, verwirren, in Unordnung oder unter einander bringen.

κυκνόμορφος, ὁ ἢ (μορφή und κύκνος, cycnus), mit Schwanengestalt.

κύμα, τό, die Welle.

κυνηγετεῖν (κύων u. ἄγειν), Hunde führen: jagen; treiben.

κυρεῖν, wie τυγχάνειν, als Hülfszeitwort seyn; mit dem Genitiv. erlangen, empfangen.

κύων, κυνός, ὁ u. ἡ, der Hund; der stete (treue) Begleiter, Bote oder Diener, f. Scalig. z. Varro, T. II. S. 69. ed. Bip. D. Heins. z. Hesiod. S. 89. Ruhnck. Ep. crit. I. S. 93. Jacobs Anim. in Athen. S. 71.

κῶλον, τό, das Glied; der Fuß.

Λ.

Λάβρος, ὁ, heftig, ungestüm; gierig.

λαβροστομεῖν (λάβρος), heftig, übermüthig, frevelnd reden.

λαβρόσσυτος (λάβρος u. σύεσθαι), heftig laufend.

λαγχάνειν (λάχειν, daher λαχεῖν Prom. 48. und λαχάνειν), durch das Loos erhalten; überhaupt bekommen, haben.

λαθραίως (λάθρα), heimlich, auf verborgene Weise.

λαιός, ἄ, ὄν (laevus), link.

λάκειν, schallen; reden, rufen.

- λακτίζειν**, mit dem Fusse schlagen; schlagen.
λαμβάνειν (λάμβειν, λαβεῖν, von λάειν, λαύειν),
 nehmen, erhalten; ergreifen, ertappen.
λαμπρός, ρά, ρόν, adverb. λαμπρῶς (λάμπειν),
 leuchtend, glänzend; deutlich, offenbar; ausgezeichnet,
 schön.
λατρεία, ἡ, der Dienst; die Dienstschaft.
λατρεύειν, dienen; unterwürfig seyn.
λειμών, ὠνος, ὁ (λείβειν, fließen), ein feuchter Ort;
 die Weide, Wiese.
λειότης, ητος, ἡ, die Glätte, Ebenheit.
λεῖος, εῖα, εῖον, glatt; sanft; schmeichelnd.
λείπειν (bleiben), activum lassen, zurücklassen;
 neutr. zurückbleiben; fehlen, ermangeln.
λέχος, εος, τό (λέγειν: legen), das Bett.
λευκόπτερος, ὁ ἢ (πτερόν), weißsgeflügelt.
λευρός, ἄ, ὄν (λεῖος), glatt; eben.
λεύσσειν, (λάειν, λαύειν, λείειν, λεύειν), sehen, er-
 blicken.
λεωργός, λαοργός, ὁ (von λεώς od. λαός und ἔρ-
 γον) der gegen das Volk oder vor dem Volke,
 d. i., öffentlich frevelt; der Verwegene, Verbrecher,
 Bösewicht.
λήγειν, (legen, d. i., liegen machen, zur Ruhe
 bringen, aufhören machen), machen, dafs etwas
 aufhört; neutr. aufhören, ablassen.
λίμνη, der Teich, die See, das Meer.
λινόπτερος, ὁ ἢ (λίνον, Lein oder Linnen, und
 πτερόν), mit leinenen Flügeln, d. i., Segeln.
λιτή, ἡ, die Bitte.
λιπαρεῖν, beharren; dringend bitten oder anflehen;
 zureden.
λοβός, ὁ (λέπειν, abziehen), die Haut; der hangende
 Theil an der Leber, dessen Beschaffenheit dem Aru-
 spex von Bedeutung war.

λόγος, ό, die Rede; der Verstand; die Rücksicht oder Reflexion. Λόγον ἔχειν τινός, alicuius rationem habere, Rücksicht nehmen auf etwas, bedenken.

λουτρόν, τό (λούειν, luere), das Bad.

λύειν, lösen, befreien.

λύμα, τό, f. λύμη.

λυματήριος u. τικός, ἡ, όν, verderbend; verderblich; schmähhlich.

λύμη, ἡ (λύειν), der durch Waschen abgehende Schmutz (lues); Schmach, Schande; Verderben, Verwüstung. Prom. 148 von den schmachvollen Fesseln, u. 691 in Beziehung auf die Umgestaltung der Jo.

λύσσα, ἡ, die Wuth, Raserei.

λωστός (von λῶ, ich will; daher λωῖων od. λῶων und λωῖτερος, erwünschter, d. i., besser), der beste.

λωφᾶν, transit. befreien, erlösen (Prom. 27.); neutr. aufhören, nachlassen; befriedigt werden.

M.

Μαίνειν, wüthend machen; med. wüthend seyn; heftig erkranken.

μακρός, ρά, ρόν (μαῖκος), lang; weit od. entfernt; μακρῶ, weit, bei weitem.

μαλακογνώμων, ονος, ό ἡ (μαλακός u. γνώμη), weichmüthig, mild gesinnt.

μαλθακίζεσθαι od. μαλακίζεσθαι, weichlich seyn, sich weichherzig zeigen oder betragen.

μαλθάσσειν od. μαλάσσειν, erweichen; erbitten, besänftigen.

μανία, ἡ, die Raserei.

μαντεῖον, τό, das Orakel (als Spruch und Ort).

μάντευμα, ατος, τό, der Orakelspruch.

μαντικός, ἡ, όν, wahrsagend; ἡ μαντική (τέχνη), die Wahrsagekunst, Weissagung.

μαραίνειν, verzehren, entkräften, erschöpfen.

μάργος, η, ον (μάργη, d. i., ὕβρις), thöricht, unbesonnen; unsinnig.

μάσσων, ονος, adv. μάσσον, d. i., μακρότερος od. μείζων, gröfser od. länger; adv. mehr.

μάστιξ, γος od. μάστιγξ, ἡ, die Peitsche, Geißel; alles Antreibende u. Verfolgende, als Strafe, Verhängnifs u. s. f.

μασχαλιστήρ, ἦρος, ό, der breite Gurt hinter den Schultern des Pferdes (μασχάλη, Achsel); überh. Gürtel, Band. Prom. 71.

μάταιος, αία, αιον, eitel; prahlerisch, übermüthig, frevelnd.

ματᾶν (von μάειν, begehren, sich sehnen; daher Μῶσα oder Μοῦσα, die Poesie, als Tochter der Sehnsucht), suchen; erst suchen, d. i., säumen (Prom. 57.), oder vergeblich suchen, d. i., verfehlen.

μάτην, vergeblich, ohne Grund.

μάχεσθαι, kämpfen.

μεγαίρειν, wie φθονεῖν, beneiden und aus Neid versagen; überh. verweigern; οὐ μεγαίρειν, gern gewähren.

μεγαλόστονος, ό ἡ, (στένειν), schwer seufzend; sehr zu besenfzen.

μεγαλοσχῆμων od. μεγαλόσχημος (σχῆμα), von großer Gestalt; erhaben.

μεγαλύνειν, (μέγας), groß machen, erheben; med. sich groß machen, groß thun, stolz seyn.

μεθαρμόζειν (ἀρμόζειν), umstimmen; verändern; so wie ἀμείβειν, verändernd annehmen, d. i., annehmen. Prom. 309.

μεδίημι, ich lasse nach; überlasse, übergebe, gebe auf.

μείον (μείων, unregelmäßiger Compar. von μικρός),
kleiner, geringer.

μελαμβάδης od. ύς (von μέλας u. βάθος), schwarz —
tief.

μέλει (μέλειν, curare), es liegt am Herzen, es küm-
mert mich. Μελησάτω (Prom. 332), dritte Pers.
Imperat. Aorist. I.

Μελίγλωσσος, ὁ ἢ (μέλι und γλῶσσα), von ho-
nigsüfser Zunge, Rede; angenehm, schmeichelnd.

μέλλειν (ἔλιν: das altdeutsche welen, velle:
wollen), sollen; zögern (immer wollen und nicht
thun). Prom. 36.

μέλος, τό, das Glied, der Theil; das Lied (unser
Stück hat eben so beide Bedeutungen).

μέμφεσθαι, tadeln; Schuld geben.

μέμψις, ἡ (μέμφεσθαι), der Tadel, Vorwurf.

μένος, τό (mens), die Kraft, als das Allbelebende,
allen Wesen Inwohnende; die physische und die
psychische Kraft.

μεσημβρινός, ἡ, ὄν (μεσημβρία, d. i., μεσημερία,
Mittag), mittägig, gegen Mittag liegend.

μετέχειν (von ἔχειν, σχεῖν, daher μετασχών), Theil
haben.

μηδαμά, poet. für μηδαμᾶ od. μηδαμῇ, auf keine
Weise.

μήδεσθαι, (μῆδος), ersinnen, ausdenken.

μῆδος, τό, die Sorge; der Rath, Entschluß, Wille.

μῆκος, τό, die Länge.

μήνη ἡ (μήν, Deus Lunus), der Mond.

μῆτις, ἰδος, ἡ (μῆδειν, μῆδος), die Einsicht, Ue-
berlegung; der Rathschluß.

μητρυνία, ἡ, die Stiefmutter; metaph. das Verderben.

μηχάνημα, τό, od. μηχανή, ἡ (μῆχος), das Mittel;
die Kunst.

μιαίφονος, ὁ ἢ (μιαίνειν u. φόνος), der sich mit
Mord od. Blut befleckt; Mörder.

- μιγνύναι (μίγειν, μίσγειν: miscere, mischen, μίγνειν, μιγνύειν), mischen; reciproc. sich vermischen, begatten.
 μισεῖν (τὸ μῖσος), hassen.
 μνημα, τό, das Andenken, Denkmahl.
 μνήμη, ἡ (μνᾶσθαι), das Gedächtniß, die Erinnerung.
 μνήμων, όνος, ό ἡ (μνᾶσθαι), sich erinnernd, eingedenk.
 μνηστήρ, ἦρος, ό (μνᾶσθαι), der Freier, Bräutigam.
 μογεῖν (μόγειν, daher μόγος und μόχθος), arbeiten; sich mühen; dulden, leiden.
 μογερός (μόγος), mühselig, elend.
 μοῖρα, ἡ (μέρειν, Perf. med. μέμορα), der Theil; das Zugetheilte, das Loos. Μοῖραν νέμειν τινί, einem einen Antheil geben, zuerkennen, d. i., ehren od. schätzen.
 μόλειν od. μολεῖν, gehen, kommen.
 μονόδους, οντος, ό ἡ (όδοús, Zahn), mit Einem Zahne.
 μόρος, ό (μέρειν, theilen, μέρος) mors, das Schicksal, Loos; der Tod.
 μόρσιμος, ό ἡ (μόρος), vom Schicksal bestimmt.
 μορφή, ἡ, die Gestalt; das Bild.
 μόχθημα, τό und μόχθος, ό, die Mühe, Arbeit; Mühseligkeit, das Leiden.
 μόχθος, ό (μοχθεῖν od. μογεῖν, arbeiten), Arbeit, Mühe; Leiden.
 μουνώψ, d. i., μόνωψ, (ῶψ), einäugig.
 μουσομήτωρ, Mutter der Musen.
 μυδροκτυπεῖν (μύδρος, Eisenmasse), Eisen schmieden.
 μυθεῖσθαι, erzählen; sagen.
 μῦθος, ό, (μύειν, verschließen, verbergen), die Sage, Fabel; die Rede, das Wort.
 μύκημα, τό (μυκᾶσθαι), das Brüllen, das Getöse.

μυριατῆς, ὁ ἥ (ἔτος, Jahr), zehntausendjährig; überh. sehr alt, sehr lang.

μυριωπός, ὁ ἥ (*μυρίος*, 10000, dann unendlich, unzählig, und ὦψ), mit unzähligen Augen, tausendäugig.

μύρμηξ, ἦκος, ὁ, die Ameise.

μυχός, ὁ (von *μύειν*, schliessen, verschliessen), das Innere eines Hauses, Berges u. s. f.

μύωψ, ὦπος, ὁ (*μύειν* u. ὦψ), die Bremse.

N.

Ναίειν, wohnen; bewohnen.

νᾶμα, τό (*νᾶν*, nare), der Fluß.

ναρθηκοπλήρωτος, im Nardex angefüllt. *Ὁ νάρθηξ, ἦκος* (ferula), hiefs eine hohe Pflanze mit leichtem, knotigem Stengel oder Stamme, in dessen markichter Höhlung man, wie im Schwamme, das Feuer glimmend erhalten konnte. S. Theophrast. Hist. Plant. VI, 2. das. Bod. a Stapel S. 583. Plin. H. N. XIII, 22. Tournefort's Reise n. Griechenl. Th. I. S. 377.

ναύτης, ου, ὁ (*ναῦς*, navis), der Schiffer.

ναυτίλος, ὁ (*ναῦς*, *ναύτης*), der Schiffer.

νεᾶνις, νεῆνις, δος, ἥ (d. i., *νέα*), das Mädchen, die Jungfrau.

νεκροδέγμων, ονος, ὁ ἥ (*δέχεσθαι*), die Todten aufnehmend, in sich fassend.

νέμειν, theilen, austheilen. Med. besitzen; bewohnen.

νεοζυγῆς od. *νεόζυγος, ὁ ἥ*, eben angejocht, angespannt.

νεοχμός, ὁ ἥ (*νέος*), neu.

νέρθε, vor e. Vocale *νέρθεν*, unten, mit d. Genitiv unter.

- νηλῆς, ἕως, ὁ ἥ (von ἔλεος), ohne Mitleid, unbarmherzig.
- νήπιος, ὁ ἥ (von νή und ἔπος), unmündig, kindisch; unverständlich, unklug.
- νήστις, εἰς, ὁ ἥ (von νή und ἔδειν, edere, essen), nüchtern.
- νιφάς, ἡ (νίψ, νιφός, нѣ), der Schnee, das Schneegestöber.
- νομάδες, οἱ (νέμειν, νόμη, Weide), die umherziehenden Hirtenvölker.
- νόμος, ὁ (νέμειν), die Vertheilung, Ordnung; die Sitte, das Gesetz; die Weise des Gesangs od. Harmonie; das Lied.
- νόσημα, τό und ἡ νόσος, die Krankheit, werden, wie νοσεῖν, krank seyn, von jedem physischen und moralischen Uebel gebraucht.
- νότιος, (Νότος, Südwind), südlich; nafs, flüssig.
- νοῦθετεῖν (ἐν νῶ τιθεῖν), an das Herz legen, d. i., erinnern, vorstellen.
- νύκτερος, ὁ ἥ (νύξ), nächtlich.
- νυκτίφοιτος od. νυκτερόφοιτος, ὁ ἥ (φοιτᾶν), des Nachts umhergehend od. kommend; nächtlich.
- νυκτιφρούρητος, ὁ ἥ (φρουρεῖν und νύξ), des Nachts bewachend od. wachend; nachstellend.
- νωθής, ἕως, ὁ ἥ (von νή und ὠθεῖν, stoßen, treiben), der nicht zu bewegen oder anzuregen ist, also faul, träge; metaphor. stumpfsinnig, dumm.

Ξ.

- Ξένος, ὁ ἥ, der Gastfreund; fremd; ungewöhnlich, außerordentlich, seltsam.
- Ξίφος, τό, das Schwert.
- Ξυγγενής, ἕως, ὁ ἥ (von γένος), von demselben Geschlechte, d. i., verwandt. Prom. 39: τὸ ξυγγε-

νῆς f. ἡ *ἑυγγένεια* (das Adiect. neutr. statt des Substantivs, f. Hemsterhus. z. Lukian. T. I. p. 229. Coray z. Heliodor. S. 141. Viger. de idiot. S. 59 ff. ed. Herm.), die Verwandtschaft.

ἑυγκαθίστημι (*ἰσθῆμι*, von *στάω*, *στήσω*, *ἑστησα*, Part. *στήσας*, daher *ἑυγκαταστήσας* Prom. 305.), mit-aufstellen, aufrichten; gründen helfen.

ἑυγκάμνειν, mitleiden, mitdulden.

ἑυγχοῦν (*χέω*, *χόω*, *χωννύω*, *χώννυμι*), zuschütten, zudämmen, mit Wasser bedecken.

ἑυλουργία, ἡ (*ἑύλον* u. *ἔργον*), die Bearbeitung des Holzes; das Zimmern.

ἑυμπιτνεῖν oder *ἑυμπίπτειν*, zusammenfallen, zusammentreffen, einstimmen.

ἑύμφημι, mit-zu-sagen; bestimmen.

ἑυμφορά, ἡ (*ἑυμφέρειν*, zutragen), das sich zutragende: das Ereigniß; der Unfall.

ἑυναίρειν (*αἶρειν*), mit-aufheben, helfen; med. *ἑυναίρεσθαι τινί τι* mit einem etwas gemeinsam aufnehmen, sich mit ihm vereinigen zu etwas. Prom. 650: *Κύπριν ἑυναίρεσθαι*, sich in Liebe vereinigen.

ἑυναμπέχειν od. *ίσχειν* (*ἀμπέχειν*, umhaben oder umthun, von *ἀμφί* und *ἔχειν*), mit-zugleich bekleiden; verhüllen; verbergen, geheim halten.

ἑυνασχαλᾶν (*ἀσχαλᾶν*, *ἀσχάλλειν*), mit-zugleich unwillig seyn; mitleidig seyn, bemitleiden, betrauern.

ἑυνεδρία oder *ἑυνεδρεία*, ἡ (*ἔδρα*), das Zusammensitzen; bei den Vögelwahrsagern, die Geselligkeit, das sich Gesellen der Thiere.

ἑυνέχειν, festhalten; quälen, beunruhigen.

ἑύνευνος, ὁ ἡ (*εὐνή*), der Bettgenosse, Gatte.

ἑυνθάλλειν, mit-erwärmen, erwärmen; metaphor. entflammen, ergötzen, vergnügen.

ἑυνομαίων od. ἑυνόμαϊμος, ὁ ἦ (ἑύν, ὁμοῦ und αἷμα, Blut), von demselben Blute, d. i., Stamme, Verwandter.

ἑυνταράσσειν, mit-zugleich verwirren, in Unordnung bringen; in Eins vermischen.

Ο.

ὀδηγεῖν (ὁδός und ἄγειν), den Weg führen oder zeigen.

ὀδοῦν (ὁδός), den Weg zeigen; führen, leiten.

ὀδύρειν und ὀδύρεσθαι, beklagen, beweinen; intrans. klagen, trauern.

ὀδυρμός, ὁ, die Wehklage od. das Wehklagen.

ὅθ' οὖνεκα, d. i., ὅτου ἔνεκα, weil.

οἰακονόμος, ο (von οἶαξ Steuerruder und νέμειν), Steuermann; metaph. der Führer, Herrscher, Leiter oder Lenker.

οἰακαστρόφος (οἶαξ und στρέφειν, wenden, lenken), was οἰακονόμος.

οἶγειν (οἰγνύειν, οἰγνύναι), öffnen.

οἶδα, eigentl. Perfect. von εἶδω, εἶδημι, ich weis, kenne; Plusquamperf. ἦδειν, Plur. 3te Pers. ἦδεσαν, contr. ἦσαν (Prom. 451).

οἰκήτωρ, ορος, oder οἰκητής u. οἰκητήρ, der Bewohner.

οἰκτεῖρειν (οἶκτος), bemitleiden, bedauern.

οἰκτίζειν, beklagen, bemitleiden; intrans. klagen.

οἶκτος, ὁ (von οἶζειν, οἶζειν), die Klage; das Mitleid.

οἰκτρός, ἄ, ὄν, klagend; beklagenswerth, kläglich.

οἶμος, ὁ u. ἡ (οἶειν, führen), der Weg; die Gegend, das Land.

οἶος, οἶα, οἶον, von welcher Art, qualis. Mit τέ und εἶναι verbunden heißt es: vermögen, können,

so οἷός τε εἰμι, οἷόν τε ἐστὶ (Prom. 41.), es ist möglich u. a. Das Relativum οἷος steht nemlich nach griechischem Sprachgebrauche statt des demonstrativen τοῖος oder τοιοῦτος und der Coniunction ὥστε: von der Art, so beschaffen, daß — und τε ist aus der alten Sprache übriggebliebene Bezeichnung des Relativ's, f. Hermann z. Viger. S. 795. Buttmann's griech. Grammatik (1808.) S. 518. Οἷός τε εἰμι mit dem Infinitiv steht daher für τοιοῦτός εἰμι, ὥστε —: ich bin von der Art, daß — d. h., ich pflege oder ich kann (is sum, qui — bei den Lateinern); und zwar wird οἷός εἰμι mit dem Infinitiv vorzüglich in der Bedeutung: ich pflege, bin gewohnt, οἷός τε εἰμι aber in der Bedeutung: ich vermag od. kann gebraucht. Beispiele f. in Sturz. Lexic. Xenophont. V. III. S. 260 ff. Fischer's Animadv. ad Weller. Spec. III. P. II. S. 16 ff. Οἷος steht öfters auch für das demonstrative τοῖος od. τοιοῦτος und die Coniunction ὅτι, so Prom. 908: οἷον γάμον: was für eine Ehe, d. i., daß oder weil er eine solche Ehe, f. Wyttenbach. in Select. Princip. Historic. S. 347. Schäfer. z. L. Bos. Ellips. S. 252 ff.

οἰστρεῖν, wüthend machen; wüthend seyn.

οἰστρήλατος, ὁ ἢ, (οἷστρος, ἐλᾶν, ἐλαύνειν), wuthgetrieben; wüthend, wahnsinnig.

οἰστροδίνητος od. οἰστροδόνητος (οἷστρος und δινεῖν od. δονεῖν), von Wuth getrieben.

οἰστροπλήξ, ἦχος, ὁ ἢ (οἷστρος u. πλήσσειν), von Wuth geschlagen, getrieben.

οἷστρος, ὁ (οἷειν), der Trieb, Antrieb; jeder heftige Trieb, Wuth, Wahnsinn; auch die Bremse, die das Vieh durch Stich und Verfolgung wüthend macht.

οἰωνός, ὁ, der Vogel.

ὀκνεῖν, träge seyn, zögern; fürchten, Bedenken tragen.

ὀκνος, ὁ, die Trägheit; das Zögern; die Furcht.

ὀκριόεις, εσσα, εν, rauh, spitzig.

ὄκρις, ὁ ἥ, rauh, spitzig.

ὀλέκειν (ὀλεῖν, ὀλλύναι), verderben, zerstören; med.
zu Grunde gehen.

ὀλιγοδρανία, ἡ (δραίνειν von δραῖν), das Unvermögen.

ὀλοός, ἡ, ὄν (ὄλειν, ὀλλύναι), verderblich.

ὀμαλός, ἡ, ὄν, gleich.

ὀμαρτεῖν, zusammen (ὀμοῦ) treffen; folgen.

ὄμμα, τό (ὄπτειν), das Auge; das Gesicht, der Anblick.

ὄμιλος, ὁ, die Schaar.

ὀμίχλη, ἡ, der Nebel, die Wolke. Prom. 145.
von den Thränen gebraucht, welche die Augen umschleiern und wie im Nebel verhüllen.

ὀμοπάτριος oder ὀμόπατρος und ὀμοπάτωρ, ὁ ἡ, von demselben Vater gezeugt.

ὄνειαρ, εἶατος, τό (ὄναρ), der Traum; Plural. ὀνείρατα u. a., durch Versetzung.

ὀνομάζειν, nennen.

ὀξύπρωρος, ὁ ἡ (πρώρα), mit scharfer Spitze.

ὀξύστομος, ὁ ἡ (στόμα), mit scharfem Mund; scharf, stechend.

ὀπάζειν, ertheilen, verleihen.

ὄπη, wo und wohin (für ὅποι); ὄπη γῆς, quo terrarum.

ὄπως, daßs, steht öfters absolute, so daßs vor ihm ein Zeitwort ergänzt werden muß (wie auch im Deutschen, z. B., daßs du nur nicht lügst, für: sieh dich vor, daßs du nicht lügst), ὄρα od. φρόντιζε; so Prom. 68. S. Viger. S. 435. ed. Herm. L. Bos. Ellips. S. 643. 651. ed. Schäf.

ὀργή, ἡ, der Zorn.

ὀρθόβουλος, ὁ ἡ (von βουλή), geraden, d. i., richtigen oder guten Rath ertheilend, wohl rathend; Beiwort der Themis, der Göttin der Gerechtigkeit. Prom. 18.

ὀρθοστάτην (von ὀρθός und ἵστημι), gerade oder aufrecht stehend. Prom. 32.

ὀρμᾶν, nach etwas streben; med. sich erheben, sich aufmachen.

ὀροδύνειν (ὀρεῖν, oriri), erregen; med. entstehen.

ὄρος, εὐρος, τό, der Berg; die Anhöhe.

ὄρος, ὅ, die Gränze.

ὄσιος, ἱα, ἰον, heilig; dem ἱερός entgegenstehend, ist es das durch menschliche Satzung geheiligte.

ὄσσοις, τό u. ὅ (ὄπτειν, ὄσσειν), das Auge.

ὄσφυς, ἥ, die Hüfte.

ὀττοβεῖν od. ὀτοβεῖν, tönen.

Οὐκ οὐν (οὐκ u. οὐν), nun nicht? nicht wahr? also, nun (wo οὐκ οὐν für sich fragend ist: nicht wahr? in Verbindung mit der nicht fragend ausgesprochenen Rede aber in also, nun übergeht). Dagegen οὐκοῦν: also nicht; doch nicht, keineswegs. Die Accentuation von οὐκ οὐν in der Bedeutung von nicht wahr, können erfordert das Wesen der Frage. S. Hermann. de emend. rat. gr. gramm. c. XIX. S. 90 ff. und z. Viger. S. 769 ff.

οὐλόμενος, η, ον (ὀλλυμι), verderblich.

ὀφείλειν (ὀφείλειν, ὀφείλλειν), schuldig seyn; müssen oder sollen (debere). Daher ὥφελον mit dem Infinitiv: ich sollte (debebam); als Ausdruck des Wunsches: möchte ich, utinam. S. Fischer. z. Weller. Spec. III. P. I. S. 147 ff. Ausleg. z. Moeris S. 285 ff.

ὀχεῖν, ὀχεύειν, tragen; ertragen: leiden, dulden.

ὄχθη, ἥ, der Rand; das Ufer.

ὀχλεῖν (ὄχλος), belästigen, beunruhigen.

ὄχλος, ὅ, der Haufen, die Menge; der Auflauf; die Beunruhigung, Belästigung.

ὀχμάζειν (ὄχμα, soviel als ἔχμα, von ἔχειν halten), festhalten, fesseln. Prom. 5.

ὄχημα, τό (ὄχεῖν), das Fuhrwerk, der Wagen;
 das Schiff (wie currus für navis, f. Muret. var.
 lectt. I, 11. Gatack. Observ. Misc. II, 18. u. a.).
 ὄχος, ὁ (ὄχειν, ὄχεῖν tragen, fahren), der Wagen.
 ὄψις, εὖς, ἡ (ὄπτειν), das Gesicht; die Erscheinung,
 das Traumbild.

II.

Παγή dor. st. πηγή, ἡ, die Quelle.

παγκρατής, εἰς, ὁ ἡ (κράτος), allherrschend, allmächtig.

πάγος, ὁ (von πάγειν, πήγειν: packen), alles, was sich ansetzt, verdichtet; der Erdhügel.

πάθος, εὖς, τό (πάθειν, παθεῖν, πάσχειν), das Leiden, Unglück.

παιδιά, ἡ (παίζειν), das Kinderspiel; das Spiel, in metaphor. Bedeutung.

παίειν, schlagen.

παλαιγενής, εἰς, ὁ ἡ od. παλαίγονος, (παλαί u. γένω, γένος), alt, bejahrt.

παλαιστής, οὖ, ὁ (πάλη), der Ringer; der Kämpfer.

παλάμη, ἡ, palma (von πάλλειν, schlagen), die flache Hand; die Hand überh.; das Mittel, der Anschlag, die List.

παλίμπλαγκτος, ὁ ἡ, (πάλιν und πλάζειν), zurück — wieder schweifend, hin u. her irrend.

παμμήτωρ, ἡ, Allmutter: Allerzeugerin und — Ernährerin; Beiw. der Erde. Prom. 90.

πανήμερος, ὁ ἡ od. πανημέριος (πᾶς und ἡμέρα), den ganzen Tag dauernd oder etwas thugend; alltäglich.

πανόπτης (ὄπτειν), allsehend.

πανταχῇ (πᾶς), überall; in jeder Hinsicht.

παντελῶς, vollendet; durchaus, überhaupt.

- πάντως*, auf alle Weise, ganz und gar; überhaupt.
παπταίνειν, umschauen (*circumspicere*); sich vor-
 sehen; bedenken.
πάρα, d. i., *πάριμι* (ich bin da) oder *πάρεστι*, es
 ist da, es ist vergönnt, man kann, Prom. 54.
παραινεῖν (*αῖνος*, Rede; Lob), zureden, ermahnen.
παράκοπος, ὁ ἢ (*κόπτειν*), verschlagen; verrückt,
 wahnsinnig.
παράκτιος, ὁ ἢ (*ἄκτῃ*), am Ufer liegend.
παράλιος oder *πάραλος*, ὁ ἢ (*ἄλς*), am Meere
 liegend.
παραμυθεῖσθαι, (*μῦθος*, *μυθεῖσθαι*), zureden, er-
 mahnen.
παραμυκᾶσθαι, dabei - dazu brüllen.
παραπαίειν (d. i., *παραπίπτειν*), excidere, fehlen,
 verfehlen; sich verirren; wahnsinnig seyn.
παρασκευάζειν (*σκευή*, *σκεῦος*), zurüsten, berei-
 ten; med. sich bereiten.
παρασύρειν, an der Seite ziehen; herbeiziehen,
 vorziehen; vorbringen.
παρειά, ἡ, die Wange.
παρειπεῖν (*εἰπεῖν*), zureden; überreden.
παρέξειμι, ich gehe vorbei; ich gehe vorüber, über-
 trete oder entgehe, entfliehe.
παρηγορεῖν (*ἄγορεῖν*, *ἄγορεύειν*), zureden, ermah-
 nen.
παρήορος, ὁ ἢ (von *παρά* und *ᾶρειν*, fügen), ne-
 benbei oder angefügt; vom Pferde, das nicht am
 Joche angespannt ist, sondern nebenher läuft (f.
 Valcken. z. Eurip. Phoeniss. S. 247. Jacobs z.
 Antholog. T. I. S. 160); an der Seite hängend od.
 liegend; ausgestreckt (wie Iliad. VII, 156).
παρθενεύειν und *παρθενεύεσθαι* (*πάρθενος*),
 als Jungfrau leben, Jungfrau bleiben.
παρθενία oder *παρθενεία*, ἡ (*παρθένος*), die Jung-
 fräulichkeit.
παρθένος, ἡ, die Jungfrau.

παρίημι, ich lasse vorbei, unterlasse, lasse aus (Prom. 819.).

παριστάνειν und παριστάναι, hinstellen, darstellen; med. hinzutreten; einfallen, in den Sinn kommen (s. Hemsterh. z. Lukian. T. III. S. 392 ff. ed. Bip. Taylor z. Lys. Epitaph. T. V. S. 83).

πάροιθε u.θεν (πάρος, πάρο), vor; vorher, vormahls.

πασσαλεύειν, (πάσσαλος, der Nagel, von πάγειν, πήγειν, πήσσειν, pangere), nageln.

πασσαλευτός, ή, όν, angenagelt, angeschlagen.

πάσχειν (pati), (ältere Formen πάθειν, πήθειν, daher aor. έπαθον, πήσας, πήσομαι oder πείσομαι u. a., und πένειν, πένθειν, daher perfect. πέπονθα), leiden, dulden; in irgend einer Lage sich befinden; daher εύ πάσχειν glücklich seyn, Wohlthaten empfangen; κακώς πάσχειν, unglücklich seyn, Schmach leiden.

πάτρα, ή oder πατρίς (patria), das Vaterland; die Heimath.

παύειν, aufhören machen; παύεσθαι, aufhören.

πάχνη, ή (von πάγω, πήγνυμι, pango: packen, d. i., fest verbinden), der gefrorne Thau, Reif.

πεδάρσιος, aeol. statt μετάρσιος, ό ή (von μεταίρειν), erhoben, hoch.

πεδοϊ (πέδον, πεδίον), auf die Erde, den Boden herab.

πείθειν, überreden, bewegen; πείθεσθαι, überredet seyn, d. i., glauben, folgen.

πειθώ, ους, ή (πείθειν), die Ueberredung.

πέλαγος, εος, τό, das Meer; der Strom; metaph. die Menge.

πελάζειν (πέλας), nähern, zu etwas bringen.

πέλειν u. πέλεσθαι, werden, seyn.

πελώριος, ό ή (πέλωρ, das Ungeheuer), ungeheuer, groß; moral. groß, d. i., ehrwürdig, heilig. Prom. 151. von den alten Satzungen.

πεντηκοντόπαις, αἶδος, ὁ ἥ, von — mit funfzig Kindern.

πεπρωμένος (Particip. perfect. Passiv. von πρόω, ich theile), zugetheilt, bestimmt; daher ἡ πεπρωμένη μοῖρα oder αἶσα (das öfters auch weggelassen wird) das bestimmte Loos, die Vorherbestimmung.

περαίνειν (von πέρας, Gränze, Ende), vollenden; ausführen, verrichten, perficere. Prom. 57.

περαιτέρω (Comparat. von πέρα), weiter.

περᾶν, übersetzen; gehen; kommen.

πέργαμον, τό, die Burg, das Schloß.

περισσός, ἥ, ὄν, unmäfsig; überflüssig, unnütz.

περισσόφρων, ονος, ὁ ἥ (περισσός, unmäfsig; außerordentlich), überaus klug, von vorzüglichem Verstande.

πετραῖος, αἶα, αἶον (πέτρα), felsig.

πετρηρεφής, έος, ὁ ἥ (έρέφειν), mit Felsen bedeckt.

πέτρινος, ίνη, ινον (πέτρα), felsig.

πεφασμένος, η, ον (φάειν, φαίνειν), offenbar, deutlich.

πῆμα, τό und πημονή, ἥ, der Schaden; das Leiden.

πημαίνειν, schaden; passiv. Schaden haben od. sich selbst schaden, Nachtheil zufügen.

πικρός, ά, ὄν, bitter, schmerzlich; feind, unerbittlich. Davon

πικρῶς, Adv.

πίπτειν, (πέτειν, daher πέσω, πεσών, πεσεῖν; πίτειν, πίτνειν), fallen.

πιστός, ὁ ἥ (πίειν), trinkbar.

πλάθειν (πελᾶν, πελάζειν), nähern; med. sich nähern (adire, Propert. I, 3. 12), sich begatten od. vermählen.

πλανᾶν, irre führen, verführen; täuschen; med. herumirren, von dem einen zum andern gehen.

πλάνη, ἡ u. πλάνημα, τό, (πλανᾶν), das Irren;
der Irthum, das Vergehen.

πλάττειν, bilden; erdichten.

πλατύρρους oder πλατύρροος (πλατύς und ῥεῖν),
breit fließend.

πλέως, ων, attisch st. πλέος, έα, έον (plenus),
voll.

πλεκτός, ἡ, όν (πλέκειν), geflochten; aus Weiden,
Holz u. dergl. gemacht.

πλήρης, εος, ό ἡ, voll.

πλινθυφής, έος, ό ἡ (von πλίνθος u. ὕφειν), von
Ziegeln erbaut.

πλοῦτος, ό, der Reichthum.

πνεῦμα, τό, der Wind.

πνοή, ἡ (πνεῖν), der Athem (πνοάς ἔχειν, athmen,
d. i., leben); die Luft.

ποθεῖν, verlangen, begehren.

πόθος, ό, das Verlangen; die Lust.

ποικιλείμων, ό ἡ (von εἶμα, das Gewand), mit
einem bunten, geschmückten Kleide versehen; Prom.
24. Beiwort der Nacht in Beziehung auf den mit
Gestirnen, wie mit Edelsteinen u. dergl. durchweb-
ten Himmel.

ποικίλος, bunt; vielfach (multiplex); metaph. ge-
wandt, listig, verschlagen. S. Ruhnck. z. Tim.
S. 86.

ποιμνῆ, ἡ, die Heerde.

ποινή, ἡ (poena), die Strafe; Vergeltung, Genug-
thuung.

πολεῖν, drehen, kehren; med. sich wenden, gehen,
kommen.

πόλεμος, ό, der Krieg; der Kampf.

πόλισμα, τό (πόλις), die Stadt.

πόλος, [ό (πέλειν, πολεῖν, drehen), die Achse, der
Pol.

πολύδονος, ό ἡ (δονεῖν), viel bewegt, umher ge-
trieben, vielschweifend.

πολύπλαγκτος, ὁ ἢ (πλάζειν, πλάγχειν), viel herumschweifend od. irrend.

πολύτεκνος, ὁ ἢ (τέκνον), viele Kinder habend.

πολυφθόρος, ὁ ἢ (φθορά, φθείρειν), vielverderblich.

πονεῖν (πόνος), arbeiten; thun.

πορεία, ἡ (πόρος, πορεύειν), das Gehen oder Uebersetzen; der Weg, die Reise.

πορίζειν (πορεῖν), führen, zeigen; aussinnen, erfinden; verschaffen; gewähren.

πόριμος, ὁ ἢ (πορίζειν), hülfreich, darbietend; überhaupt reich, voll, Prom. 905: ἄπορα πόριμος: voll Bedrängniss.

πόρος, ὁ, der Weg, Pfad (Region, wo die Vögel wandeln, Prom. 281.); das Mittel; die Hülfe.

πορπάζειν, mit einer Spange oder einem Haken (πόρπη, fibula), befestigen.

ποταίνιος, ἰα, ον (von αἶνος u. ποτί, d. i., πρὸς), frisch; neu.

ποτινίσσεσθαι, d. i., προσνίσσεσθαι, hingehen, zu etwas gehen.

ποῦς oder πούς, ποδός, ὁ der Fuß. Πόδα ἔξω ἔχειν, den Fuß heraus haben, d. i., nicht verwickelt seyn, keinen Theil haben.

πρᾶξις, ἡ (πράττειν), das Thun, die Handlung; die Lage, der Zustand (s. πράττειν), das Schicksal.

πράττειν, thun, handeln; sich beschäftigen, Geschäfte machen; daher εὖ — κακῶς πράττειν: gute — schlechte Geschäfte machen, überhaupt: glücklich — unglücklich seyn; im Med. betreiben und eintreiben (als Geld, Strafe u. dergl.); erlangen, erhalten. Prom. 49.

προβαίνειν (προβάω od. πρόβημι), vorschreiten; gehen.

προδεικνύναι (s. δεικνύναι), vorzeigen, anzeigen, angeben.

προδέρκεσθαι, vorhersehen.

προδότης, ου, ὁ (προδιδόναι), der Verräther; der jemanden in der Noth verläßt.

προεξεπίστασθαι (πρό, ἔξ u. ἐπίσταμαι), vorher wissen.

προδεσπίζειν (δέσπεις, δέσπιος u. δεσπέσιος, von θεός und ἔπω), vorher weifsagen.

προθυμεῖσθαι, bereitwillig seyn; eifrig wünschen, gern wollen.

προθυμία, ἡ, Bereitwilligkeit.

προκειῖσθαι, da oder bereit liegen; ausgesetzt, bestimmt seyn.

προκῆδεσθαι, Fürsorge tragen, sorgen.

προλέγειν, vorhersagen.

προμηθεῖσθαι, zuvor sorgen; Vorsicht gebrauchen, sich vorsehen.

Προμηθεύς, ὁ (von πρό und μῆδος, μῆθος), der vorher etwas berathet, bedenkt, entgegenges. dem ἐπιμηθεύς, der die Sache bedenkt, wenn sie schon geschehen ist; der Weise, Kluge. Prom. 86. ist es mit Anspielung auf den Prometheus selbst gesetzt.

προοῖμιον, τό (οἶμος), das Vorspiel; metaph. der Eingang od. Anfang.

πρός, absolute, überdies, dazu.

προσαγορεύειν, anreden, anrufen, begrüßen.

προσαίνειν (σαίνειν), vom schmeichelnden Hunde; überh. vergnügen, ergötzen.

προσαῖσσειν, hinzuspringen, eilen, dringen.

προσυαίνεσθαι (αὐαίνειν, trocknen), bei etwas vertrocknen; hinschwinden.

προσυδᾶν, anreden; mit jemanden sprechen.

προσβάλλειν, hinwerfen; zufügen, bereiten, machen.

προσβλέπειν, anblicken; met. auf etwas achten.

προσδέρκεσθαι, ansehen, erblicken.

προσδοκᾶν, erwarten, glauben.

προσδόκητος, ὁ ἡ, erwartet.

πρόσειλος, ὁ ἢ (εἶλη), der Sonne ausgesetzt; entgegensteh. den Troglodytenwohnungen, Prom. 451.

προσέρπειν, ὑεῖν, ὑζειν, (serpere, daher serpens), hinzukriechen; hinzukommen, nahen.

προσεύχεσθαι (εὐχεσθαι), anflehen.

προσηγορός, ὁ ἢ, anredend, begrüßend; redend.

πρόςδε oder πρόσθεν, vor; Prom. 425 σέο πρόσθεν für πρόσδε σοῦ, vor dir.

προσδροεῖν, anreden.

προσιζάνειν (προσίζειν, προσιζειν), dabei sitzen; sich hinsetzen, d. i., sich niederlassen, heimsuchen.

προσκυνεῖν, verehren, anbeten.

προσπασσαλεύειν, annageln, anschmieden. Prom. 20.

πρόσπλαστος, ὁ ἢ, (πλάζειν, d. i., πελάζειν), nahbar; zugänglich.

προσπορπατός, ἢ, ὄν (πόρπη, fibula), angesteckt, angefesselt.

πρόσπτημι oder προσίπτημι, ich fliege hinzu; ich dringe, komme wohin (der Lateiner ad volare).

προστρίβειν, an etwas reiben; verletzen, beflecken; anhängen, zufügen.

προσchrήζειν, noch dazu begehren; begehren, wünschen.

πρόσχωμα, τό, der Damm.

πρόσφθεγμα, τό (φθέγγεσθαι), die Anrede; die Rede, Stimme.

προτείνειν (τείνειν), vorhalten, zeigen (ostentare); hoffen lassen.

προτίδημι, ich setze oder stelle vor; med. sich vorsetzen. Ἐν οἴκτῳ προτίδεδαι oder τίδεδαι τινα, sich jemanden zum Gegenstande des Mitleids machen, d. i., bemitleiden.

προτρέπειν, antreiben; bewegen.

προὔξειπίσταμαι, d. i., προεξειπίσταμαι, ich weis vorher.

προυσελεῖν (ἐλεῖν, d. i., ὑβρίζειν), προεσελεῖν, schmähen, schmäählich behandeln.

πρόχειρος, ὁ ἢ (von χεῖρ), bei der Hand: bereit.
 πρύτανις, εὖς, ὁ, der Magistrat; überh. Herr, Herrscher.

πταίνειν; anstoßen; fallen.

πτερυγωκῆς, ὁ ἢ (πτέρυξ u. ὤκυσ), flügelschnell; schnell.

πτερωτός, ἡ, ὄν (πτερόω von πτερόν, dieses von πτέω, πτήμι), geflügelt, mit Flügeln versehen.

πτήσις, ἡ (πτάω, πτήμι), der Flug.

πτήσσειν od. πτώσσειν (πέω, πέτω, πίτω, πίπτω), niederfallen (vor Furcht); sich verkriechen (oder ducken); fürchten.

πτοεῖν (πτάω, πτήσσειν), in Schrecken setzen, heftig bewegen; passiv. leidenschaftlich erregt seyn.

πτῶμα, τό (πτόειν, πίπτειν), der Fall; der Unfall.

πυθμήν, ἑνος, ὁ, der Boden, die Tiefe, die Wurzel.

πυκνός, ἡ, ὄν (πυκινός), dicht, gedrängt; häufig.

πύλη, ἡ, das Thor, der Eingang.

πυνθάνεσθαι (πύθεσθαι), fragen, erforschen; erfahren, hören.

πυροῦν (πῦρ), anbrennen, verbrennen.

πύρπνοος od. πυρίπνοος, ὁ ἢ (πῦρ und πνεῖν), Feuer athmend od. hauchend.

πυρωπός (ὦψ), ὁ, mit feurigem Auge; feurig, flammend.

πῶλος, ὁ ἢ, das Füllen, junge Pferd.

P.

ῥαδινός, ἡ, ὄν, schlank; zart, weich.

ῥαίνειν (reißen, d. i., zerreißen, zerschmettern), schlagen; metaph. in Unglück versetzen, vernichten.

ῥαιστήρ, ἦρος, ὁ (von ῥαίνειν), d. Hammer.

ῥάκος, τό (ῥήγειν, ῥηγνύναι), ein abgerissenes Stück.

ῥαχία, ἡ (ῥήσσειν, ῥάσσειν) od. ῥηγμίν, die Brandung; das steile, felsige Ufer.

ῥεῖδρον, τό (ῥεῖειν, d. i., ῥεῖν), der Fluß oder Strom; Prom. 790 die Meerenge (der Bosphorus Cimmerius).

ῥέος, τό (ῥεῖν), der Fluß. Δακρυσίστακτον ῥέος, Thränen-Fluth, Prom. 400.

ῥεῦμα, ατος, τό (ῥεῖν), der Fluß; die Strömung.

ῥητός, ἡ, όν (ῥέω), gesagt, benannt, bestimmt (ratus); auszusagen.

ρίζα, ἡ, die Wurzel.

ρίπη, ἡ (ρίπτειν), der Wurf, Schlag, die Schwingung.

ρίπτειν, werfen; ausstoßen.

ρόδιον, τό, die rauschende Woge; die Fluth.

ῥυθμίζειν (ῥυθμός, von ῥύειν, ῥεῖν, fließen, bewegen, ziehen u. s. w.), in geregelte Bewegung bringen; regeln; züchtigen.

Σ.

Σάγμα, τό (σάττειν, auflegen, packen), der Sattel.

σαλεύειν (σάλος), bewegen, erschüttern.

σαφηνίζειν (σαφής od. σοφός, sapiens, von σάπειν, sapere, schmecken, Geschmack, d. i., Sinn, Verstand haben), erläutern, erklären.

σαφής, έος, ό ἡ (f. σαφηνίζειν), klar; verständlich. Adv. σαφώς.

σέβας, τό, die Bewunderung, das Staunen; als Gegenstand der Verehrung: ehrwürdig, heilig.

σέβειν (σέβεσθαι) od. σεβίζειν, verehren.

σέλας, αος, τό, das Licht; der Glanz, das Feuer.

σεμνός, ἡ, όν (σέβειν), heilig, ehrwürdig; wichtig, groß.

σεμνόστομος, ό ἡ (σεμνός und στόμα), stolz — vornehm sprechend.

σεπτός, ἡ, όν (σεΐβειν), verehrt; verehrungswürdig, heilig od. göttlich.

σημαίνειν (σημᾶν, σημαίειν), zeigen, bezeichnen; anzeigen, erklären.

σθένειν (σθένος), kräftig seyn, vermögen.

σθένος, εος, τό, Stärke, Kraft.

σιδηρομήτωρ, ορος, ό ἡ, Mutter des Eisens.

σιδήρος, ό, das Eisen.

σιδηρόφρων, ονος, ό ἡ (σίδηρος u. φρήν), eisernes Herzens (f. Heyne z. Tibull. I, 1. 63.)

σκεδάζειν, zerstreuen; vertreiben; vernichten.

Σκεδᾶ (Prom. 25. u. 925) ist das attische Futurum, aus der Contraction von σκεδάσει gebildet; f. Buttmann's griech. Grammat. (4te Ausg.) S. 173 ff.

σκεδρῶς, sorgfältig, genau.

σκεΐπτεσθαι, sehen; überlegen, bedenken.

σκήπτειν, niedersetzen; neutr. auf etwas fallen.

скиρτᾶν, springen; stürmen.

σκήρτημα, τό, (скиρτᾶν), der Sprung.

σκόπελος, ό (scopulus), der Fels, die Klippe.

Σκύθης, ό, der Skythe. Prom. 2. steht Σκύθης für Σκυθικός, skythisch: das Substantivum statt des Adiectivum's, f. Stanley's Anm. das. Valcken. z. Eurip. Phoeniss. S. 38. Fischer's Animadv. ad Veller. gramm. gr. T. III. P. I. S. 292.

σμερδνός od. σμερδαλέος, fürchterlich.

σοφίζειν, weise machen, unterrichten; med. klug od. listig reden; witzeln.

σόφισμα, τό, kluge Erfindung; Weisheit; Kunst; Mittel.

σοφιστής, ου, ό, der Weise; ironisch der Klügler, der alles zu wissen oder machen zu können vorgiebt (das gem. Tausendkünstler) und mit seiner Weisheit prahlt.

σπαράττειν (σπᾶν, σπαίειν, σπαίρειν), zerreißen; zertrümmern.

σπλάγχνον, τό, die Eingeweide: Herz, Lunge, Leber, und was sonst vom Opferthiere übrig blieb, nachdem die Götter ihren Theil empfangen hatten.

σπέρμα, ατος, τό (σπείρειν), der Same, die Frucht; metaph. der Sohn, Spross

σπεύδειν (spuden), eilen; suchen, sich bestreben.

σπορά, ἡ (σπείρειν), die Saat; das Geschlecht, der Spross.

σταθευτός, ἡ, όν (von σταθεύειν, brennen), gebrannt. Prom. 22.

σταθμός, ό (ἵσταμαι), der Stall.

στάσις, εως, ἡ (στᾶν, das altdutsche stahn, d. i., stehen; ἱστάναι), der Stand; der Aufstand, Aufruhr.

στέγη oder τέγη, ἡ (στέγειν, τέγειν: decken, tectum), das Dach; die Wohnung, Hütte.

στείχειν (steigen), gehen.

στέλλειν (stellen, bestellen), schicken, weisen; med. sich anschicken, rüsten; aufbrechen.

στενάχειν, στεναχεῖν und στεναχίζειν, seufzen.

στένειν (stöhnen), seufzen; activ. beseufzen.

στενόπορος (στενός u. πόρος), mit engem Wege, Gange; eng.

στενωπός, ό ἡ (στενός), enge; ἡ στενωπός (όδός), der enge Weg, die Enge.

στέργειν, lieben; sich bei etwas beruhigen, zufrieden stellen, mit dem Nebenbegriffe der Achtung. Prom. 11.

στέργηθρον, τό (στέργειν), das Reizmittel zur Erweckung der Liebe; die Liebe, Zuneigung (Sympathie).

στερεῖν, berauben.

στερεός, ά, όν, contr. στερρός, fest stehend; fest, hart.

στίβος, ό (στείβειν), der Fufssteig; die Fufsstapfe, der Schritt.

στοιχίζειν (στοῖχος, die Reihe), reihen, ordnen; aufstellen.

στόμιον, τό (στόμα), der Mund; das Gebiss am Zaume.

στονόεις, όεσσα, όεν, seufzend.

στορεῖν, στορεννύναι (στέρειν, sternere), legen; beruhigen.

στρατός, ό, das Lager; das Heer.

στρέφειν, drehen, wenden.

στρομβος, ό (turbo), alles gewundene; der Wirbelwind.

στυγάνωρ, ό ή (στυγεῖν u. άνήρ), den Mann od. das männliche Geschlecht hassend.

στυγεῖν, hassen.

στυγητός, ή, όν (στυγεῖν), verhafst.

στυγνός, ή, όν (στύζειν), traurig; verhafst, feindselig, grausam.

στυφλός, d. i., στυφελός, ή, όν, dicht, fest; rauh.

συγγενής, έος, ό ή (γένος), von demselben Geschlechte, verwandt.

συγκαλυπτός, ή, όν (καλύπτειν), bedeckt, verhüllt; zu verhüllend od. bedeckend.

συγκάμνειν, mitarbeiten; Mitleid haben.

σύειν, σεύειν, schnell bewegen; im Med. sich schnell bewegen, schnell gehen oder aufmachen.

συλᾶν, συλεῖν und συλεύειν, plündern, rauben; berauben.

συλληβδην (σύν und λήβειν, λάβειν, λαμβάνειν), zusammengefaßt; überhaupt.

σύμβολος, ό (βάλλειν), der begegnende; das Begegniß (τὸ σύμβολον), als Vorbedeutung (omen).

σύμμαχος, ό ή (μάχη), der Mitkämpfer, Bundesgenosse, Gehülfe.

συμπαρastaτεῖν (στατεῖν von στᾶν), mit beistehen; Beistand leisten.

συμπονεῖν (πόνος), mit-zugleich arbeiten; helfen, beistehen.

συμφορά, ἡ (συμφέρειν), das Zusammentragen; das sich zugetragene, d. i., das Ereigniß; der Unfall.

σύν, mit, wird vorzüglich bei αὐτός häufig ausgelassen, Prom. 221. S. Eustath. S. 695. 50. Bergler. z. Alciph. I, 2. S. 13. Fischer. z. Weller. T. III. P. II. S. 147 ff.

συναλγεῖν (ἄλγος), mit-Schmerzen empfinden; bemitleiden.

σύνθεσις, ἡ (δέω, τίθημι), die Zusammensetzung, Zusammenfügung (compositio).

σύνθετος, ὁ ἡ (δέω, τίθημι), zusammengesetzt, d. i., erdichtet (denn dichten, von dicht, ist zusammengesetzt, daher Gedicht, die poetische Composition).

σύννοια, ἡ, das Nachdenken, die Ueberlegung.

συρίζειν u. συρίττειν (σύριγξ), pfeifen, blasen; schnauben.

σφαγή, ἡ (σφάζειν), das Schlachten; der Mord; das Blut.

σφάκελος, ὁ, die Unruhe; der Sturm; die Wuth.

σφήν, νόσ, ὁ, der Keil.

σφίγγειν (cingere, zwingen, so wie von σφίγειν figere), zusammenpressen; fest binden.

σφοδρύνεσθαι, heftig, übermüthig, trotzig seyn; stolz vertrauen.

σφριγᾶν, strotzen, voll seyn; von Leidenschaft (Prom. 380. von Zorn) erfüllt seyn.

σχέθειν (σχεῖν), soviel als ἔχειν; mit einem Substantivo verbunden bildet es die Umschreibung des Zeitworts, so Prom. 16. τόλμαν σχέθειν für τολμᾶν, s. Viger. de idiotism. S. 249. ed. Herm.

σχέτλιος, ἰα, ἰον, unglücklich.

σώζειν, retten, erhalten; aufbewahren.

T.

- Ταγός**, ὁ (τάσσειν), der Anordner, Herrscher.
- ταλαίπωρος**, ὁ ἢ (von *ταλᾶν*, *τλᾶν* und *πῶρος*, callus, die verhärtete Knochengeschwulst), der große Mühen, harte Arbeiten ertragen kann; mühselig.
- τάλας**, (*ταλᾶν*, *τλᾶν*), unglücklich, elend.
- τάξις**, ἡ (τάσσειν), die Ordnung, Reihe; der Zug, die Schaar.
- ταύτη** (nehmlich ὁδῶ, via, d. i., ratione), auf diese Weise, so.
- ταπεινός**, ἡ, ὄν, niedrig, erniedrigt; demüthig, nachgiebig.
- ταράσσειν**, erschüttern.
- ταρβεῖν**, fürchten, erschrecken.
- τάχα**, eilig; sogleich; vielleicht. Superlat. als Adverbium *τάχιστα*, auf das schnellste.
- ταχύπτερος**, ὁ ἢ (von *ταχύς* und *πτερόν*), schnell befiedert, schnell fliegend.
- τέγγειν** (tingere), benetzen, befeuchten.
- τείνειν** (τένειν, dehnen, tendere), strecken, spannen, ausdehnen; durchlaufen, nemlich ὁδόν, wie tendere, contendere (nehmlich iter); so Prom. 537 βίον τείνειν.
- τείρειν** (τέρειν, terere), reiben, abreiben; entkräften, erschöpfen; quälen, kränken.
- τέκειν** od. *τίκτειν*, zeugen, erzeugen, gebären.
- τεκμαίρειν** u. *τεκμαίρεσθαι* (*τέκμαρ*), vollenden; bestimmen; ein Ziel oder Zeichen sich setzen; nach einem Zeichen beurtheilen; überh. urtheilen, ermessen, erkennen.
- τέκμαρ**, τό od. *τέκμωρ*, das Zeichen zur Gränzbestimmung oder das Ziel; das Zeichen überhaupt.
- τεκμήριον**, τό, das Kennzeichen; der Beweis.
- τελεῖν** (τέλος), vollenden; erfüllen.
- τελεσφόρος**, ὁ ἢ (τέλος u. φέρειν), zu Ende bringend, vollendend, vollbringend.

τέλος, τό, das Ende, die Gränze; die höchste Würde.

Τέλος absolute (κατά), d. i., ἐπὶ τέλει, am Ende, endlich.

τέρας, ατος, τό, das Zeichen; Wunderzeichen, Wunder; das Ungeheuer (monstrum).

τέρμα, τό, das Ziel, Ende.

τερμόνιος, ία, ιον, am Ende liegend, das Aeusserste.

τετρασκελής, έος, ό ή (σκελος), vierfüssig.

τεύχειν (zeugen), machen, bereiten; erwecken.

τέχνημα, τό, (τέχνη), das Kunstwerk; jedes künstlich ersonnene Mittel; die List.

τῆλε od. τηλοῦ, fern.

τηλέπλαγκτος (πλάγχειν, πλάζειν), fern - weit herumirrend, schweifend.

τηλουρός od. τηλοῦρος, ό ή, (von ὅρος u. τῆλε), fern angränzend, in ferner Gränze liegend, d. i., entfernt.

τίθημι (θέω, θῆμι, τιθέω), ich setze, mache (f. Potter. z. Lykophr. 1176. Kypk. Observatt. in N. T. S. 215). Prom. 163: τιθέμενος νόον ἀγναμπτον. Vergl. Homer. Il. IX, 625. 633. 635 u. a.

τινάκτειρα, ή, femin. von τινακτήρ, ό (auch τινάκτης u. τινάκτωρ) (τινάσσειν), der Schwinger, Erschütterer.

τινάσσειν, schwingen, schleudern.

τίνειν, τίειν od. τιννύναι, schätzen, ehren; den Werth einer Sache ersetzen: bezahlen, büssen, als Ersatz entrichten oder geben.

τλήμων, ό ή (τλᾶν), duldend; mühselig, unglücklich.

τλησικάρδιος, ό ή (von καρδία und τλᾶν), soviel als ταλακάρδιος, duldend; hartherzig.

τλητός, ή, όν (τλᾶν), erduldet; zu dulden, erträglich.

τολμᾶν, (ταλᾶν, τολᾶν, tolerare), wagen, über sich nehmen; wollen; f. ἄτολμος.

τόξον, τό, der Bogen.

τόπος, ό, der Ort, die Gegend.

τορῶς (τείρειν), durchdringend; deutlich, verständlich.

τραχύτης, ητος, ἡ (τραχύς), die Rauhigkeit, Härte.

τρίαινα, ἡ, der Dreizack, der dreizinkige Speer.

τριβή, ἡ (τρίβειν), das Reiben; die Beschäftigung; der Aufschub, Verzug.

τρίγωνος, ό ἡ (γῶνος), dreieckig, dreiwinklig.

τρικυμία, ἡ (κῦμα), die dreifache, d. i., verstärkte, heftig anstürmende Fluth oder Woge (fluctus decumanus), f. Wernsdorf. z. Himer. S. 228.

τρίμορφος, ό ἡ (μορφή), dreigestaltet; dreifach od. drei.

τρομεῖν, tremere, zittern; transit. fürchten, scheuen.

τρόχισ, ό (τρέχειν), der Läufer, d. i., Bote oder Diener.

τροχοδινεῖν (τροχός, Rad), im Kreise herumdrehen; med. sich herumdrehen.

τρύειν (τράειν, terere), reiben; quälen. Prom. 27.

τύραννος, ό ἡ, der Herrscher, bes. der eigenmächtige (Usurpator). Adiectivisch τύραννα σκῆπτρα statt τυραννικά, Prom. 761. Sophokl. Antigon. 1169. Oed. Tyr. 588.

τῷ, d. i., διὰ τοῦτο, darum, deswegen.

Υ.

ὑβρίζειν (ὑβρις), übermüthig seyn, handeln oder sprechen; τινά oder εἰς τινά, gegen jemanden sich übermüthig betragen.

ὑμεναιοῦν (ὑμέναιος, ὑμήν), heirathen; das Brautlied oder als Brautlied singen.

- ὕπαρ, τό (nehmlich κατά), im Wachen, dem ὄναρ, im Traume, entgegengesetzt; wahrhaft, wirklich.
- ὕπαιθριος, ὁ ἢ (von αἶθρα, dium, divum), unter freiem Himmel, im Freien.
- ὑπερβάλλειν, darüber werfen; übertreffen; darüber gehen.
- ὑπερήφανος u. φανής, ὁ ἢ, über andere sich erhebend (zeigend); stolz, übermüthig.
- ὑπερμύκης, εὖς, ὁ ἢ (μῆκος), übermäfsig lang; endlos.
- ὑπέροχος, ὁ ἢ (ὑπερέχειν), hervorragend; ausserordentlich, unermefslich.
- ὑπέρπικρος, ὁ ἢ, überaus oder übermäfsig bitter, herbe. Prom. 944: in harten Leiden noch übermäfsig hart oder hartnäckig, dein hartes Loos an Härte noch übertreffend.
- ὑπέρπλουτος, ὁ ἢ, sehr reich; überh. reich, begüttert.
- ὑπερσχεῖν, ὑπερσχεθεῖν, d. i., ὑπερέχειν, über etwas halten, seyn, d. i., hervorragen, siegen, die Oberhand gewinnen.
- ὑπεύθυνος, ὁ ἢ (εὐθύνη), verantwortlich; der Rechenschaft geben mufs.
- ὑπηρέτης, ου, ὁ (ἐρέτης, ἐρέσσειν, rudern), der Ruderer, Matrose; jeder Diener.
- ὑπνοδότης oder δοτήρ, ὁ (ὕπνος), Schlaf gebend, d. i., bringend, einschläfernd.
- ὑποβρέμειν, rauschen, schallen.
- ὑποζευγνύειν oder νύναι (ζῦγον, Joch), unterjochen, unterwerfen, fesseln.
- ὑποπτήσσειν, aus Furcht sich niederbücken (ducken); sich fürchten, scheuen.
- ὑποστεγάζειν (στέγειν, στεγάζειν, tegere), decken; halten, tragen.
- ὑποσυρίζειν (συρίσσειν, σύριγξ), dazu oder gelinde pfeifen; rauschen, säuseln.
- ὑπουργεῖν (ἔργον), dienen; verrichten; erweisen.

ὑπίασμα, τό (ὑπίος, ὑπιάζειν), die Zurückbeugung od. Ausstreckung.

ὑψηγόρος und ὑψηγόρης, ου (ἀγορεῖν), hochsprechend, übermüthig.

ὑψηλόκρημνος, ὁ ἦ (von κρημνός), mit hohen Abhängen versehen, hoch-abhängig. Prom. 5.

ὑψίκρημνος, ὁ ἦ, f. das vorhergeh.

ὑψιστος, ἴστη, ἴστον, der höchste; Superlat. von ὕψος, Höhe.

Φ.

Φαίνειν (φάειν, facere, φαίειν), zeigen, sichtbar machen; med. sich zeigen, erscheinen.

φανερῶς, (φαίνειν), sichtbar, offenbar.

φανός, ἦ, ὄν (φαίνειν), sichtbar, hell; heiter (φαιδρός).

φάραγξ, γγος, ἦ (von φάρειν, schneiden, ὁ φάρος der Einschnitt, die Höhle), der Schlund, die Felsenschlucht. Prom. 15.

φάρμακον, ου, τό, Heilmittel; Mittel.

φέρε, wohlan; sage.

φέρειν (führen), tragen; passiv. fortgeführt, fortgerissen werden.

φέρτερος, ἔρα, ερον, d. i., φερέστερος, stärker, mächtiger; besser.

φθέγγεσθαι (φέγγειν, von φάειν, φάσκειν), reden; ausstoßen, Prom. 34.

φθονεῖν, neiden, beneiden; aus Neid verweigern; überh. verweigern, nicht gewähren.

φθονερός, ἄ, ὄν, neidisch.

φθόνος, ὁ, der Neid; die Versagung. Daher οὐδεὶς φθόνος (ἔστι), ich versage es nicht, ich gewähre es gern. S. Budaei Comment. ling. gr. S. 1063. Viger. S. 153. sq.

φιλήνιος, α, ον (ἡνία, Zügel), dem Zügel gehorchend, folgsam.

φιτεύειν od. φυτεύειν (von φείν, φύειν, dah. φύσις), säen, pflanzen; zeugen, schaffen.

φλέγειν, brennen, verbrennen.

φλογωπός, ό ή (von φλόξ, φλογός u. ὤψ), flammend.

φλόξ, ογος, ή (φλέγειν), die Flamme.

φλοῖσβος, ό, das Getöse des rauschenden, bewegten Meeres.

φλύειν oder φλεῖν (βλύειν, βλύζειν: fließen), überfließen; metaphor. überflüssig, d. i., leer und prahlerisch reden.

φοβερός, ά, όν (φοβεῖν), fürchterlich; angstvoll, bange.

φοῖβος, ό ή (von φόω, φάω, daher φόως, φάος, contr. φῶς, das Licht), glänzend, leuchtend. Prom. 22.

φοιταλέος, ό ή (φοιτᾶν), irrend; wüthend, od. in Wuth versetzend.

φορητός, ή, όν, (φορεῖν, φέρειν), erträglich.

φράζειν, sagen; erzählen.

φρενοπλήξ, ἦγος, oder φρενόπληκτος, ό ή, (φρήν u. πλήσσειν), in der Seele getroffen, betäubt, unsinnig; activ. den Geist schlagend od. betäubend.

φρενοῦν (φρήν), belehren, zur Besinnung bringen.

φρήν, ενός, ή, die Seele, der Geist.

φρίσσειν, φρίττειν, horrere, horrescere, erzittern, erschrecken, beben.

φρόνημα, τό, der Verstand; der Muth; Uebermuth.

φροντίζειν, erwägen, überlegen.

φρουρά, ή, die Wache, Bewachung.

φρουρεῖν, bewachen; hüten (immerfort bei etwas seyn). Prom. 31.

φρούριον, τό, der bewachte, feste Platz; das, wovor man sich hüten muß.

φυγαίνειν, d. i., φεύγειν (φύγειν), entfliehen, entgehen; von etwas befreit werden.

φυλάσσειν, behüten, beschützen; med. sich hüten, vorsehen.

φῦλον, τό (φύειν), das Geschlecht, Volk.

φύρειν, unter einander mischen, verwirren; ohne Ordnung etwas thun.

φωνεῖν (φωνή), reden.

φῶς, ὤτος, ὅ, (φῶω, φάω, φαίω, φαίνω: facere, schaffen, sichtbar machen, erzeugen), der Mann; der Mensch.

φῶς, ὠτός, d. i., φᾶος, das Licht.

X.

Χαλᾶν, abspannen; nachlassen, schlaff oder lose machen; befreien.

χαλινός, ὅ, der Zaum, Zügel; alles Zwingende u. Bindende.

χαλκός, ὅ, das Erz, Kupfer.

χάλυψ, υβος, ὅ, das gehärtete Eisen, der Stahl; das Eisen überhaupt.

χάρις, ἡ, Vergnügen; Gefälligkeit, Wohlthat; Dank.

χαριτογλωσσεῖν (χάρις und γλῶσσα), zu Gunsten reden, schmeicheln.

χειῖμα, τό od. χειμών, ὅ, der Winter; der Sturm; metaph. Unfall, Leiden.

χειμάζειν (χειῖμα), durch Sturm beunruhigen; metaph. quälen.

χειροῦν, (χείρ), bändigen, überwältigen.

χειρωναξία, ἡ (χείρ u. ἄναξ: χειρώναξ, Werkmeister), das Handwerk; Arbeit oder Dienst, der mit den Händen verrichtet wird.

χερνήτης, ου, ὅ, (χάρειν, carere, χέρειν, χερανός, χερνός), der dürftige, arme.

χθόνιος, ἰα, ἰον (χθών), auf - in - unter der Erde;
unterirdisch; gewaltig, fürchterlich.

χθών, ονός, ἡ, der Erdboden; die Erde; das Land.

χλιδᾶν, stolz seyn, prahlen; sich brüsten.

χλιδή, ἡ, die Weichlichkeit; der Stolz.

χόλος, ό od. χολή (Galle), die Galle; der Zorn,
Hafs.

χρᾶσθαι, brauchen; metaph. sich des Rathes, der
Hülfe eines andern bedienen (wie im Deutschen:
einen Arzt brauchen); daher das Orakel um Rath
fragen; dagegen χρᾶν vom pythischen Gotte Apol-
lon: Antwort geben; χρησμός, ό der Orakel-
spruch; χρηστήριον, das Orakel, als Ort, u. s. w.

χρεία (χρέος) ἡ, das Bedürfnifs (χρείαν ἔχειν τι-
νός, jemanden nöthig haben, brauchen); das Be-
gehren.

χρεών, τό, die Nothwendigkeit. Χρεών, nemlich
ἐστί, es ist nothwendig.

χρῆζειν oder χρῆζειν (χρᾶν, χρῆναι), brauchen;
verlangen, wollen.

χρησμός, ό, f. χρᾶσθαι.

χρησμοφδία, ἡ (χρησμός und φδῆ), der Orakel-
spruch.

χρίμπτειν od. κρίπτειν (κρίειν), berühren; nähern,
hinwenden.

κρίειν, ritzen, stechen.

χριστός, ἡ, όν (κρίειν), aufgestrichen, gesalbt; auf-
zustreichen, aufstreichbar.

χροιά, oder χροά, ἡ (χρώς), die Haut oder Ober-
fläche; die Farbe.

χρυσόρρυτος, ό ἡ (χρυσός und ρύειν), von Gold
fließend.

χρυσός, ό, das Gold.

χωρεῖν, gehen, entweichen.

Ψ.

Ψαίρειν (ψᾶν), reiben; sanft bewegen, schlagen.

ψάλιον, τό, (von ψάειν, berühren, ritzen oder drücken), eig. die Kinnkette am Pferdezaum; der Zaum, das Gebiß; das Band, die Schelle. Prom. 54.

ψάμμος, ἡ (ᾤμμος), der Sand.

ψελλός, ἡ, όν, stammelnd; undeutlich, unverständlich.

ψευδηγορεῖν, falsch, unwahr reden, lügen.

ψευδής, εος, ό ἡ, lügend, täuschend; lügenhaft.

ψευδώνυμος, ό ἡ (όνομα od. ψευδής), unrichtig benannt.

ψευδωνύμως (όνομα, Name), mit falschem Namen; fälschlich, unrichtig.

• ψύχειν, athmen; abkühlen; erkälten; metaph. erschrecken (perfrigefacere b. Plautus); denn der Schrecken ist von Zittern und Frost begleitet.

Ω.

᾽Ωδε, so; dann erst.

ώθειν, stoßen; verstossen, vertreiben.

ώς, wie, daß, damit; vor dem Superlat. verstärkt es, als ώς μάλιστα, so sehr, als möglich. Mit dem Genitivo verbunden bildet es nach den verbis sentiendi od. intelligendi die Umschreibung des Accusativ's cum Infinitivo, wie Prom. 760. S. Wyttenbach. in Julian. Bibl. crit. V. III. P. II. S. 29. Heindorf. zu Platon. Charmid. S. 117. Theaet. S. 337.

ώφελειν, nützen, helfen.

ώφελημα, ατος, τό, der Nutzen, Vortheil; die Wohlthat.

Aeschylus, / Ast, Friedrich, / Sophocles,

Aeschylos Prometheus, Sophokles Antigone und Euripides Medea mit einem erklärenden Wörterverzeichnis über den Prometheus versehen und zum Gebrauche für Vorlesungen herausgegeben

Landshut 1810

A.gr.c. 302 I

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10239622-8